4 820006 471071 >

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ «КЛАС»

КЛАС®

№2 ЛЮТИЙ 2006

ЗВІДКИ ПОХОДЯТЬ НАЗВИ НАШИХ МІСТ?

ДРОГОБИЧ — за народними переказами раніше називався Бич. Під час монголо-татарської навали місто було спалене ворогом. Згодом поблизу згарища було засновано другий Бич. Трохи змінена назва «другий Бич» збереглася досі.

МУКАЧЕВЕ — за легендою виникло біля старовинного замку, збудованого на високому горбі. Ціною нелюдських зусиль, у великих муках люди носили на собі важке каміння на гору.

КОНОТОП — був заснований на непрохідних болотах, де тонули коні.

БЕРДИЧІВ — походить від берендичів — племені, що жило тут за часів Київської Русі. З берендичів формувалась найбоєздатніша кіннота князя Володимира Мономаха.

ПОЛТАВА — пов'язана з назвою річки Олтава (так раніше називалася Ворскла).

ВИШГОРОД — місто Київської області. Велике давнє село часів Київської Русі, резиденція княгині Ольги. Вперше згадується 946 року. Одні вважають, що Вишгород походить від слів «вишній город» — «високе місто», інші — від того, що розташований на Дніпрі вище Києва.

ВІННИЦЯ — походить або від назви річки Віннички, або ж від старослов'янського слова «віно»: придане, посаг, дарована земля. З історії відомо, що Вінниця була придбана князями Коріатовичами.

ГУЛЯЙПОЛЕ — місто Запорізької області. Виникло 1785 р. Гуляйполе означає «роздолля, вільне поле».

ТРАДИЦІЇ ТА ОБРЯДИ

Давньоруська назва березня — «сухий», але в народі існували інші назви: «капельник», «протальник», «зимобор» ...

Під цю пору остаточно вже закінчувалися молодіжні розваги — досвітки й вечорниці. Згодом, як тільки-но заквітнуть луки, дівчата й хлопці сходилися на левадах, щоб розпочати цикл веснянок та гаївок. Але то буде у квітні.

У березні починали заготовляти традиційні напої — кленовий та березовий соки. Заготовлену рідину зливали в діжу, заправляли смаженим ячменем або сухофруктами з груш-дичок і тримали в прохолодному місці. Такий напій міг зберігатися протягом декількох місяців, він був смачним та корисним, а тому й популярним у народі.

Відтак березень — особливий місяць. Він, як мовиться в народі, і усміхнеться, і заплаче, і ошкіриться крутим норовом...

МРІЇ ЗБУВАЮТЬСЯ!

Добре, коли новий рік починається зі здійснення бажань. Ось, наприклад, нещодавно здійснилася давня мрія мешканця Колумбії. Він таки потрапив до Книги рекордів Гіннесса, посадивши на себе... понад чотириста тисяч бджіл. Тим самим колумбієць побив свій власний рекорд! Адже раніше, у вересні 2005-го, його обліпили лише двісті тисяч бджіл. Рекордсмен наголошує, що бажання здійснити мрію перемагає і допомагає подолати будь-який біль.

ВІННІ-ПУХУ — 80!

Одному з найвідоміших та найулюбленіших персонажів дитячих мультфільмів ведмедику Вінні-Пуху нещодавно виповнилося 80 років!

Вперше персонаж оповідань Алана Олександра Мілна з'явився на сторінках газети «London Evening News» напередодні Різдва 1925 року в оповіді «Неправильні бджоли». Ці оповідання про ведмежа та його друзів стали настільки популярними, що вже у жовтні 1926 року Мілн випустив першу збірку оповідань «Вінні-Пух».

З того часу історія про ведмедика була перекладена більш ніж 40 мовами світу.

За словами Мілна, натхнення для своїх творів йому давав син — Кристофер Робін, ім'ям котрого і названо одного з героїв пригод Вінні-Пуха. Справжній Кристофер Робін дуже любив гратися зі своїм плюшевим ведмедиком, якого звали Вінні-Пух, на честь канадського ведмедя на прізвисько Вінні. Його хлопчак одного разу побачив у Лондонському зоопарку. Були у нього й інші плюшеві іграшки — кенгуру, поросятко та ослик, котрі теж стали прототипами для інших персонажів в оповіданнях Мілна.

З нагоди ювілею компанія «Walt Disney», котра володіє авторськими правами на Вінні-Пуха, планує присвятити весь 2006 рік урочистим святкуванням.

БЕРЕЗНЕВІ СВЯТА

4 березня — Казимира.
6 березня — Тимоша, Хоми, Весногрія.
9 березня — Івана Предтечі.
14 березня — Євдокії, Явдохи-плющихи.
15 березня — Федота.
18 березня — Конона.
22 березня — Сорок святих, або Сорок мучеників. Вважається, що з цього дня має розпочатися справжня весна. Але люди вірили, що ще може бути 40 приморозків. Якщо в цей день тепло, то сорок днів утримається гарна погода, а холодно — бути сорока морозам. Коли хмарно і мороз, то скоро буде тепло і можна сіяти.
30 березня — Теплого Олекси. Цей день вважався весняним — скресала крига, починалися весняні повені, хоч земля, як вважали, має розмерзнутися після першого грому. Люди готували польовий інвентар. На Теплого Олекси діставай вулики. На Олекси риба хвостом лід розбиває. На Олекси кидай сани, готуй воза. На Олексія з гір вода, зі ставу риба.
31 березня — Кирила.

увага, конкурс!

ЗНАЙДИ СЕБЕ!

Редакція журналу «Клас» оголошує найцікавіший та найнепередбачуваніший конкурс двійників. Знайди себе на сторінках журналу, як це зробила Катерина Мілко з Чернігова, і виграй приз від видавництва «Школярик». У серпневому номері за 2005 рік у рубриці «Цікаве поряд» Катерина побачила дівчинку, дуже схожу на неї. Її лист підказав нам блискучу ідею. Отже, уважно роздивляйся всі сторінки журналу, шукай схожих на себе хлопців чи дівчат серед моделей, зображених у журналі, і протягом року надсилай на адресу редакції свої фото та чекай на вердикт журі. Результат конкурсу буде оголошено у квітневому номері 2007 року. Успіхів тобі!

«КЛАСНА ПИСАНКА»

Незабаром на нас чекає ціла низка Великодніх свят. А який же Великдень без писанок? Надсилай на конкурс до 28 лютого на адресу редакції красиво намальовані писанки розмірами 9х13 см. На конверті зроби позначку «Класна писанка». Кращі малюнки будуть надруковані у квітневому номері журналу та відзначені призами видавництва «Школярик». І не барися, якщо хочеш, щоб твоє мистецтво побачила вся Україна. Мерщій берися за роботу!

ХЛОПЦІ І ДІВЧАТА — ЗНАЙДИ ВІСІМ ВІДМІННОСТЕЙ

Хлопці, дівчата... Вони дуже схожі і різні водночас. Пропоную пошукати ці самі відмінності у лютому, перед Днем святого Валентина. Отже, почнімо.

- **Коли хлопці хочуть сподобатися дівчатам, вони прикидаються мудрими, адже чудово розуміють, що за інших рівних умов у мудрого більше шансів. А дівчата, коли хочуть сподобатися, прикидаються дурними, щоб хлопцеві не доводилося зайвий раз напружуватися.**
- **Хлопці ніколи не одягають нічого незручного задля краси. (Виняток — тільки герої голлівудських фільмів, яким подобається дряпатися по стінах у довгих плащах та валятися у грязюці в білосніжних сорочках). А от дівчата, навпаки — заради зручності вони ніколи, за жодних обставин, не одягнуть нічого некрасивого.**
- **У хлопців проблеми з індукцією, а у дівчат — з дедукцією. І насправді, у дівчаток трапляються проблеми з умовиводами від загального до конкретного. Але хлопці не здатні на умовиводи від конкретного до загального.**
- **Хлопці намагаються бути несхожими на дівчат, а дівчата прагнуть наслідувати хлопців. З цього стає зрозуміло, що бути хлопцем краще.**
- **Хлопці знаходять спільну мову з комп'ютерами, а дівчата вміють знаходити шлях до серця хлопців, котрі розуміються на компах. І навіщо ж дівчатам удосконалювати свої уміння у даному напрямку, якщо у хлопців це так чудово виходить!**
- **Дівчата переоцінюють здібність хлопців думати, а хлопці недооцінюють цю здібність у дівчат. Дівчата вибудовують складні стратегії із завоювання та перевиховання хлопців. Але все зводиться нанівець одним-єдиним: «І тоді він подумає...» Та нічого він не подумає, бо переконаний, ніби дівчата думати не вміють.**
- **Хлопці не настільки емоційні, як дівчата. Адже з раннього дитинства дівчаток жаліють, коли вони плачуть, а хлопцям втовкмачують, що власні емоції слід тримати при собі. Звідси і витікає, що залізний характер хлопцям навіюють, а батьківські сюсюкання виховують з дівчаток плакс.**
- **Хлопців притягують дівчата, а дівчат — хлопці. Дівчата полюбляють гуртом сварити хлопців — і своїх, і всіх взагалі. Хлопці ж про дівчат говорять вкрай рідко, але коли вже заводять цю розмову, вони не можуть обійтися без іронічних зауважень. Але як би там не було, століттями хлопці бігають за дівчатами, а дівчата — за хлопцями. Дивно, але факт!**

Літер турно-художній,
пізн в льно-розв ж льний журн л
«КЛАС!» №2(110)2006

Реєстраційне свідоцтво КВ № 1929 від 10.04.96 р., вид не Міністерством Укр їни у спр в х преси т інформ ції

Періодичність виходу: 1 р з у місяць

Заснований 10 квітня 1996 р.

Журн л розр хов ний н дітей віком 8-15 років

Засновник і видавець: ТзОВ «W»

Адреса редакції, засновника і видавця: 46008, м. Тернопіль, вул. Живов , 11
тел./ф кс (0352) 23 63 04, 25 04 98
e-mail: office@schoolboy.com.ua

Кольороподіл «Колір ПРО» м. Львів, тел. (0322) 40 33 07, 97 81 05

Друк: ТМ «М нд рин» ТзОВ «Вид внич груп «Експрес» 79026, м. Львів, вул. В. Великого, 5- тел. (0322) 97 47 68

Розповсюдження «Школярик» Тетян Кошелінськ , тел. (0352) 23 50 35, 43 10 72

Цін договірн **Передплатний індекс:** 40240

Редакційна колегія:. . . . . Во Вік . . . . . .duklas@schoolboy.com.ua . . . .ДуКл с . . . . . .Тетян Грисюк

Художники:. . . . Сергій Шемет , Андрій Урб н, ... Ліля Рейко, Н т ля Г йд , Н дія Шеремет, ... Світл н Словотенко

Набір та коректура. . . . . Олекс ндр Вовк

Технічний супровід. . . . . .Андрій Зеленський

Верстка . . . . . Олен Березовськ

Директор . . . . . Ольг Косович

Шеф-редактор . . . . . Володимир Голов ч

Для «Класу» писали, малювали і фотографували: В силь Тесля, Окс н Коп к, Ірин Вівч р, Володимир Сушкевич, Н т ля Шост к, Г лин Коверко, Тетян Лопушняк, Ан толій С г н

Підпис но до друку 27.01.2006
Форм т п перу 60×84 $^{1}/_{8}$
Обсяг вид ння 4 ум. друк. рк.
Тир ж 20 000 примірників, з мовлення № .....

Зміст

Мод і вод : Універс льні рук виці — для короля і для служниці...
Книжк для Киці: З кох н з вл сним б ж нням
Поряд з н ми: Чотирил пі тер певти
Who is хто? К н дськ зірк н мерик нському кінообрії
Стр шилки від Кл сного: Зловісний блиск бл китних сподів нь
Кл сн проз : Віктор Др гунський. Пожеж у флігелі, бо Подвиг н кризі...
Це цік во! Родин , родин — від б тьк й до син !
Неймовірне — очевидне! Про що мріють тв рини?
Корисн сторінк + Звідкіля воно взялося?
Будьте здорові! Ді гноз: з кох ність
Слово про слово: Езоп — р б-мудрець + У всіх н вуст х! Зн йомці у грецьких хл мид х
Кухня, сповнен див: Сирні сніговики н желейній ковз нці
Цік венькі були!
Джентльменклуб: Твоє перше р ндеву
Hi-Files + Web-пл нет
Кл сний спорт: Шоу н снігу
Легенди спорту: Укр їнці в НХЛ
Кл сний ді-джей + Поп-урі
Музичні посиденьки: «С. К. А. Й.» — високо зліт й! + «Gipsy Kings» — королі фл менко
Кл сний гіпертест + Кл cword
Фокус-покус
Ігротек
Логічні з д чки
Кросворди від ДуКл с
Японські кросворди
Кл сн в лентинк

м. Тернопіль, ТОВ «W», 2006 рік

© W ltd, «КЛАС!» 2006

Універсальні рукавиці – для короля і для служниці

Якось я поцікавилась у Киці, скільки рукавичок у її гардеробі? Наша Киця — неабияка модниця, тому нарахувала три пари чорних, одні бежеві та ще кілька з візерунками, вишитими по шкірі гладдю. Киця зізналася, що носить рукавиці, аби пальці не замерзли, а от для краси вдягає не часто. У гардеробі інших Класних героїв також виявились рукавиці лише для практичного використання.
А ще якихось 100 років тому в Англії усім мужчинам треба було мати щонайменше шість пар рукавиць та знати, коли їх міняти і до якої оказії вдягати.

Прародичі рукавиць

Перші у світі рукавиці виглядали доволі екзотично: наче невеличкі мішечки для рук, котрі зав'язували на зап'ястях. Такі вдяганки на руки з'явилися за кілька тисячоліть до нашої ери у Стародавньому Єгипті. Пізніше у цих «мішечках» зробили окремий виступ для великого пальця. Вчені вважають, що саме у таких рукавицях тоді працювали жінки, аби не бруднити рук. Одну із найдавніших рукавиць, втім, знайшли археологи під час розкопок у гробниці Тутанхамона. Щоправда, була вона пошита на кожен палець окремо.
Стародавні греки називали людей у рукавицях пустунчиками і неробами, адже погода тоді була теплою, і гріти руки не було потреби. Загалом греки вдягали рукавиці лише тоді, коли працювали. А от у Стародавньому Римі рукавиці носили практично усі. Римляни захищали руки не лише від холоду й бруду, але й від гарячої їжі. У щільних рукавицях брати гарячу їжу було куди безпечніше, аніж голими руками. Адже ложок та виделок у римлян тоді ще просто не було.
У середньовіччі винайшли свій, особливий спосіб. Рукавиці воїнів виглядали, як дитячі рукавиці на великий палець. Більшість були виготовлені із залізних пластинок. Мисливці ж користувалися рукавицями зі шкіри. Зрештою, лише багата середньовічна знать могла витрачати значні кошти на рукавиці, в яких було обшито кожен палець. Окрім того, вдяганку на руки розшивали срібними та золотими нитками, прикрашали коштовним камінням.

Рукавиці та лицарська честь

Справжній культ рукавиць розпочався у пізньому середньовіччі, коли із речі корисної вони стали важливим доповненням до одягу та мірилом достатку. Насамперед рукавиці стали символом влади. Єпископи одержували їх, коли вступали в сан, а лицарі присягали з рукавицями на вірність. Представникам міських теренів вручали рукавиці на знак того, що вони могли користуватись особливими привілеями. Приміром, дозволом на торгівлю, збір податків та карбування монет. Видачу рукавиць супроводжував лист, завірений королівською печаткою. Навіть судді бралися до роботи, попередньо одягнувши рукавиці.
Звісно, особливу роль відвели рукавицям, які носили середньовічні лицарі. Страшну образу означала кинута в обличчя чоловіча рукавиця. За це одразу ж викликали на дуель (поєдинок). А рукавичка, яку лицар одержав у подарунок від прекрасної дами, була ознакою прихильності та симпатії. Одержавши такий подарунок, лицар носив дамську рукавичку і вдень, і вночі, почепивши на поясі або у спеціальному мішечку на шиї.

Рукавичник

До XII століття у Європі з'явилась спеціальна професія — рукавичник, котра була неймовірно почесною. Треба неабиякого уміння, аби пошити вдяганку за формою руки та ще й підкреслити принади або приховати недоліки: короткі пальці візуально видовжити, широкі руки — «звузити», підібрати колір і матеріал тощо. Не дивно, що рукавиці стали частиною модельного мистецтва.

Ренесанс мало що змінив у ставленні до цього популярного аксесуару. Рукавиці як були, так і залишились модними, дорогими, вишуканими. Їх робили із лляної тканини, шовку, шкіри, розшиваючи сріблом та золотом, перлами і самоцвітами. Наприкінці XV ст. особливим шиком було бризнути на рукавиці трохи парфумів.

Такі часи і звичаї такі...

У XVI ст. в багатьох країнах світу правила етикету були строгішими, аніж закони, і мужчинам по кілька разів на день доводилось знімати свої тісні рукавиці та знову їх одягати. У рукавицях мужчинам не личило обмінюватись рукостисканнями, перебувати на похороні, святкуваннях і в церкві. Знімати рукавиці треба було і в присутності короля. Згодом рукавиці робили уже не такими тісними, та все ж деякі мужчини відмовились носити їх на руках і прилаштували на поясі — повного обмундирування вимагав тодішній етикет.

Жіночій половині людства поталанило більше: тут не було особливих вимог чи заборон. Атлас, мереживо, ніжно вичинена шкіра, гудзички і вензелі, золочені вишивки й аплікації... Однак справжньою сенсацією у світі рукавиць стала зміна їхньої довжини. Як тільки у дамському гардеробі з'явились плаття на короткий рукав, рукавиці помітно поповзли вгору — аж за лікті. Принцип виявився простим: чим коротший рукав, тим довші рукавиці.

Основоположницею нової моди називають королеву Єлизавету I, котра ще у далекому 1566 році на офіційній церемонії в Оксфорді з'явилась у рукавицях, що сягали ліктів.

Бароко і рококо

Але чоловічі рукавиці також не пасли задніх... Причиною стала мода на довгі мереживні манжети, які практично закривали руку. Носити одночасно і рукавиці, й манжети було занадто... Тому мужчини відмовились від рукавиць. Та все ж, у гардеробі французьких мушкетерів залишилась одна рукавиця — для руки, яка тримала шпагу.

Зацікавленість до рукавиць відродив Наполеон Бонапарт. Колекція імператора налічувала понад 240 пар рукавиць. Жозефіна, дружина Наполеона, теж носила рукавиці. Найчастіше її бачили на людях у довгих рукавицях, і ніхто не здогадувався, що у такий спосіб вона приховує свої некрасиві руки.

Від краси до практичності

Нові модні тенденції XIX ст. повністю прибрали із чоловічих рукавиць прикраси і зробили їх строгими, аскетичними. Основний акцент перенесли на крій та матеріал. Усе робили вручну.

Справу рукавичників полегшив англієць Джеймс Вінтер — у 1807 році він сконструював машину для пошиття шкіряних виробів. Таким чином рукавиць у багатих власників було значно більше, адже шили їх набагато швидше.

Жінкам теж було чому радіти — в моду увійшли рукавиці без пальців. Слідом за мереживними панчішками з'явились і гіпюрові рукавиці. На додачу рукавиці почали виготовляти із лайкової шкіри, вичиненої із новонароджених козенят і ягнят.

XX століття розставило акценти на свої місця: жіночі рукавиці почали шити з козлиної шкіри, а чоловічі — зі свинячої. Сьогоднішні рукавиці — не прикраса, хоча для вередливих краль і досі пропонують рукавички із вишивкою, пір'ям чи стразами.

Останній спалах рукавичної моди — середина XX ст. Актриси Вів'єн Лі, Одрі Хепберн та Мерилін Монро носили просто дивовижні рукавиці.

Сучасні рукавиці суто практичні і особливої цінності не становлять. Є рукавиці для спортсменів, лікарів, електриків та усіх тих, хто не хоче мерзнути в пальці. А ще кажуть, що прийде час, коли рукавиці можна буде нанести аерозолем просто на руки, а потім змити вдома гарячою водою.

Закохана за власним бажанням

«Любов — солома, і сірник не згас, одна хвилина — і пожежа в грудях...» — писав автор і як у воду дивився. Закохалася наша Киця. Принаймні Джексон у цьому не сумнівається. Йому навіть «пощастило» стати першою жертвою Кициного романтично-закоханого стану. Перед алгеброю попросив у неї зошит, щоб домашнє завдання звірити. Розгорнув його меломан і побачив... зовсім іншу картину. Хутенько скопіював графік, але навіть розпитати нічого не встиг — дзвоник продзеленчав. Прозріння і розуміння нагодилися самі, коли біля дошки намагався пояснити класу і вчителеві, як це в нього... серце замість параболи «вималювалося». Не знати, про що думала в той час Киця, але що вертілося в неї на думці, коли домашнє завдання готувала, можна здогадатися. «Добре, що без купідончиків на малюнку обійшлося», — втішив себе подумки Джексон.

17 миттєвостей пристрасті

Найменше мені хотілося б читати лекцію про закоханість. Більшої нудьги й не придумаєш. Ніжні почуття можуть зів'янути на другому абзаці дидактичного трактату. Закоханість — ляклива, тонка, делікатна, чи не так, Кицю? Тут треба прислухатися до найменших порухів власної душі і так само чутливо реагувати на іншу, симпатичну тобі душу. Але збоку, «незакоханим оком», миттєвості пристрасних почуттів трохи інакше сприймаються: закохані готові обривати телефони, годинами ходити під «коханими» вікнами, мчати що є духу в інше місто, співати серенади і діставати зорі з неба (промовчу про зошити, розцяцьковані сердечками). Наш клінічний випадок,— вирішили медики і взялися зазирнути у мозок закоханої людини, враженої стрілою Купідона, щоб простежити, що ж там відбувається.

І уяви собі, Кицю моя солоденька, що оті зв'язки-ниточки, які ми називаємо романтичними почуттями, глибокою симпатією, не такі вже й абстрактні. Принаймні їх можна побачити. Доведено томографією (це своєрідний рентген). Лікарі з нью-йоркського університету проаналізували дві з половиною тисячі знімків мозку. «Піддослідними» стали 17 закоханих студентів. Коли вони розглядали фотографії коханих, мудра і, основне, холоднокровна техніка сканувала їхні голови. Отримані знімки порівнювали зі зробленими в момент, коли студентам показували фото звичайних знайомих. Що вдалося побачити? Спалахи — гарячі точки — виникали глибоко в мозку в зоні, яка називається «хвостате ядро». Ось де, виявляється, народжується кохання.

Приборкання «закоханої» лихоманки

Про причини нераціональної поведінки закоханих наука теж дещо знає. Нейробіологи стверджують, що мозок «в особливому стані» виробляє хімічну речовину допамін: вона з'являється в організмі кожного разу, коли ми чогось дуже хочемо, і ухитряється впливати на сусідні зони мозку, які відповідають за їжу, пиття, емоції. Ех, ось якби науковці ще так само чітко і просто розклали по поличках ради-поради, як враженим коханням життя полегшити. З одного боку, хочеться подивувати об'єкт закоханості своїми талантами, а з другого — стан закоханості позбавляє людину здатності тверезо мислити. Загадка ще та.

Отже, що ми ще маємо, Кицю? Ти общипала в Класі всі ромашки з ікебани — любить не любить? Запросто прокидаєшся о пів на шосту, щоб зробити зачіску. А Ковба-сана тільки його котячий інстинкт самозбереження врятував від двадцятої за день прогулянки на повідці під будинком твоєї симпатії. Що ж, красуне моя вразлива, не треба бути нейрохірургом, щоб підтвердити діагноз: закохана. Якщо уникнеш явних дурниць і прислухаєшся до кількох порад, твоя «недуга» ще принесе тобі й море радості.

Для початку глибоко вдихни і відійди від телефону. Апарат, звичайно, зворушений твоєю увагою, але не варто перетворюватися на телефоністку в очікуванні дзвінка. Подружки чекають на тебе на ковзанці, а ти... Вкотре згадуєш, як здорово колір светра підкреслює його сині очі...

І як його звали?

Ти і раніше уявляла собі, як закохуєшся: ти подобаєшся йому, він тобі. Одне слово, закохана за власним бажанням. Насправді ж усе виявилося не так просто. Ось хоч би елементарно розібратися у власних думках: «Що він мав на увазі, коли казав мені «Привіт!»?», «Чи помітив, як я дивилася на нього на перерві між алгеброю і фізикою?» Якщо тобі цікаво, Кицюню, що підказує мені внутрішній голос, то насамперед він просить тебе не втрачати голови — в прямому і переносному значенні. Одна моя знайома, згадуючи свою закоханість, розповіла, якою неповороткою ставала, коли бачила об'єкт своїх симпатій — аж забула якось відчинити двері, перш ніж у них увійти... Як звали того хлопця, вона вже не пам'ятає, а двері може показати хоч сьогодні. Сміється, мовляв, це найяскравіший спогад про перше кохання. А тоді не уявляла, що й день зможе прожити, не побачивши Його. Висновок: не треба давати раптовому захопленню повністю заполонити твої думки. У тебе навчання, спільні плани з друзями, обов'язки вдома, врешті-

решт. Обожнювання Його ластовиння — це серйозне заняття, та все ж... Підозрюю, що закоханій дівчині хочеться з кимось поділитися своїми переживаннями. І поки ми з тобою розмовляємо, хтось вирішує питання життя і смерті: розповісти комусь про це чи ні? Я б сказав, що є певний резон у тому, щоб змовчати. Тоді твоя таємниця буде тішити тільки тебе. Ти не ризикуватимеш бути осміяною, не вислуховуватимеш колючі питаннячка, бо нікому буде обмовитися про твою закоханість.

НАЙПРОСТІШЕ І НАЙВАЖЧЕ

Найнадійніші ж слухачі — це особисті щоденники, плюшеві(!) коти і перевірені у бувальцях подруги. Якщо ж ти все-таки вирішила відкритися самому об'єкту твоїх зітхань, врахуй, що можеш заскочити його звісткою. А якщо він не відповість одразу «Так, так, навіки твій!» і не кинеться до ніг з трояндою в зубах? Чи можна просити його найкращого друга, аби натякнув у зручний момент про твою небайдужість? Можна, якщо ти впевнена, що той не наплутає чогось, не додасть якихось нісенітниць від себе. У такій важливій справі ліпше покладатися на власні сили. Стався до об'єкта закоханості як до друга, вітайся, займай для нього місце в автобусі. Не забувай усміхатися при зустрічі, уважно слухай, шукай спільні захоплення й інтереси. Будь собою — це найпростіше, що можна порадити, і майже найскладніше, чого вдається досягти закоханій. Зрештою, непогано б і перевірити його ставлення до тебе, чи взаємні ваші симпатії? Незважаючи на те, що там напророкували тобі, Кицю, ромашки, ти подобаєшся йому, якщо він намагається жартувати у твоїй присутності (водночас за жартами і смішками можна замаскувати власну невпевненість). Хоче здружитися з тобою, радиться, довіряє свої таємниці. Випитує, які цукерки тобі найбільше смакують, і не пропускає нагоди пообідати з тобою за одним столом у шкільному кафе. Нібито дрібниці, та насправді свідчать про щирий інтерес і симпатію. Тепер уже тобі вирішувати, як ними розпорядитися. І радіти, що твої почуття знайшли взаємність.

КРОКИ ДО «ОДУЖАННЯ»

Колись, через кілька років, сама будеш дивуватися, Кицюню, як випадкова зустріч на сходах з Ним змушувала твоє серденько битися швидше, ніж десять літрів капучино. Лихоманці закоханості піддаються навіть найрозсудливіші, найсерйозніші та найрозумніші. Але їм вдається щасливо вийти з неї за якихось три кроки. Три мудрі кроки.

Мудрий крок 1. Дивина та й годі, але безумство почуттів тим сильніше, чим менше ти знаєш свого коханого. Він у вересні перейшов у вашу школу, але ви досі навіть не вітаєтеся. Так, з трибуни стадіону він так наче нічогенький. Але... він аж ніяк не досконалий. Ти просто не мала нагоди в цьому переконатися. Сумно, якщо він не ставиться до тебе з такою ж увагою і турботою, як ти. Якщо не знаєш, який насправді твій коханий, то якось нерозумно саджати птаха свого щастя у його клітку. Думаю, саме так сказав би якийсь мудрий філософ.

Мудрий крок 2. Не втрачай власну індивідуальність. Він марить футболом? Але це не значить, що ти повинна ходити цілісіньку зиму з шарфом «Динамо» і знати напам'ять прізвища всіх гравців команди та календар розіграшу Кубка УЄФА. Достатньо проявляти здоровий інтерес до його захоплень. Все добре в міру. Інакше ти вже не будеш тою дівчиною, з якою він звик вітатися ранками.

Мудрий крок 3. Не передай куті меду, намагаючись продемонструвати Йому свою палку увагу. Тим ти штовхаєш хлопця до відповідного кроку назустріч. А раптом він ще не готовий? Більшість з них взагалі намагаються не афішувати дружбу з дівчатами перед всією школою. Надмірна активність дівчини їх лякає. Тому на початках достатньо привітливо кивнути йому, а не свердлити очима наскрізь. Що ж буде, якщо врешті-решт твої почуття не знайдуть відгуку у його серці. Найкращий вихід — залишитися друзями. І хай тебе заспокоїть думка, що якщо ти — не те, що йому потрібно, значить, він — не те, що потрібно тобі. Прислухайся до свого серденька: воно не підведе. Закохуватися, робити милі дурниці, берегти вогонь щирого почуття — це так природно.

Чотирилапі терапевти

Комусь, може, і науковий трактат для цього прочитати треба, а я щодня на власні очі маю змогу пересвідчуватися у лікувальних талантах тварин. Достатньо на Ковба-сана глянути. А ще краще — притулитися до нього. Гріє, як найсучасніша грілка, муркотить — заколисує незгірш снодійного. А прищемиш йому необережно хвоста, то вмить масаж організує — самурайський, гострющими кігтями...

Хто тримає вдома мурчиків, гавчиків, щебетунів, може мої спостереження своїми доповнити — не сумніваюсь.

Від здогадок до аксіом

Про здатність тварин не просто дарувати заряд бадьорості, а й зцілювати від різних недуг було відомо ще до нашої ери. Інакше, чому б тоді у Древньому Єгипті собак вважали священними символами богині-цілительки Гули, а древньогрецький бог Асклепій (Ескулап) сам нібито з'являвся до хворих у подобі собаки і зализував рани?..

Зрештою, лаври чотирилапих лікарів з собаками поділяли коти. Прапрапращурі єгиптян обожнювали кішку, вважаючи її священною твариною богині Бастет, яка уособлювала здоров'я, радість і веселощі. А древньокитайські ескулапи рекомендували своїм пацієнтам спостерігати за рибками.

Серед найдавніших знань особливе місце займало вчення про те, що постійні спілкування з тваринами, спостереження і догляд за ними відновлюють гармонію душі і тіла людини, зцілюють організм. Містичного у такому впливі нема аніскілечки. Навпаки, все можна пояснити, що й доводять сучасні дослідження. По-перше, спілкування з улюбленою домашньою тваринкою дарує радість, а отже, знімає напругу і запобігає стресам. По-друге, тваринка в домі — це найкраща профілактика алергії. Доведено, що діти, в будинку у яких «прописані» коти або собаки, у дорослому житті рідше потерпають від алергії. По-третє, тварини тонко відчувають біополя, «зчитуючи» інформацію на молекулярному і біоенергетичному рівнях. Тому про появу і розвиток хвороби можуть сповістити швидше від діагностичних апаратів. Головне — наскільки спостережливим буде господар.

Панацея в рік собаки

Найпершим показанням для того, щоб лікар «прописав» собаку, є гіподинамія. Навіть найледачішого господаря собака змусить регулярно гуляти надворі. Гіподинамія відступить від одного собачого «гав-гав» на порозі: у цьому домі її не чекають. За нею піде геть і простуда, бо прогулянки на свіжому повітрі загартовують. Натомість надійними супутниками стануть витривалість і працездатність. Присутність собаки в кімнаті заряджає енергією і допомагає виконати навіть найважчу роботу.

«Чарівними» властивостями наділені слина і шерсть тварини. Так, останню здавна використовують для вигрівання радикуліту і лікування хвороб суглобів. А в шкарпетках із собачої шерсті навіть у лютому холоду не відчуєш. Чутки про помічну слину теж не такі вже й безпідставні: вона містить лізоцим — білок, який пригнічує ріст і розвиток бактерій. Тому рани, зализані собакою, гояться швидко.

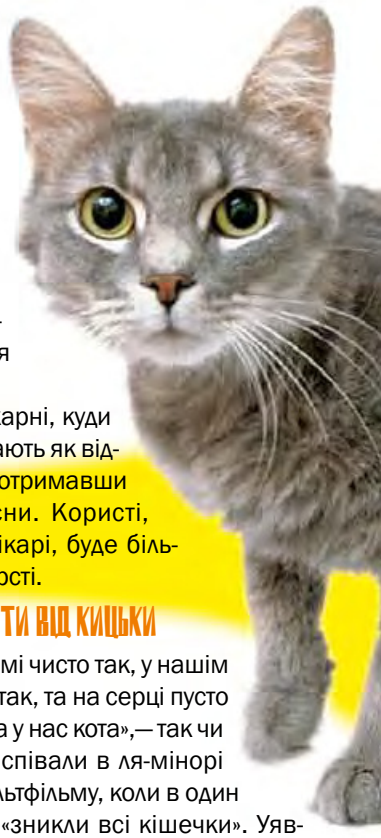

У США є лікарні, куди собак пускають як відвідувачів, дотримавши вимог гігієни. Користі, впевнені лікарі, буде більше, ніж шерсті.

Рецепти від кицьки

«У нашім домі чисто так, у нашім домі гарно так, та на серці пусто так, бо нема у нас кота»,— так чи майже так співали в ля-мінорі бабусі з мультфільму, коли в один день у них «зникли всі кішечки». Уявляю, як би вони ридали, якби дізналися, що залишилися не просто без пухнастих «мишоловок», а й без домашніх медсестер.

Деякі вчені вважають, що котяче муркотіння створює вібрацію певної частоти, яка сприяє оновленню клітин. Відомі випадки, коли у хворої людини після «кототерапії» просто на очах зникали синці і гоїлися подряпини. До того ж кицька

Тварини від А до Я

АГА

Гігантська отруйна жаба може важити понад два кілограми. При загрозі нападу «стріляє» цівкою отрути просто у кривдника і запросто влучає з відстані до одного метра. «Снайперку» відвезли в Австралію «воювати» із шкідниками плантацій цукрової тростини. Хитрі аги жуків не їли, зате за відсутності ворогів самі дуже розплодилися.

АЛЬПАКА

Представниця верблюжих, схожа на ламу. Її не використовують для перевезення вантажів, а вирощують заради вовни. Бувають «шуби» білосніжного, бежевого, коричневого і навіть чорного відтінків. У високогірних районах Перу вовна альпаки — важливий предмет експорту. Це знали ще перші «бізнесмени» з держави інків.

АНЧОУС

Плаває біля атлантичного узбережжя Європи і Північної Африки. В Азово-Чорноморському басейні його ще називають хамсою, яка є тут найчисельнішою морською мешканкою, служить харчем для скумбрії, дельфінів, чайок і буревісників. Розмножується анчоус протягом усієї теплої пори року, живе 3-4 роки, виростає до 13 сантиметрів.

є унікальним приймачем енергії. Найбільше її приваблює негативно заряджена, тобто така, яка йде від уражених органів. Збої в енергосистемі людини кицька відчує швидше, ніж екстрасенс. Безпомилково визначивши хворе місце, пухнаста зцілителька пригортатиметься до нього і так вбиратиме негативну енергію. Улюблені котячі «процедури» — це компрес (температура пухнастого тільця вища від температури людини) і голковколювання (інакше — масаж кігтиками).

Можуть коти і знизити температуру людини та, як собаки, нормалізувати тиск і пульс. Завдяки їх компанії рівень холестерину в крові людей знижується, а тривалість життя зростає на 3-4 роки. Одне слово, не коти, а еліксир молодості.

Швидка допомога — щлодобово

Щебетання птахів, напевно, не залишає байдужим нікого, включно з тими ж котами з попереднього абзацу. Головні, серцеві болі, втома просто тануть під мелодійні звуки. Ввечері під щебетання солодко засинати. А вранці легко прокидатися. Помічено, що той, у кого «на господарці» цвірінькає канарейка, папужка чи кукурікає півень, не піддається стресам, менше втомлюється.

Коли домашнє птаство «йде на сідало», естафету зоотерапії переймають морські свинки і хом'ячки. Для них ніч найбільш плідний час для лікування. Плануєш перед контрольною допізна засидітися над конспектами? Візьми в компаньйони мишоподібного сусіда — і він не дасть тобі заснути. Головний біль гризуни теж знімають.

Не риболовля і не полювання

Хоча ці два види зоотерапії — дельфінотерапія та іпотерапія — на це схожі. Для лікування спілкуванням з рибками достатньо і звичайного акваріума. Вудочки не треба. Просто спостерігай за плавунами час від часу. І не напружуй голову думками, що так відпочивають очі (особливо цінна порада для тих, хто працює за комп'ютером, читає товсту книжку), минає втома.

Дельфінотерапія як галузь нетрадиційної медицини з'явилася на основі вивчення впливу на людей дельфінів. За рівнем інтелекту ці морські мешканці перебувають між собаками і людиноподібними мавпами, тому гратися з ними неабияк цікаво. Азарту додає думка, що дельфіни «промацують» довколишній світ ультразвуком і знають про нас більше, ніж ми можемо собі уявити.

Це щодо «риботерапії». А ось про іпотерапію вперше заговорили півстоліття тому. Йшлося про лікування інвалідів їздою на конях. Результати зародили надію, що користь від спілкування з гривастими красенями можуть мати і практично здорові люди. Навіть саме спостерігання за кіньми, такими граційними, гармонійними, дарує радість і зцілює душу. Нині в світі немало людей ходить на іподром до свого «психотерапевта» з сідлом.

Зрештою, про який вид зоотерапії не йшлося б, розгадка його ефективності дуже проста: а що може бути приємнішим, ніж купатися у всеосяжній щирій любові, яку можуть подарувати тільки тварини? Ось дехто й не чекає рецепта від лікаря на «живу пігулку», а вдається до самолікування. Це чи не єдиний випадок, коли воно не зашкодить.

На здоров'я!

МАНДРИЛ

Найбільший серед павіанів. Довжина тіла — 60 см, хвіст — не більше 3 см. Морда з боків вкрита глибокими зморшками. Живуть мандрили у вологих тропічних лісах, ведуть наземний спосіб життя. Тут вони збирають фрукти, що впали, перевертають каміння та опале листя у пошуках дрібних безхребетних, збирають горіхи і насіння, викопують корінці-цибулини.

БРОНЕНОСЕЦЬ

Найвідоміший той, що має дев'ять смуг на панцирі і мешкає в аргентинських лісах, на півночі Мексики і півдні США. Ховаючись від небезпеки, залазить у нору і загороджує вхід панциром. Люди полюють на броненосців заради ніжного білого м'яса, а кістяний панцир використовують як корзинки: хвіст, зв'язаний з головним щитом, слугує за міцну ручку.

БУРОЗУБКА

Ссавець-комахоїд. Залежно від виду довжина тіла — 4-8 сантиметрів. Вершини зубів червонувато-бурі. Побачити її можна на більшості території Євразії. До речі, до бурозубок належить найменший сучасний ссавець — бурозубка-крихітка, довжина тіла — 38 міліметрів, маса — 2-3 грами.

КАНАДСЬКА ЗІРКА на американському кінообрії

Якось ми з Кицею рахували зорі. Отак стояли і дивились на небо, аж поки панораму нічного неба не заступили сірі перини хмар. Киця тоді «приземлилась» і сказала:

— А знаєш, Джексоне, небо і земля схожі між собою, наче два дзеркала, і одне відбивається в іншому. На небі є свої зірки, а на землі зірками найчастіше називають тих, про котрих усі говорять, котрими захоплюються... Скажімо, художники, танцюристи, актори... Нещодавно я відкрила для себе нову зірку — Елайшу Катберт.

Я ніколи раніше не чув про молоду зірку Елайшу, тому попросив розповісти.

Акторська гра починається з вигадки

Елайша Енн Катберт народилася 30 листопада 1982 року в містечку Калгарі (провінція Альберта), в Канаді. Незабаром уся сім'я (батьки, молодші брат Джонатан і сестра Лі-Енн) переїхала до Ванкувера, де й проминули дитячі роки Елайші — у старшу школу вона пішла уже в Монреалі, в районі Гринфілд Парку. Авжеж, дівчина прекрасно розмовляла французькою: провінцію Квебек давно охрестили «французькою Америкою». А Монреаль — унікальним містом-космополітом, що нагадує американський мегаполіс, але із французькою культурою та англійськими традиціями.

Пристрасть до гри та винахідливості Елайша виявила у ранньому дитинстві. Попервах батьки про це навіть не здогадувались: дівчинка майстерно переконала їх у тому, що терпіти не може лактози (молочного цукру). Все було значно простіше: дочка просто не любила молока і не хотіла його пити. Протягом кількох років, поки цю хитрість не викрили, ненависний напій і справді був викреслений з раціону дитини.

Мама, Патрісія Катберт, хотіла, аби її донька стала моделлю. І тому в 7 років Елайша почала позувати перед камерами і демонструвати дитячі вдяганки для різних каталогів та журналів. А іноді навіть виходила на подіум, аби взяти участь у показах мод. Зараз зріст Елайші — всього 1 м 63 см (ну аж ніяк не модельний!), але від цього вона не комплексує.

У вирі життя

Вирішальним для акторської кар'єри Катберт став 1997 рік, коли її обрали кореспондентом для програми «Популярна механіка для дітей». Примітно й те, що ця програма згодом стала хітом для канадського та американського телебачення протягом 1997-2000 років. Незважаючи на юний вік, Елайша мандрувала по світу, вишукуючи цікаві сюжети, про що її однолітки могли тільки помріяти. Майбутня актриса встигла побувати на Північному полюсі, навчилася керувати справжнім авіаносцем та поплавала під водою з акулами. Звісно, професійність, привабливість і неповторність цих репортажів мали чималий вплив на юну кінозірку. Тодішня перша леді США Гіларі Клінтон запросила Елайшу на неофіційну зустріч у Білий Дім. За словами самої актриси, нічого особливого у цій екскурсії не було. Місіс Клінтон була милою, хвалила шоу та влаштувала 20-хвилинний тур будинком. А ще познайомила юну зірку з їхнім котом Соксом. У знаменитий Овальний кабінет вони так і не потрапили — двері було замкнено на ключ, бо президент у той час поїхав до Австралії.

НАЙЦІКАВІШІ ФАКТИ ПРО АКТРИСУ

- Елайша — натуральна блондинка.
- Захоплюється сноубордингом, фотографією, живописом (у своєму гаражі влаштувала художню студію).
- Не любить мандрувати літаками — завжди заходить на борт із правої ноги.
- Подейкували про її роман із Джастіном Тімберлейком — насправді ж Елайша зустрічається з його кращим другом і особистим асистентом Трейсом Айалою, котрий нещодавно освідчився їй.

Слава і шрами

У цьому ж році Катберт знялась у своєму першому фільмі «Танцюючи на Місяці», залишивши про себе приємні враження. І хоч глядачам стрічка сподобалась, критики залишились байдужими. А потім була сімейна казка «Ніко-єдиноріг» (1998) і перша головна роль у малозначущій стрічці «Повітряна швидкість» (1998). Коротше кажучи, Катберт потроху набиралася акторського досвіду, вибудовуючи собі кар'єру цеглинка за цеглинкою — так, як будують справжній міцний і надійний дім. А її ролі у наступних фільмах експлуатували амплуа «хорошої дівчинки».

Справжнім новим і стрімким витком виявився для Елайші 2001 рік — дівчина уже закінчила школу і знялась у своєму останньому канадському фільмі «Щаслива дівчина», де нарешті виявився її драматичний талант. Катберт зіграла роль дівчини-акселератки Кетлін Палмерсон, котра, сама того не помічаючи, потрапляє у залежність від азартних ігор. Чарівна і впевнена гра 19-річної актриси принесла їй нагороду «Геміні» (канадський аналог «Еммі») в номінації «За кращу жіночу роль у драматичній програмі та мінісеріалі».

Продюсери компанії «Fox» запросили актрису-початківця із драматичним потенціалом на кілька спроб (кастингів) для пілотів студії. Недовго вагалась Елайша Кетберт — спакувала валізи і поїхала в Лос-Анджелес, маючи твердий намір і величезне бажання почати кар'єру в Голлівуді. Мабуть, впевненість Елайші таки стала помітна тамтешнім продюсерам — чекати довелося недовго: один із проектів «Fox», який саме готували — серіал «24 години», — приніс Катберт очікувану популярність та прописку у Місті Мрій.

Елайша знялася у трьох сезонах серіалу (2001-2004). Її героїня Кімберлі, непокірна донька-підліток головного героя Джека Бауера, начальника антитерористичного підрозділу ЦРУ (Кіфер Сазерленд), припала до душі мільйонам телеглядачів, а сама Елайша на згадку про зйомки одержала шрам від укусу пуми (за сценарієм дівчина повинна була рятуватися втечею) і номінацію на премію «Вибір підлітків».

Сценарій було знято за унікальними технологіями: екранний час цілковито відповідав реальному — фільм розділили на 24 серії, і кожна з них вкладалася рівно в одну годину, адже саме стільки триває звичний час, коли герой повинен встигнути попередити замах на вбивство кандидата у президенти і знайти викрадену доньку Кімберлі. Сцени знімали із мінімальною кількістю дублів, монтажних склейок, що стало справжньою школою майстерності для усіх акторів цього серіалу. Після зйомок у першому сезоні Елайша пожартувала: «Я почуваюся однією із Сімпсонів», — адже за сценарієм їй доводилося весь час ходити в одному одязі.

Паралельно із цими зйомками Катберт вдалося знятись у комедіях «Старий гарт» (2003) і «Реальне кохання» (2003) у компанії таких зірок, як Х'ю Грант, Колін Фірт, Ліам Ніссон і Емма Томпсон.

Найбільш відомим фільмом за участю Елайші Катберт є «Сусідка» (2004), де вона зіграла головну роль про дівчину, яка мріє порвати з важким минулим і почати цілком нове життя, борючись за своє кохання. За цю стрічку Елайшу номінували на «Жіночий прорив» і «Кращий поцілунок» MTV Movie Awards 2005.

Після «Дому воскових фігур» Елайша знялась у трилері «Полон» режисера Роланда Джоффе. У новій стрічці вона зіграла модель, яку викрав разом із водієм серійний убивця — разом вони будують план втечі, і герої поступово закохуються один в одного. Між іншим, зйомки фільму проходили у липні 2005 року на «Мосфільмі» — виробництвом зайнялась російсько-американська компанія «РАМКО». У стрічці також знялась російська зірка Катерина Реднікова, відома глядачам за такими стрічками, як «Злодій» та «Росіяни у місті ангелів».

ФІЛЬМОГРАФІЯ

1997 — «Танцюючи на Місяці»
1998 — «Ніко-єдиноріг»
1998 — «Повітряна швидкість»
1999 — «Кому дістанеться дім»
1999 — «Час на вершині»
1999 — «Чи боїшся ти темряви?»
2000 — «Вір!»
2000 — «Пошта боса»
2001 — «Щаслива дівчина»
2001 — серіал «24 години»
2003 — «Старий гарт»
2003 — «Реальне кохання»
2004 — «Сусідка»
2005 — «Мовчунка»
2005 — «Дім воскових фігур»
2006 — «Полон»

Зловісний блиск блакитних сподівань

— Ой, як я люблю діаманти!.. — щебетала Киця, гортаючи товстий глянцевий журнал про гламурне життя-буття, де були великим планом зображені різні блискучі іграшки з багатозначними цінами. — І чому мій тато не мільйонер?..

— Дивачка ти, — намагався урезонити її Пундик. — Був би твій тато мільйонер, то чи ходила б ти з нами до Класу? Сиділа б удома, як прив'язана, возили б до тебе репетитора, і не підказував би тобі ніхто нічого, якби уроку не знала, і списати теж нема в кого. Ще й тілоохоронці за тобою весь час ходили б, наче тіні, а з ними навіть у класики не дуже пограєш...

— Зате гарно як, — не здавалася Киця. — А краса, ти ж знаєш, потребує жертв...

І тут вона у самісіньку точку втрапила. Причому, чим більша краса, тим більші жертви. А коштовних каменів це особливо стосується. Який знаменитий діамант не візьми, обов'язково за ним тягнеться цілий шлейф історій — то загадкових, то детективних, а то й просто таких, що кров у жилах стигне. От узяти хоча б «Блакитну Надію» («Blue Hope» англійською) — діамант надзвичайно рідкісного кольору та розміру. Знайдений він був близько чотирьох століть тому в Індії. Його початкова вага складала 112 каратів, удвоє більше, ніж нинішня. Колись цей камінь прикрашав статую індійської богині Сіти, а коли був викрадений звідти, мабуть, хтось його закляв, бо всіх, хто володів ним чи носив його, хто навіть просто доторкався до нього, переслідувала лиха доля.

Раз король, два король...

У XVII столітті французький мандрівник і ювелір Жан Баптіст Таверньє привіз для Людовіка XIV понад тисячу маленьких каменів та сорок чотири великі діаманти, серед яких був і величезний алмаз рідкісного блакитного кольору. Таверньє нікому не розповідав, як йому вдалося стати власником такої дивовижі. Скоріш за все, камінь цей був просто вкрадений, за що Таверньє через багато років жорстоко поплатився. Коли йому було 84 роки, його розірвала зграя собак. Жахлива смерть!..

Людовік вирішив змінити огранування каменя. Бачте, мало блиску. Річ у тому, що для індійців основним показником для діаманта був його розмір (чим камінь більший, тим він цінніший), а от європейцям подавай блиск — і все тут! Королівський ювелір постарався, після чого камінь став важити 67 каратів. Людовік дуже пишався каменем, він називав його «Блакитний діамант корони» і часто носив на нашийній стрічці. А помер Людовік XIV у 1715 році від гангрени, у страшній лихоманці.

Наступним власником проклятого каменя був Людовік XV, великий любитель пожити на широку ногу і автор фрази «Після мене — хоч потоп». Історія віддячила йому політичною кризою, котра згодом переросла у революцію.

Останнім королем Франції був Людовік XVI, котрого разом із дружиною, Марією-Антуанеттою, стратили під час Французької революції. Принцеса Ламбаль, котрій Марія-Антуанетта якось давала напрокат цей діамант, була розтерзана розлюченою юрбою.

Louis XIV

По той бік ла-маншу

Ніхто не скаже, скільки разів переходив з рук у руки блакитний камінь і скільки бід приніс. Коли він потрапив до рук датського ювеліра Вільгельма Фальса, той переогранив його, щоб приховати справжнє походження, та це не вберегло його від пограбування та вбивства власним сином. Коли вже й син наклав на себе руки, «Блакитна Надія» перейшла до Франсуа Бульо, торговця діамантами. І той невдовзі помер у злиднях.

Наступну згадку про зловісний діамант знаходимо у меморандумі Джона Франсилліона. Той писав про великий, незвичайний блакитний діамант вагою 45 каратів, що входив до колекції такого собі Даніеля Еліасона. Було це в Лондоні. Щоправда, ніхто не міг сказати, що це саме той камінь. У ті часи Європою подорожували всього два-три таких блакитних діаманти, але думати, що це і є «Блакитний діамант корони», дозволила така обставина: французький уряд у 1804 році оголосив амністію за злочини, скоєні під час революційних заворушень, якщо від дня його скоєння минуло 20 років. А треба сказати, що і «Блакитна Надія», і багато іншого цінного краму були викрадені з Франції між 11 та 17 вересня 1792 року. Так-от, меморандум Франсилліона був датований 19 вересня 1812 року, тобто через двадцять років і два дні, тож малоймовірно, щоб це був просто збіг.

Louis XVI

Найвірогідніше, весь цей час ним володів англійський король Георг IV. Якось один дослідник коштовних каменів помітив на королівському портреті нашийну стрічку з величезним блакитним каменем, дуже схожим на діамант французьких королів.

Після смерті Георга IV, у 1830 році, діамант був проданий, а в 1839 році (можливо, дещо раніше) черговим його власником стає лондонський банкір Генрі Філіп Хоуп, який і дав йому назву «Blue Hope».

Після смерті єдиної дитини банкіра камінь перейшов до рук його племінника Генрі Томаса Хоупа. Той спершу невдало одружився, а там і взагалі зазнав фінансового краху. В 1862 році він помер, і за якийсь час діамант перейшов у власність внука — Генрі Франсіаса Хоупа, телепня і марнотратника, але довго у нього не затримався.

ВІД ЛИХА ДО ЛИХА

Новим власником «Блакитної Надії» став нью-йоркський ювелір Симон Френкель, котрий придбав його за 148 тисяч доларів у 1901 році. Опинившись у США, камінь шість років пролежав у сейфі та пішов з молотка під час фінансових ускладнень.

Камінь перейшов до рук Жака Коле, і що? Збожеволівши, він наклав на себе руки. Наступний діамантовласник, російський князь Іван Канитівський, був убитий російськими революціонерами. Крім того, перш ніж загинути сам, він

встиг убити свою знайому Лоренс Ладюе, котра якось позичала у нього діамант. Список жертв продовжує грецький торговець коштовностями Симон Моншариде та його сім'я, котрі впали з машиною у прірву.

«Надія» дісталася персидському торговцю на ім'я Хабіб Бей, та не встиг той натішитися дорогоцінною іграшкою, як потонув на пароплаві. Діамант перейшов до турецького султана Абд Аль-Хаміда, котрий не пошкодував за нього 400 тисяч доларів. Після цього турецька влада стала занепадати і скоро на Великій Османській імперії довелося поставити жирний хрест.

Окрім султана-самодержця, постраждало й кілька придворних. Слуга, який полірував діамант, був спійманий повстанцями, тортурований і страчений. Одна султанова наложниця, що кілька разів одягала діамант, була зарізана. Якийсь чиновник намагався викрасти «Надію», але був спійманий і повішений. Така ж сама доля спіткала і хранителя султанських коштовностей.

Діамант ще кілька разів міняв власника і потрапив до П'єра Картьє. Той хотів продати «Надію» дамі на ім'я Евелін Волш МакЛін, але їй не сподобалась оправа. Картьє поміняв обрамлення (навколо «Блакитної Надії» було 16 діамантів і ще 46 було на платиновому кольє), і Евелін уже ні на мить з ним не розлучалася. Навіть коли їй робили операцію на зоб.

Евелін була ексцентрична і запальна дівчина, любила шокувати людей. Вона всім показувала камінь, часто позичала подругам на весілля, носила його в госпіталь до солдатів, щоб вони могли ним потішитися, навіть брала його на рибну ловлю, як якийсь талісман.

Та навіть таке ставлення до каменя не вберегло його власницю від лиха. У віці 9 років під машиною загинув її син. Дочка у 25 років перемудрувала з наркотиками. Її чоловік, успішний бізнесмен і власник «Вашингтон Пост», покинув Евелін, а дні свої скінчив у божевільні.

Евелін ненадовго пережила свою дочку, і після її смерті в 1949 році всі коштовності пішли з молотка — на покриття боргів. Діамант придбав нью-йоркський ювелір Гаррі Вінстон, котрий здавав його напрокат на всякі презентації та благодійні заходи.

1958 року Вінстон пожертвував діамант Смітсонівському інститутові, бо мріяв про створення національної колекції коштовних каменів. Але й тут він проявив свою противну вдачу: чоловік, який віз його до музею, зламав ногу в аварії, а його будинок згорів. Та добре, що сам уцілів.

З 10 листопада 1958 року і до сьогодні діамант «Блакитна Надія» виставлений для загального огляду в національній колекції мінералів та коштовних каменів у національному музеї природничої історії у США. Мабуть, не одна тисяча американців захоплено позирала на його блакитне сяйво та солідні розміри. От тільки чи знають вони, який шлейф сумних історій за ним тягнеться?

Пожежа у флігелі

Ми з Мишком так загралися в хокей, що геть забули, на якому ми знаходимося світі, і коли запитали одного перехожого дядечка, котра година, він нам сказав:

— Рівно друга.

Ми з Мишком просто за голову схопилися. Друга година! Якихось п'ять хвилин пограли, а вже друга година! Це ж просто жах! Ми ж до школи запізнилися! Я підхопив портфель і закричав:

— Бігцем давай, Мишко!

І ми полетіли, мов блискавки. Але дуже скоро стомилися й пішли кроком.

Мишко сказав:

— Не поспішай, однаково спізнилися.

— Ой, перепаде... — кажу я. — Батьків викличуть! Це ж без поважної причини.

Мишко відповів:

— Треба її придумати. Давай вигадаємо!

Я кажу:

— Давай скажемо, що в нас заболіли зуби і ми ходили їх виривати.

Але Мишко тільки форкнув:

— В обох одразу заболіли, га? Хором заболіли!..

Ні, так не буває. І потім: якщо ми їх виривали, то де ж дірки?

— А що ж його робити? — питаю я. — Просто не знаю... Ой, викличуть батьків!.. Слухай, знаєш що? Треба придумати щось цікаве і хоробре, щоб нас ще й похвалили за спізнення, зрозумів?

Мишко запитав:

— Це як?

— Ну, скажемо, що десь була пожежа, а ми дитину з цієї пожежі витягнули, зрозумів?

Мишко зрадів:

— Еге, зрозумів! Можна про пожежу сказати, а ще краще сказати, що крига на ставку трісла і дитина — беркиць!.. У воду впала! А ми її витягнули... Теж гарно!

— Авжеж, — кажу я, — правильно! Але пожежа все-таки краще!

— Ну ні, — каже Мишко, — от якраз тріслий ставок цікавіший!

І ми з ним ще трохи посперечалися, що цікавіше й хоробріше, і недосперечалися, бо прийшли до школи. А в роздягальні наша гардеробниця тьотя Паша раптом каже:

— Де це ти так обірвався, Мишко? В тебе весь піджак без ґудзиків. Не можна таким страхопудом до класу з'являтися. Однаково ти вже спізнився, давай хоч ґудзики попришиваю! Он у мене їх ціла коробка. А ти, Дениску, ходи до класу, нема чого тут стовбичити!

Я сказав Мишкові:

— Ти скоріше тут ворушися, а то мені самому віддуватися, чи що?

Але тьотя Паша шугнула мене:

— Ходи, ходи, а він за тобою!

І от я тихенько прочинив двері нашого класу, просунув голову і бачу весь клас. Чую, як Раїса Іванівна диктує по книжці:

— «Пташенята пищать...»

А біля дошки стоїть Валерій і виписує корявими літерами:

«Пташинята пещать...»

Я не стримався і засміявся, а Раїса Іванівна звела очі й побачила мене. Я відразу сказав:

— Можна зайти, Раїсо Іванівно?

— Ах, це ти, Дениску, — сказала Раїса Іванівна. — Що ж, заходь! Цікаво, де ти пропадав?

Я зайшов до класу і зупинився біля шафи. Раїса Іванівна вдивилася в мене і просто ахнула:

— Що в тебе за вигляд? Де це ти так викачався? Га? Відповідай!

А я ще нічого не вигадав і не можу відповідати, тож бовкаю всяке-різне, аби тільки час потягнути:

— Я, Раїсо Іванівно, не сам... Удвох ми, разом з Мишком... Он воно як. Ого!.. Оце так діла. Так і так! І так далі.

А Раїса Іванівна:

— Що-що? Ти заспокойся, говори повільніше, а то незрозуміло! Що сталося? Де ви були? Та кажи ж!

А я зовсім не знаю, що казати. А треба казати. А що казатимеш, коли нема що казати? От я й кажу:

— Ми з Мишком. Так. От... Ішли собі та йшли. Нікого не чіпали. Ми до школи йшли, щоб не спізнитися. І раптом таке! Таке діло, Раїсо Іванівно, просто ой-ой-ой!..

Тут усі в класі засміялися й загомоніли. Особливо голосно — Валера. Він уже давно передчував двійку за своїх «пташинят». А тут урок спинився і можна дивитися на мене й реготати. Ним аж трусило від сміху. Але Раїса Іванівна швидко припинила цей базар.

— Тихіше, — сказала вона, — дайте розібратися! Кажи, де ви були? Де Мишко?

А мені в голові вже почалося якесь завихріння від усіх цих пригод, і я ні сіло ні впало бовкнув:

— Там пожежа була!

Відразу всі принишкли. А Раїса Іванівна зблідла і каже:

— Де пожежа?

А я:

— Біля нас. У дворі. У флігелі. Дим валить — просто хмарами. А ми йдемо

або Подвиг на крижі

Віктор Драгунський

з Мишком повз цей... як його... повз чорний хід! А двері цього ходу хтось дошкою зовні підпер. От. А ми йдемо! А звідти, значить, дим! І хтось пищить. Задихається. Ну, ми дошку відняли, а там маленька дівчинка. Плаче. Задихається. Ну, ми її за руки, за ноги — врятували. А тут її мама прибігає, каже: «Як ваші прізвища, хлопчики? Я про вас у газету подяку напишу». А ми з Мишком кажемо: «Що ви, яка може бути подяка за це дрібне дівчисько! Ми скромні хлопці». От. І ми пішли з Мишком. Можна сісти, Раїсо Іванівно?

Вона підвелася і підійшла до мене. Очі в неї були серйозні та щасливі:

— Як це добре! Дуже, дуже рада, що ви з Мишком такі молодці! Йди сідай. Сядь. Посидь...

Я бачив, що вона просто хоче мене погладити чи навіть поцілувати. І я пішов потихеньку на своє місце, а весь клас дивився на мене, немов я й справді зробив щось особливе. І на душі в мене стало невесело. Але в цей час двері розчинилися і на порозі показався Мишко. Всі повернулися і стали дивитися на нього. А Раїса Іванівна зраділа.

— Заходь, Мишко,— сказала вона, — сідай. Посидь. Заспокойся. Ти ж, звісно, теж перехвилювався.

— Ще й як! — каже Мишко. — Боявся, що ви будете сварити.

— Ну, якщо в тебе поважна причина, — каже Раїса Іванівна, — ти міг не хвилюватися. Все-таки ви з Дениском людину врятували. Мишко аж рота роззявив. Він, мабуть, геть забув, про що ми з ним говорили.

— Л-л-людину? — каже Мишко і аж заїкається. — В...в...врятували? Хх...хто врятував?

Тут я зрозумів, що Мишко зараз усе зіпсує. І вирішив йому допомогти, щоб наштовхнути його і щоб він пригадав, і так лагідненько йому всміхнувся та говорю:

— Нічого не вдієш, Мишко, годі прикидатися... Я вже все розповів!

І сам у цей час роблю йому очі зі значенням: що я вже все набрехав і щоб він не підвів! Я йому підморгую, вже просто двома очима, і раптом бачу — він згадав! І відразу здогадався, що треба робити далі! От наш милий Михайлик оченята опустив, як найскромніший на світі мамин син, і таким бридким, пристойним голосочком каже:

— Ну навіщо ти це! Дурниця яка...

І навіть зашарівся, як справжній артист. Оце так Мишко! А він сів за парту, мов нічого й не сталося, і давай зошити розкладати. Всі на нього дивилися з повагою, і я теж. І мабуть, на цьому справав й закінчилася б. Аж тут лихий таки смикнув Мишка за язика, він роззирнувся довкола й ні сіло ні впало сказав:

— А він зовсім неважкий був. Кілограмів десять-п'ятнадцять, не більше...

Раїса Іванівна каже:

— Хто? Хто не важкий?

— Та хлопець отой.

— Який хлопець?

— Та котрого ми з-під криги витягли...

— Ти щось плутаєш, — каже Раїса Іванівна, — це ж була дівчинка! І потім, звідки там крига?

А Мишко знай своє:

— Як — звідки крига? Зима, от і лід! Всі ставки позамерзали. А ми з Дениском ідемо, чуємо — хтось з ополонки кричить. Борсається і пищить. Дереться. Шубовстає і хапається руками. Ну, а крига, ясна річ, обламується! Ми з Дениском підповзли, цього хлопчика за руки, за ноги — і на берег. Ну, тут дід його прибіг, давай сльози лити...

Я вже нічого не міг вдіяти: Мишко брехав, як по писаному, ще краще за мене. А в класі вже здогадалися, що він бреше і що я теж брехав, і після кожного Мишкового слова всі покотом падали, а я йому робив знаки, щоб замовк і перестав брехати, бо він не те брехав, що треба! Але Мишко знаків не помічав і виспівував як соловей:

— Ну, тут дід нам каже: «Зараз я вам іменного годинника подарую за цього хлопчика». А ми відповіли: «Не треба, ми скромні хлопці!»

Я не витримав і крикнув:

— Тільки це була пожежа! Ти поплутав!

— Ти що, здурів, чи що? Яка може бути в ополонці пожежа? Це ти все забув.

А в класі всі мліють від реготу, просто помирають. Раїса Іванівна я-а-ак лясне по столі! Всі замовкли. А Мишко так і залишився стояти з розтуленим ротом.

Раїса Іванівна каже:

— Як не соромно брехати! Яка ганьба! А я мала їх за гарних хлопців!.. Продовжуємо урок.

Всі одразу перестали на нас дивитися. В класі було тихо і якось тоскно. Я написав Мишкові записку: «От бачиш, треба було казати правду!»

А він прислав мені відповідь: «Ну, звісно! Або казати правду, або краще змовлятися».

Родина, родина — від батька й до сина!

Якось Пундик пояснював мені, до кого він ходив у гості. З усього сказаного гурманом я мало що зрозумів, та попросив пояснити ще раз — поволі і популярно... Отож Пундик сказав: «Вчора ходив я у гості до свого кузена, чи то пак, двоюрідного брата, який живе у будинку своєї стрийни, а хресна мама тієї стрийни — дуже далека родичка нашій вуйні. Отож, як не крути, ми родина з обох боків». От, власне, останню Пундикову фразу я зрозумів найкраще, а все інше — немов розмова двох програмістів...

Не міг я зізнатись Пундикові, що майже нічогісінько не петраю в родинних зв'язках, та й самому було цікаво сісти і намалювати генеалогічне дерево, а до того ж попідписувати, хто кому — тітка, а хто кому — племінник. Найближчих родичів я ще ознаменую, зате з усіма цими двоюрідними та переюрідними — повна торба! Тож нічого мені не залишилося, як почимчикувати у бібліотеку. Щоб словники та енциклопедії погортати, пилюку із них попротирати і «родинної» правди відшукати.

Батьки і діти

Усі найвідоміші роди вели своє генеалогічне дерево, у якому ретельно записували і походження, і рід занять, і хто кому ким доводився, і звідки походить прізвище, і з яких теренів предки завітали. Було це давно і вважалося панськими замашками, а як на мене — дарма. Згодом цю традицію перевели на колективний підхід, вважаючи, що людина не повинна пишатися предками, а жити скромно і ставити інтереси громади вище за свої власні. Однак у давній українській традиції було справою не лише священною, але й потрібною — знати, якого ти роду-племені, адже так можна було легко пояснити, звідки у дитини взялися карі очі чи руде волосся, дивне прізвище і хист до певних робіт. Ось чому кожному так важливо знати і вивчати свою родину.

Традиційна повна сім'я складається із батька, матері та їхніх дітей. Родину вважають неповною, коли у ній немає дітей. В такому випадку це не сім'я, а лише подружжя. У деяких регіонах України є інші назви для батьків — неньо і неня. Між іншим, слово «мама» універсальне для багатьох народів і нагадує перший лепет дитини, котра, лежачи у колисці, просить їсти.

Цікавинка: ще якихось 150 років тому словом «дружина» знаменували не жінку стосовно до свого чоловіка, як це залишилось дотепер, а... одруженого чоловіка стосовно до своєї жінки. Таке звертання до чоловіка — «дружинонька» — зустрічаємо у творах Т. Г. Шевченка.

Щодо дітей, то їх, звісно, стосовно тата й мами називають сином або донькою. (Між собою вони — брат і сестра). Це — у тім випадку, коли діти рідні. А трапляється й таке, що дітей виховує нерідний батько — тобто вітчим або нерідна мати — інакше кажучи мачуха. Для таких батьків нерідний син називається пасерб (пасинок), а нерідна донька — пасербиця (падчерка). Якщо у жінки, яка втратила свого чоловіка, є син, і вона, будучи вдовою чи розлученою, вирішила одружитися з іншим чоловіком, який, будучи удівцем чи розлученим, має рідну доньку, то діти між собою будуть зведеними братом і сестрою.

Кожне новонароджене малятко слід охрестити, і для цього дука — багатий господар — бере для немовлятка хрещених батьків. Ця традиція походить ще з тих часів, коли на Русь нападали татари, і ніхто не давав гарантії, що батьки, захищаючи свою землю і родину, залишаться живими. Тому в разі втрати рідних батьків їх заміняли хрещені, беручи на виховання своїх похресників та виховуючи, як рідних. Хрещеними батьками можуть бути і родичі, і знайомі. Втім, є одна засторога — чоловік та жінка або хлопець і дівчина, котрі прагнуть створити пару, не можуть бути хрещеними батьком і матір'ю одній дитині. Для цього найкраще брати когось з родини чи знайомих чоловіка і дружини.

У гуцулів на хрещених кажуть нанашко (хрещений тато) і нанашка (хрещена мати). Якщо гуцульський газда був багатий, то брав для дитини не одну, а декілька пар хрещених, аби дитина була люблена і пещена. Для батьків немовляти хрещені батьки є кумами — автоматично стають родичами і приходять до своїх хрещених на іменини або великі свята. Похресники також вітають своїх названих батьків у великі свята.

Баба-дідо, зять-невістка

Авжеж, батьки, перш ніж стати батьками, також були маленькими, і в них були свої батьки. Після того, як на світ з'вилися ми — онуки, вони стали називатися баба й дідо (можна пестливо бабуся й дідусь).

У кожного із нас дідусів та бабусь є по двоє — з боку матері та з боку батька. От коли твої батьки одружувались, то батьки тата й батьки мами від-

тоді стали між собою сватами — тобто посватали своїх дітей. З того самого часу, як твої батьки стали подружжям, тато став для батьків твоєї мами — зятем, а мама в свою чергу для татових батьків — невісткою.

Цікавинка: слово «невістка» первісно означало людину, яка невідомо хто і звідки — «нєвєсть что». І лише згодом стало означати синову дружину, яка живе у домі його батьків. Саме цьому слову завдячує своєю назвою й Невицький замок у Закарпатті, у якому в часи середньовіччя переховували багатих невісток, що не хотіли одружуватись без кохання. Первісно замок називався «Невістським», і лише згодом отримав назву — Невицький.

Як же ж називати невістці маму свого чоловіка? В Україні найчастіше її кличуть також мамою, як і рідну неньку. Однак офіційний статус у чоловікової мами — свекруха, а в її чоловіка (тобто батька твого чоловіка) — свекор. Якщо ж зять задумав звернутися до матері своєї дружини, то йому варто звертатись до неї так само, як і до рідної неньки — «мамо». Проте офіційно мати дружини є для нього тещею, а її чоловік (батько дружини) — тестем. Насправді усе це не так складно. Набагато складніше розібратися із родичами, котрі час від часу збираються на свята.

ВУЙКО-СТРИЙКО, НЕБІЖ І ЗОВИЦЯ

Якось, коли на Святий Вечір до нас зібралася вся наша велика родина, я попросив маму відрекомендувати мені рідних. І так заплутався, що почав звертатись до них просто на ім'я. Хто з них кому хто, я так і не запам'ятав. Зате сьогодні у бібліотеці я чудово розібрався з усіма примудростями.

Отже, до нас на свято прийшов татів брат — для мене він стрийко (стрий), а його дружина — стрийна. З боку мами також прийшов брат із дружиною, і їх відрекомендували як вуйка і вуйну. (Між іншим, вуйною називають у нас і сестру матері). Так принаймні називають цих родичів у Галичині. У центральній та східній Україні вони називаються просто — дядьком та тіткою (дядиною). Та найбільше мені сподобалось, коли мама звернулась до своєї братової (тобто до сестри свого чоловіка, а мого тата) і назвала її зовицею. (Російським відповідником цього родинного статусу є «золовка»). Як на мене, дуже красиве звертання. Тато ж своєю чергою назвав мамину сестру своячкою, чим дуже потішив родичів з маминого боку. І тут у розмову втрутилась ще одна мамина родичка, котра сказала, що у них своячку називають швагровою.

Після цих слів я остаточно заплутався! Виявляється, усіх цих хитромудрих назв на позначення найближчої родини недостатньо! Існують на світі ще й шурини, швагри і швагрові... Усі ці позначення дружин і чоловіків тата-мами прийшли до нас із німецької мови і благополучно прижилися.

ПОКИ ДОРОСЛІ ГОВОРЯТЬ ПРО СВОЄ...

Нас делікатно попросили побавитись і розважитись у сусідній кімнаті, адже із вуйнами та стрийнами прийшли і їхні діти — мої ровесники. Для мене вони — двоюрідні брати і сестри, але їх можна ще й не так називати. А що, коли у моїх батьків уже є двоюрідні, то їхні діти для мене — хто? Звісно ж — троюрідні брати і сестри, ну і так далі.

Цікавинка: в англійській мові на позначення двоюрідних використовують словосполучення «the first cousin» — тобто «перший кузен»... Відповідно, троюрідний у них є «другим кузеном» і так далі... Ось так посунулась у них нумерація.

Племінника (або ж сина мого дядька) ще можна називати кузеном, братаничом, небожем, вуйчаником. Відповідно племінницю (або доньку мого дядька) треба кликати кузиною, сестринкою, небогою, але не вуйчанкою. Син і донька мого дядька разом — небожата!

Цікавинка: найчастіше у розмові вживають слово «племінник», яке походить, імовірно, від роду-племені, тобто ще від тих часів, коли люди жили племенами і великими родинами. Рідше на них кажуть «небіж» або «небога» можливо тому, що слово це близьке за звучанням до слово «небіжчик», що в українській мові означає «покійник». Отож не переплутай!

Nota bene: в українській родинній традиції вважали тяжким гріхом і найбрутальнішим звертанням, коли сварячись, люди лаялись батьком чи матір'ю (батькували чи матерились). Тож про всілякі матюки (від слова «материтись») нам слід забути назавжди, якщо ми хочемо бути культурними та інтелігентними людьми!

Про що мріють тварини?

Відомі вчені ніяк не визначать, чи тварини керуються у своїй поведінці лише інстинктами, чи їм теж, як і людині, притаманний інтелект. Ми з тобою, звісно, не сумніваємося, що наші домашні улюбленці геть усе розуміють, вміють любити, ображатися й капостити. І до чого тут інстинкти? Та науковці все ж схильні вважати, нібито говорити про наявність розуму у тварин буде перебільшенням. А як тоді пояснити складну (і таку обдуману!) поведінку мавп, собак та інших створінь? За їхніми діями ховається не просто добре налагоджений механізм інстинкту, а й те, що близьке людським почуттям та способу мислення. Чи не криється, бува, за цим усім розум, своєрідна цивілізація? І коли ми спостерігаємо за світом тварин, то чи не стаємо самі об'єктом вивчення з їхнього боку. Як жартома сказав один учений: «Ще невідомо, хто за ким спостерігає через складну систему мікроскопа — людина за мікробами чи мікроби за людиною...»

Порятунком займається, дельфіном називається

Човен відносило все далі і далі у море. Берег давно зник з поля зору. Хвилі били Махмуда по обличчі. Мотор заглух, і човен кидало з боку в бік. «Треба триматися за рятувального матраца», — промайнуло в голові у Махмуда. Вдало розпочата рибалка могла завершитися трагічно для каїрського інженера. Сутінки оповили Суецьку затоку. Крізь паволоку хмар крадькома визирав місяць. Шторм ущухав. Несподівано Махмуд побачив у хвилях якийсь темний предмет, котрий то виринав на поверхню води, то ховався. Акула! Махмуд щосили став бити руками по воді, намагаючись відвести рятувальний матрац від небезпеки. Раптом перед ним у місячному сяйві зблиснула голова дельфіна.

Так, це була ціла зграя дельфінів. Вони наблизилися і, оточивши інженера кільцем, стали для нього надійним захистом від можливого нападу акул. Махмуд відчув, як один з дельфінів ударив головою об матрац і той почав рухатися вперед. Те ж саме зробив інший. Поштовхи не припинялися цілий день — мудрі створіння гнали матрац до далекого берега.

Вже вечоріло, коли люди на березі помітили зграю дельфінів, що перекидалися на поверхні води, описуючи кола на одному місці. Видно було, що вони вовтузяться біля якогось продовгуватого предмета. Через кільканадцять хвилин знесиленого інженера підняли на борт катера.

Дивовижні розповіді про дельфінів відомі з незапам'ятних часів. Давньогрецький байкар Езоп розповідав, що дельфін врятував собаку із загиблого судна, а тоді знову скинув його в море, коли пес відплатив йому невдячністю. В іншій легенді йдеться про поета Оріона, який кинувся в море, щоб утекти від матросів, які збунтувалися на кораблі. Його теж врятував дельфін.

Багато вчених заперечують наявність у цих добродушних створінь інтелекту, трактуючи їхню поведінку лише інстинктом збереження роду. Мовляв, таким чином дельфіни намагаються врятувати і мертвого товариша. Хтозна. Та може, природа й справді нагородила дельфінів здатністю розрізняти добро і зло, виручати у біді, співчувати. Може, у темних глибоких океанських водах вони розмірковують над сенсом буття і мріють про те, щоб акули стали вегетаріанцями.

Для чого ноги восьминогу

Якщо ти думаєш, що ворони не здатні мислити і вміють лише каркати та нишпорити по смітниках, то дуже помиляєшся. Ворони — мудрі птахи. Ось лише один із прикладів їхньої винахідливості. На березі Балтійського моря лежали велетенські бетонні плити — залишки руїн берегового укріплення. Вчений бачив, як ворони, котрі там літали, вихоплювали щось у мілководді, піднімалися на висоту 30-40 метрів і кидали це «щось» на плити. Потім вони швидко спускалися до землі. Виявилося, що ворони підхоплювали з води устриць, але оскільки дістати поживу дзьобом з черепашки неможливо, птахи кидали їх з висоти на бетон. А тоді спокійнісінько приступали до трапези.

Інше застосування каменю знайшов восьминіг. Устриці для цих головоногих — улюблені ласощі. Але як дістати їх із черепашки? Восьминіг захоплює одним із щупальців маленький камінчик, іншим тримає черепашку з устрицею і терпляче чекає, коли устриця, не відчуваючи небезпеки, почне відкриватися. Тоді він швиденько застромлює камінець між стулки черепашки і вже потихеньку, не квапляючись, висмоктує її.

Шведський учений Ерик Лунквіст тривалий час вивчав життя ос. Якось він

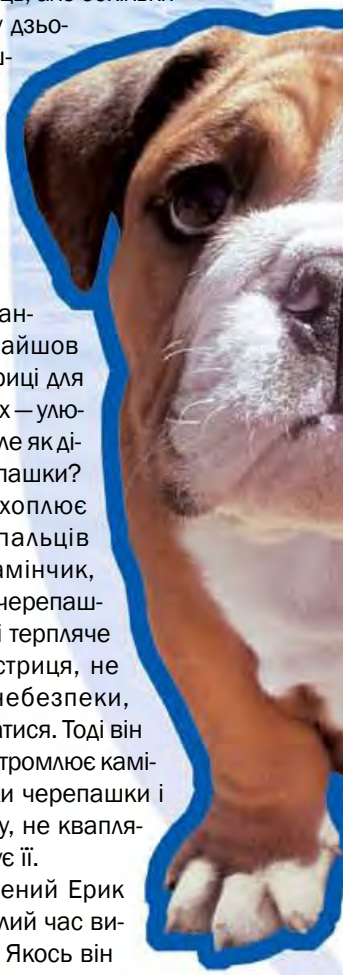

став свідком такої картини. Оса вбила дуже велику гусінь. Обхопивши здобич лапками, вона, як не напружувалася, ніяк не могла відірвати її від землі. Тоді оса зіскочила з гусені, кілька разів облетіла навколо, гарячково обмацуючи її вусиками, а потім вчепилася щелепами приблизно посередині жертви і почала розривати її. Натужно працюючи, оса розділила гусінь на дві половини, підхопила одну з них і вже легко підняла у повітря. Вчений залишився біля другої частини гусені, розмірковуючи, чи повернеться по неї розбійниця. І що б ви думали? Повернулася дуже швидко. Впевнено підлетіла до здобичі і забрала її також.

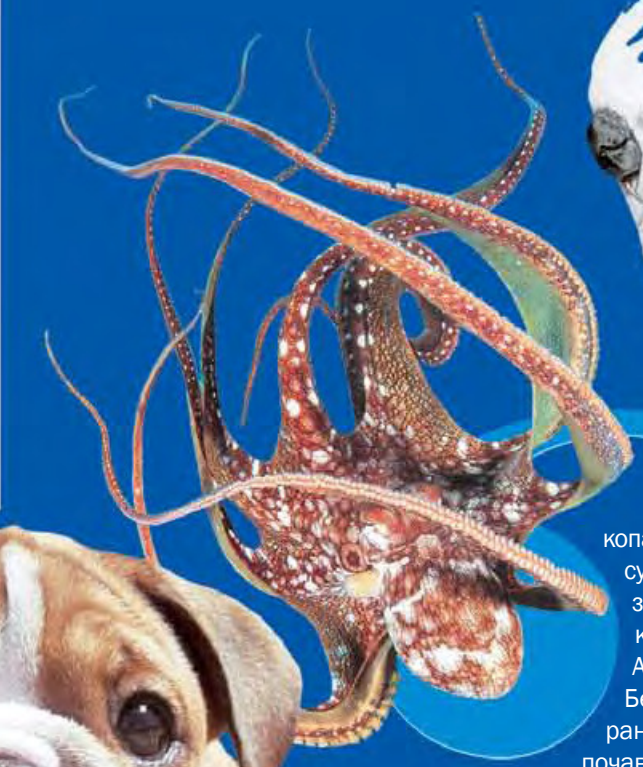

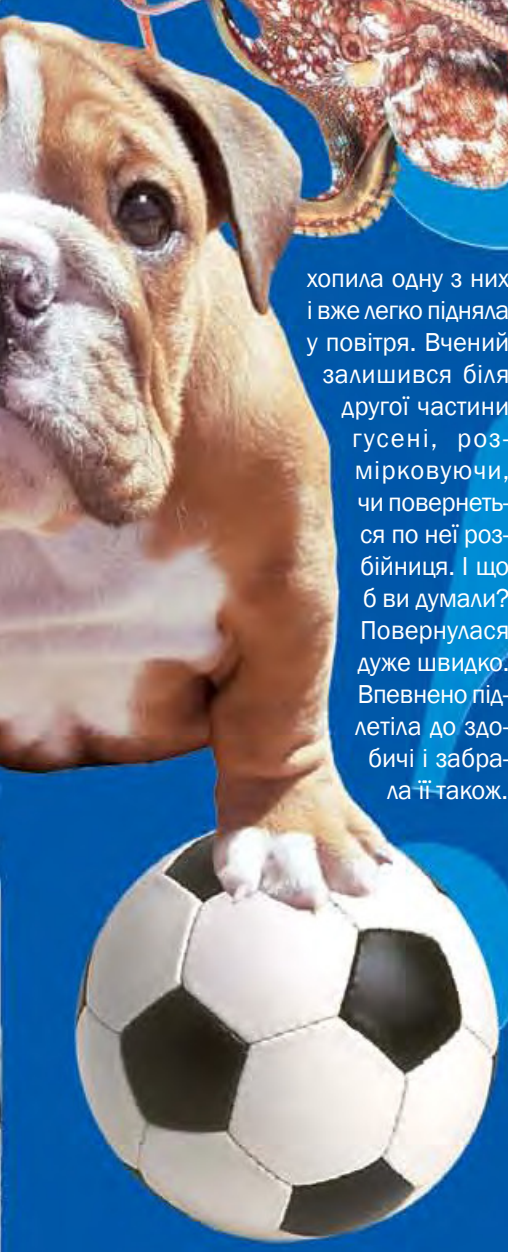

ДАВАЙТЕ ЖИТИ ДРУЖНО!

Про неймовірний випадок розповідав зоолог Дік Рекасель. У спекотний полудень прийшов на водопій табун антилоп імпала. Одну з них схопив крокодил. Якась мить — і настав би трагічний кінець. Але тут втрутилась третя дійова особа. Бегемот, що досі мирно дрімав у воді, із сердитим попирхуванням ринувся до місця нерівного поєдинку. Він здіймав хвилі, наче чималий човен. Крокодил, ясна річ, не став чекати рукопашної з таким грізним суперником, вважаючи за краще сховатися у каламутній глибині.

А далі було ще дивніше. Бегемот підштовхнув носом поранену імпалу подалі від води і... почав зализувати їй рани. От і стверджуй після такого, що чотириногі не вміють співчувати!

Кажеш, не може такого бути? А згадайно, чи не траплялися тобі схожі випадки. Буває ж таке, що цуцик дружить з кошеням, ділить з ним будку, у якій живе, і їжу. Якось я читав розповідь польського зоолога, яка спостерігала за тваринами у зоопарку. Там здружилися кішка і стара вовчиця. Бездомна кішка часто блукала територією зоопарку. Побачивши людей, вона тікала. А одного разу, злякавшись чогось, забігла у клітку до вовчиці. Згодом працівники зоопарку бачили, як вони разом їли з однієї миски. В морозні дні тварини лежали, притулившись одна до одної.

КЕНГУРУ-ГОЛКІПЕР?

«Учися, дитино, бо вчитися треба», — переконують тебе батьки. І ти вчишся. Спершу у школі, потім у вузі, пізніше на роботі. Так усе життя: засвоюєш інформацію з книжок, Інтернету, телебачення, переймаєш досвід від друзів, мами з татом, вчишся на власних помилках. Не дивуйся, але тварин і птахів теж можна багато чому навчити. В тому числі... говорити. Вміння птахів користуватися людською мовою буває просто неймовірним. Одна пані з Угорщини чотири роки тренувала молодого папугу говорити. Він вивчив сто слів і засвоїв 27 граматичних форм, а потім безпомилково вимовляв речення з 8-10 слів.

А як щодо тварин? Вченим відомі факти, коли наші чотириногі друзі засвоюють інформацію, просто спостерігаючи за людьми. Собаку і кенгуру можна навчити виконувати деякі дії футбольних воротарів. Мавпи накривають на стіл, користуються за столом ножем і виделкою, п'ють зі склянки, замітають підлогу, зважуються на вагах. Та чому так складно навчити мавпу говорити? Може, річ у тім, що вона просто не здатна вимовляти такі звуки, як ми?

І ось у США мавпочка Уошо опанувала мову жестів. Учені розмовляли у її присутності за допомогою мови глухонімих. І що ж? За два з половиною роки Уошо вивчила понад 60 жестів. І що найсуттєвіше: тварина правильно користувалася знаками, навчилася комбінувати їх, говорити фразами. Коли мавпочці минуло шість років, вона вже могла «сказати»: «Дайте мені, будь ласка, ключа, щоб відімкнути двері».

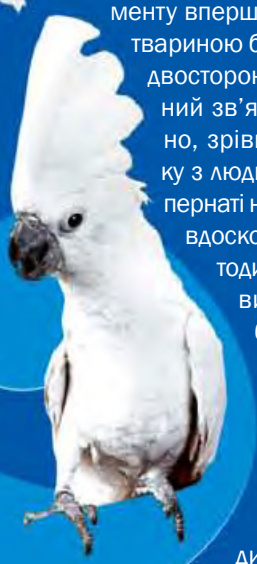

Ось так, у результаті вдалого експерименту вперше між людиною і твариною було встановлено двосторонній інформаційний зв'язок. Проте, звісно, зрівнятися у розвитку з людьми ані звірі, ані пернаті не здатні. Як би не вдосконалювалися методи виховання, розвиток мавп може бути доведений до рівня трирічної дитини. Далі шимпанзе у жодному разі не просунеться. Такий вердикт учених. Чому так? Та тому, що далі уже стоять на заваді інші бар'єри. Зокрема рівень розвитку нервової системи тварин, будова їхнього головного мозку. А тут ніякі нові методики навчання не допоможуть.

Що ж, може й не дано опанувати братам нашим меншим навіть ази граматики чи математики, усвідомити закони фізики та хімії. Зате вони, на відміну від людей, ніколи не навчаться зраджувати, заздрити, робити підлість. І за це ми їх ще дужче любимо.

«СТОРУКА» СОДА

Здається, про харчову соду ми знаємо все. Ми додаємо її до тіста, кондитерських виробів та деяких інших харчових продуктів. Полощемо горло та порожнину рота при застудах. Але це не все. Поле діяльності соди набагато ширше.

- Якщо є підозра (особливо у літню спеку), що молоко може скипітися, краще перестрахуватися: додай при кип'ятінні на літр молока трішки соди — і все буде гаразд.
- Каструлю, в якій щось пригоріло, легко почистити, прокип'ятивши в ній воду з харчовою содою: 1-2 столові ложки на літр води.
- Сверблячка від комариних укусів зникне, якщо ті місця протерти теплим розчином соди (0,5 ложечки на склянку води) — і не псуй собі настрою.
- Веснянки, пігментні плями стануть менш помітними, якщо час від часу протирати їх розчином соди (6-7 ложечок на склянку води).
- Мозолі на руках можна видалити за допомогою теплих содових ванночок, якщо робити їх 2-3 рази на тиждень (столова ложка на літр води).
- Найпростіший спосіб відбілювання зубів теж пов'язаний з використанням соди. Під час їх чищення просто посип щіточку содою. Але щоб не пошкодити емаль, повторюй процедуру не частіше, ніж раз на півроку.

ЧИ ЗДОРОВИЙ У ТЕБЕ СОН?

Дай відповіді на запитання тесту — і з'ясуй це.

1. Температура повітря у твоїй спальні 16-18° С?
2. Недоспані години в будні ти зазвичай звик компенсувати у вихідні?
3. Намагаєшся проводити в обіймах Морфея не менше восьми годин?
4. Після уроків прогулюєшся надворі (сам, із собакою, кицькою, просто — з гарним настроєм)?
5. Ввечері не засинаєш під фільм жахів або носом у детективі?
6. Готуєш легкі, часто вегетаріанські страви на вечерю?
7. Перед сном замість чаю п'єш настій м'яти, звіробою або воду з лимоном?
8. Зарядку (або будь-яку роботу, пов'язану з фізичним навантаженням) виконуєш за 3-4 години до сну?
9. Кажеш «на добраніч» о 22-23 годині?

Якщо практично на всі запитання ти відповів ствердно, то твій сон здоровий і тільки зміцнює імунітет. Відповідь «ні» вкаже, що слід змінити.

ДУМКИ ВГОЛОС

- Здоров'я — мудрість тіла.
- Мудреці і лікарі дивляться в корінь.
- Здоров'я одне, а хвороб тисячі.
- Скажи мені, що ти їси, — і я скажу тобі, хто ти.
- Здоров'я — найцінніше надбання, яке ми бережемо найменше.
- Можна витримати все, крім неробства.
- Важка справа — чхати з почуттям власної гідності.
- Життєрадісність — це не тільки ознака здоров'я, а й ефективний захист від хвороб.
- Особисте щастя неможливе без щастя інших людей.
- Молодість — період свіжості та шляхетних почуттів.
- Стати розумнішим ніколи не пізно.
- В кожній ситуації можна знайти щось позитивне, головне — добре шукати.
- Лихо не в тому, що мозоль є, а в тому, що на нього наступають.

КОЖНА СТРАВА СВІЙ ГОРЩИК ЗНАЄ

Ти, напевно, помічав, що після того, як в алюмінієвій каструлі готували борщ чи варення, вона на якийсь час ставала всередині світлою і блискучою. Це наслідок впливу солі й органічних кислот, що є в овочах, ягодах і фруктах. Алюміній окислюється, частково переходить у їжу. Тому алюмінієві каструлі треба використовувати лише для приготування страв, які мають низький вміст кислот, малу кількість солі. Це каші, макарони тощо.

І ще одна порада: після використання алюмінієвий посуд найкраще замочити у воді і мити господарським милом м'якою щіточкою або губкою. Тоді він служитиме тобі довго.

КОЛИ У ЧАЙНИКУ НАКИПІЛО...

Сучасні засоби побутової хімії, які призначені для боротьби з накипом, справляються зі своїм завданням без проблем. Але варто тільки трохи перетримати розчин, як кислота не тільки «з'їсть» осад на стінках, а й пошкодить емаль або нагрівальну спіраль.

Тому все частіше радять вибирати старий як світ спосіб боротьби з накипом у чайнику — зварити в ньому картоплю в кожушках або картопляне лушпиння. Повторюй цю процедуру щомісяця і хвалися друзям, як ти ефективно й екологічно позбувся накипу.

ДОМАШНЯ СЛУЖБА «03»

Що треба і чого не можна робити, якщо виник гострий біль?

- Універсальний рецепт для будь-якої екстреної ситуації — якнайшвидше покликати лікаря. Чекати на нього краще у стані спокою — у жодному разі не починати йти, тим більше — бігти.
- Якщо різко заболіло у животі, треба лягти і покласти на живіт щось холодне — лід, змочену у воді марлю. Не можна використовувати гарячу грілку, ставити клізму, приймати проносне.
- Раптово запаморочилося у голові, відчуваєш біль? Сядь або ляж, випий таблетку від головного болю (анальгін, піркофен, цитрамон, амідопірин).
- Не можна прикладати до голови грілку, приймати снодійне, а також седуксен, еленіум та інші транквілізатори.

Ермітаж у пляшці

Перше, що спадає на думку, коли чуєш слово «ермітаж», — славетний музей у Санкт-Петербурзі. Воно й зрозуміло: історія його почала свій відлік 1764 року, коли перші експонати для нього закупила Катерина II. Для цього поряд із Зимовим палацом спорудили павільйон, який назвали Ермітаж — з французької «прихисток пустельника», «місце усамітнення». Нині в Ермітажі майже три мільйони безцінних експонатів, під них відведено понад 350 кімнат у п'яти історичних будівлях.

Але перший ермітаж виник ще у 13 столітті у Франції, що й підказує походження слова. Тоді на півночі долини Рони, яка славилася своїми винами, з дозволу короля поселився французький дворянин на ім'я Анрі Гаспар де Стеримберг, щоб дожити віку на самоті. На вершині одного з пагорбів він спорудив ermitage — хатину пустельника. Першим, за що взявся шевальє, були зарості на крутому схилі біля хатини. Викорчував він дике галуззя і посадив виноградну лозу. Роки минали, ґрунт виявився родючим, виноград міцнів і розростався. По смерті господаря його справу продовжили такі ж самітники-винороби. Аби скуштувати «вина пустельників», почали приїжджати люди з різних куточків Франції. А в XVII столітті про вино ермітаж, схоже за смаком на нектар богів, знали в Англії і Росії. Тож, підносячи бокал елітного вина з урожаїв долини Північної Рони, французи п'ють і за старий ермітаж, який досі нагадує про себе руїнами на одному з пагорбів.

Хто придумав шампунь?

Середньостатистична шевелюра нараховує 120 тисяч волосків. Кожен з них може прожити до шести років. І такому багатству потрібен догляд, миття... Напевно, саме над цим і розмірковував Ганс Шварцкопф з Гамбурга, перш ніж поповнити асортимент своєї парфумерної крамнички дивною рідиною, яку нині всі знають як шампунь. Хімік за освітою, він не міг вдовольнитися простою торгівлею, тому час від часу «чаклував» у лабораторії. Результат з'явився після шести років експериментів. За вікном стояв початок XX століття. Мити голову милом могли дозволити собі хіба заможні громадяни. Ті, в кого статки скромніші, обходилися хлібним квасом. Але у всіх волосся у результаті залишалося тьмяним і неохайним. А от після того, як у 1933 році у його крамничці з'явився перший нелужний засіб — шампунь «Onalkali» — біля магазинчика вишиковувалися довжелезні черги. Нині виробників шампунів не бракує. На ринку косметично-гігієнічної продукції шалена конкуренція. Але фірма Шварцкопфа тримає марку, її товари представлені більш ніж у ста країнах світу. Напевно, й у тебе у ванній є флакон пахучого «рідкого мила для голови» цього знаного виробника. До речі, шампунь, виявляється, додають до пива! Але тільки для того, щоб відзняти для реклами. Спеціальний стиліст «гримує» бокали з пивом, прикрашає їх краплинами, «змушує» пляшку пітніти... Ну а шампунь необхідний для створення пухнастої піни над гальбою.

Книга рекордів Гіннесса

Яке людське творіння найбільш заслужено займає місце в Книзі рекордів Гіннесса? На мою думку, це сама Книга рекордів Гіннесса! Ще у листопаді 1974 року вона удостоїлася честі бути вписаною на сторінки самої ж себе, коли був розпроданий рекордний тираж у 23,9 мільйона екземплярів. До 1997 року ця цифра зросла на 75 мільйонів. З чого ж починалася Книга рекордів і хто такий Гіннесс? Участь Артура Гіннесса у появі Книги рекордів його імені доволі фрагментарна. Суди сам. У 1759 році Гіннесс відкрив у Дубліні (Ірландія) свою першу пивоварню. Якось, у 1951 році, директор-розпорядник компанії Х'ю Бівер на одному із застіль затіяв у товаристві мисливців суперечку, доводячи, що золота сивка є найшвидшою пташкою в Європі. Переможець дискусії тоді так і не визначився. А через три роки на тому ж місці суперечка про птахів спалахнула з новою силою. І раптом комусь із присутніх спало на думку видати достовірне джерело інформації. Ним стала книжка, яку на пропозицію пивовара компанії «Гіннесс» Кріса Четуея написали Норріс і Росс Макуїртери. Робота тривала понад рік, і до серпня 1955-го перша книга Гіннесса на 198 сторінках була готова. Називалася вона «Книга найвищих ступенів. Про найвище і найнижче, велике, маленьке, швидке, старе, нове, голосне, гаряче, холодне, сильне». Сьогодні спеціальні уповноважені комісії у різних куточках планети фіксують нові рекорди, пишучи сторінку за сторінкою у Книгу рекордів Гіннесса.

ДІАГНОЗ: ЗАКОХАНІСТЬ

— Побільше будь серед людей, — шепотів на вухо Джексонові баскетболіст Джо. — А про неї забудь. Подумаєш, не пара ти їй!.. Та хто вона така, щоб так казати! І ще: вставай раніше, раніше лягай, і навантажень побільше... Читати поки що не раджу, все одно зосередитись не зможеш. А хвіст щоб пістолетом був — дівчиська не люблять кислих мін!..

Отут я все і зрозумів. Отже, думаю, Джо на себе функції Класного терапевта перебрав. Тимчасово. Поки не мине криза Джексонової хвороби під назвою «закоханість».

З історії хвороби

«Кохаю його до нестями»... «Без неї світ мені немилий!..» Подібні фрази — це не просто поетична метафора, це ще доволі точне відображення природи цього романтичного, палкого почуття.

З давніх-давен найкращими знавцями кохання вважалися поети. Перші поетичні описи стану закоханості містяться ще на стінах єгипетських гробниць. Цікаво, що вони дуже схожі на ті звороти, котрими аж рясніють тексти сучасних пісень та поезій: «Не полишай мене, благаю», «Вона забрала моє серце». Там же ти знайдеш опис симптомів любовних страждань — фізичних (важкість у тілі та на серці, блідість обличчя), душевних (думки весь час крутяться навколо коханої людини, хочеться бути поруч неї, світ без неї немилий...).

Сказали своє слово й давні лікарі. Грек Гіппократ висунув теорію, за якою кохання неодмінно призводить до любовної меланхолії (депресія така). А римлянин Гален казав, що кохання — це результат хімічного дисбалансу в організмі. А в багатьох східних мовах слово із значенням «кохання» має похмурі барви з натяками на нещастя та страждання. Тому не дивно, що великий арабський цілитель Авіценна описав любовну недугу у своєму «Каноні медицини», котрий цілих п'ять століть був довідником номер один і в Європі, і в Азії.

Сучасна медицина вже не називає кохання хворобою, зате не обминає стороною його ознак. Скажімо, початковий етап, який характеризується сплеском фізичної активності, піднесенням, балакучістю, високою самооцінкою, ейфорією, прагненням догоджати коханій людині. Спати і відпочивати майже не хочеться. Зворотний бік цієї медалі виглядає так: людина втрачає відчуття реальності, мислить скоро і безладно, буває самовпевнена, втрачає почуття відповідальності... І все було б нормально, якби ці ознаки дивовижним чином не збігалися з ознаками... манії (стан такий психічний). А коли у стосунках виникають проблеми, на зміну манії приходить депресія, а разом з нею і кепський гумор, втрата апетиту, неуважність, сльози та безсоння... Часта супутниця манії та депресії — одержимість, близька за своєю природою до нав'язливого стану (є такий різновид психічних розладів). У голові веремія з одних і тих самих думок, переживань та образів, і людина не може дати всьому цьому ради. А тут ще й сканування мозку закоханих показало доволі цікаві результати. Виявляється, при погляді на кохану людину в них активуються ті ж самі ділянки, що й у хворих із діагнозом «синдром нав'язливих станів» та «маніакально-депресивний психоз» (ще один різновид психічних розладів). Підтверджують цю аналогію і біохімічні аналізи крові.

Що, навіщо і чому?

Відповідаючи на питання «Що таке кохання?», великий природодослідник Чарлз Дарвін висунув таку теорію. Це — природний механізм, даний людині для того, аби та не ухилялася від продовження роду. Мовляв, тваринам простіше, усі їхні дії запрограмовані інстинктом. А людина, наділена розумом та свідомістю, постійно повинна вибирати, і тут недовго й поступитися інтересами роду перед особистими уподобаннями. І єдине, що може подолати такий егоїзм, — це кохання, всепереможне почуття, проти якого безсилий навіть раціональний мозок.

Попри те, що любовні переживання часто несуть страждання, ми вперто прагнемо кохання, шукаємо його всюди, бо переконані: воно і тільки воно принесе нам справжню радість. У чому ж річ? А в тому, кажуть біохіміки, що тут вступає в дію «формула кохання» — така особлива сполука під назвою фенілетиламін. Основне її призначення — загострювати наші відчуття. Коли ми за-

кохуємося, концентрація фенілетиламіну в організмі різко збільшується. Ще один біохімічний супутник кохання — окситоцин (або «гормон відданості»). Рівень цієї речовини в організмі помітно зростає тоді, коли між партнерами встановлюється міцний емоційний зв'язок. Цікаво, що у жінок концентрація окситоцину в кілька разів більша, ніж у чоловіків. Саме цим і пояснюються випадки, коли гарна, розумна жінка терпить не завжди гідного обранця. З чоловіками таке трапляється значно рідше.

Між «Так!» і «Ні!»

Коли людина каже заповітне «я тебе кохаю», у відповідь вона чекає такого ж самого. Вона, як маленька дитина, вірить: варто просто заявити на весь світ про своє почуття, і щастя само постукає до тебе у двері. А насправді ж, будь-яка закохана людина ризикує почути у відповідь «Ні!», і нікуди від цього не дінешся. Скільки перших підліткових почуттів так і залишалися без відповіді!.. А все тому, що не прийшло ще усвідомлення свого місця в ієрархії привабливості. Втім, стаючи дорослими, люди мають звичку наступати на ті самісінькі граблі. Ми залюбки роздаємо поради знайомим, а коли доходить до нас самих, то тільки й залишається, що сумно зітхати. Більше того, навіть розділене кохання може нести страждання та нелегкі переживання, а що вже казати, коли взаємності немає!? На людину навалюється така буря почуттів, що, бувало, і до самогубства доходило.

Реакція на нещасливе кохання у дорослої людини така сама, як у немовляти — на розлуку з матір'ю. Поділити її можна на три фази. Фаза перша — протест. Дитина верещить, привертаючи увагу. Далі йде тужлива фаза, крик дитини стає чимраз відчайдушнішим і невтішнішим. І якщо на крик ніхто не озивається, настає третя фаза — відключення: емоції враз кудись діваються.

Те ж саме переживає і нещасливий закоханий. Він відчуває, що втратив геть усе, і почасти так воно і є. Для романтика-ідеаліста життя без кохання — це не життя. І тоді...

І тоді потрібна допомога. Не всі її, звичайно, потребують, переважна більшість людей усе-таки дають собі раду. І все ж таки, якщо погодитися з тим, що любов — це особлива форма душевної недуги, то наступним кроком, мабуть, мають стати пошуки зцілення. Першим лікарем, котрий розробив комплекс методів для пом'якшення болю та захисту від любовної лихоманки, був Авіценна. Він пояснив, що в основі нашої одержимості коханою людиною лежить повна її (людини) ідеалізація. Кохання дивно впливає на зір та інші органи чуттів, і ми просто перебільшуємо красу та можливі чесноти тих, кого любимо. І тому першим ділом не завадило б позбутися полуди — у переносному значенні, звісно. Ідеальних людей не буває, тому знайти в людині парочку вад — справа нескладна. Аби було бажання...

Давно помічено: синдром нав'язливих станів працює за принципом замкнутого кола, з якого неможливо вирватися. Ну, не те щоб зовсім не можливо... Можливо, якщо взяти і примусити себе зайнятися справою, котра потребуватиме значних зусиль, а надто — інтелектуальних. Бо саме такі справи по-справжньому гартують наш мозок, наставляють його на шлях тверезих роздумів. Не останню роль зіграє тут і збалансована дієта. У деяких особливо складних випадках вдаються до медичних препаратів, це коли в мозку закоханого, котрий вступив до фази емоційної залежності, падає рівень серотоніну. Та підлітків це вже не стосується.

У мирних цілях

Кохання, може, і хвороба, але ми щось не дуже поспішаємо одужати від неї. І це зрозуміло. Бо життя без почуттів — як річка без води. Люди давно пристосувалися, як і у випадку з іншими потужними інстинктами, закладеними в нас природою (скажімо, неприязнь до чужинців, жадоба), скеровувати стихійну силу природи, мета якої «розбити нас по парах», у цілком мирне річище. Для цього треба просто знайти когось такого, з ким ти почуваєшся легко. Ну й не без симпатії, ясна річ. Будуються такі стосунки здебільшого на взаєморозумінні, яке неодмінно виникає з часом у ході спілкування. На довірі, на ясності у відносинах. Близькість любовна виростає з близькості душевної, тоді як у кращих історіях Кохання з великої літери маємо прямо протилежний процес або й взагалі не маємо. Але кожен вирішує сам, пройти всі злети і падіння, відчувши повноту життя, чи неквапно, але впевнено будувати своє щастя.

ЕЗОП — РАБ — МУДРЕЦЬ

Колібрик каже, що всі байкові сюжети, які переспівували і Лафонтен, і Глібов, і Крилов, були вигадані ще давньогрецьким байкарем Езопом, і я з ним цілковито згідна. А ім'я Езопа так зрослося зі словом «байка», що коли якийсь письменник брався за байки, він писав: «Езопові байки такого-от письменника».

Езоп був фригійцем, із Малої Азії. Вигляд у нього був такий: голова, як казан, ніс кирпатий, губи товсті, руки короткі, спина горбата, живіт здутий. Зате боги нагородили його даром слова та гострим розумом.

Якось на острові Самосі Езопа з іншими рабами вели на невільничий ринок. Стали розбирати поклажу. Езоп каже: «Я кволий, дайте мені хлібного кошика». А кошик той був найважчий. Посміялися з нього, але дали. Та на першому ж привалі, коли всі поїли хліба, Езопів кошик полегшав, а в інших рабів ноша як була важкою, так і залишилася.

Жив на острові Самосі простак-філософ Ксанф. Побачив він трьох рабів, яких виставили на продаж: двоє були красені, а третій — Езоп. Запитав він: «Що вмієте робити?» Перший сказав: «Усе!», другий сказав: «Усе!», а Езоп сказав: «Нічого!» — «Як так?» — «Та от мої товариші уже все вміють, мені нічого не залишили». — «Хочеш, куплю тебе?» — «Купи мене в радники, тоді й питай». — «Ти завжди такий балакучий?» — «За говорючих птахів більше платять». — «Яка ти птаха, ти — потвора». — «Бочки в льосі теж потворні, а вино в них яке!» І Ксанф купив Езопа.

Улаштував Ксанф бенкет і послав Езопа на ринок: «Купи нам найкращого, що є на світі!» Прийшли гості — Езоп подає самі язики: смажені, варені, солені. «Що це значить?» — «А хіба язик не найкраще на світі? Язиком люди домовляються, міркують про мудрі речі!» — «Тоді на завтра купи нам найгіршого, що є на світі!» Наступного дня знову подає Езоп язики: «Як це?» — «А хіба язик не найгірше на світі? Язиком люди брешуть, сперечаються, лаються!» Розлютився Ксанф, але прискіпатись не міг.

По обіді пили вино, Ксанф випив і заклався, що зможе випити море. Вранці він прийшов до тями і жахнувся. Езоп йому: «Хочеш, допоможу?» — «Допоможи!» — «Як вийдете на берег моря, скажіть: море випити я обіцяв, а річок, що у нього впадають, ні. Нехай мій суперник загатить усі ріки, тоді я його й вип'ю!» Ксанф так і зробив. І виграв.

Якось на Самосі засідала державна рада. І тут з неба налетів орел, схопив державну печатку і зронив її за пазуху рабові. Спитали, хто може таке пояснити. Вийшов Езоп: «Пояснити я можу, але не личить рабові давати поради вільним: звільніть мене!» Звільнив народ Езопа, а він каже: «Орел — птах царський; не інакше, як цар Крез хоче підкорити Самос». Зажурився народ і відправив Езопа до царя Креза просити пощади. Цар Крез помирився з самосцями, а Езопа зробив своїм радником. Довго ще жив Езоп, складав байки, побував і в вавилонського царя, і в єгипетського. А загинув у Дельфах. Побачив, як живуть дельфійці, не сіючи, не жнучи, а лише приймаючи жертви, що їх приносили Аполлону греки, і дуже це йому не сподобалося. Дельфійці сполошилися, що він рознесе про них погану славу, і пішли на обман: підкинули йому в мішок золоту чашу з храму, а потім звинуватили в крадіжці й засудили до смерті. Перед стратою Езоп сказав: «Рятувався заєць від орла і попросив допомоги в жука-гнойовика. Посміявся орел із такого заступника і розтерзав зайця. А жук став вистежувати орлине гніздо і виштовхувати звідти орлині яйця. Де б не робив орел гніздо, всюди його знаходив жук. Нарешті поклав їх орел за пазуху Зевсові. А жук скачав кулю з гною, злетів до Зевса і кинув її богові за пазуху. Обурився Зевс, підхопився, щоб обтруситися, і орлині яйця попадали й розбилися. І щоб не перевівся їхній рід, з того часу орли несуть яйця в тій порі, коли жуки не літають. Не кривдіть слабких, дельфійці!»

Але дельфійці не послухали і скинули Езопа зі скелі. За це їхнє місто спіткала чума, і ще довго довелося їм розплачуватися за Езопову смерть.

Знайомці у грецьких хламидах

А ну скажи, від чого походить моє ім'я — Ковбасан? Але відразу попереджаю: ковбаса тут ні до чого! Здаєшся? Отож! Добре, я тобі скажу. Вся річ у тому, що мої японські предки полюбляли жити в лабораторіях різних японських учених. І назвиська вони мали суто японсько-лабораторні: Ковба-сан (від слів «колба», яке японці, не маючи звуку «л», вимовляють як «ковба», та «сан», що означає «шановний»), Реторта, Купоро-сан... Ну, переконався, що слово «Ковбасан» не таке вже й просте? І слів таких у нашій мові — видимо-невидимо. Нам би на думку ніколи не спало назвати їх іноземними гостями, але це справді так. Просто гостюють вони в нас уже стільки, що всі до них звикли і навіть мови своєї без них не уявляють. Отакі це слова.

Атлас Атласом, або Атлантом (у різних мовах по-різному), звали могутнього титана, брата Прометея. За те, що він боровся проти богів, йому було наказано стояти на краю Землі й підтримувати плечима небесний схил. Потім його перетворили на високу гору. Гора ця, точніше, гори у Північній Африці, і досі звуться Атлас, а океан за ними — Атлантичним. У XVI ст. знаменитий картограф Меркатор видав альбом географічних карт і прикрасив його палітурку фігурою Атласа з великою сферою на плечах. Відтак усі такі альбоми прозвали атласами.

А назва шовкової гладенької тканини (з наголосом на другому складі) походить від арабського слова, що означає «гладенький».

Газ Це слово ввів до вжитку на початку XVII ст. фламандський хімік ван Гельмонт, котрий вивчав склад повітря. Він казав: «Повітря є хаос, котрий складається з різних випарів», а саме слово «хаос» вимовляв і писав «газ». Походження воно було грецького і означало «безлад», «сум'яття», а дослівно — «порожнеча».

Гітара Те саме, що й грецька кіфара. Саме слово, дійшовши до нас через латинь, німецьку та польську, змінилося не дуже, а от інструмент стало означати зовсім інший. На грецькій лірі-кіфарі грали спеціальним брязкалом, а нинішня гітара — інструмент щипковий.

Ігрек Так цю літеру назвали давні римляни, і означало це слово «і» грецьке». Бо зустрічалася ця літера тільки у словах, запозичених у греків.

Ідіот У Давній Греції словом «ідіос» позначали щось приватне, окреме, а словом «ідіотес» — приватну особу. Загалом греки були люди товариські, любили різні суспільні доручення, і всякий, хто цього цурався, видавався їм диваком і навіть несповна розуму. Звідси й нинішнє значення цього слова.

Кит Давньогрецьке слово «кетос» (у середньовічній вимові — «кітос») означало «морське чудовисько». Воно було велике, страшне і зубасте. Коли грецькі перекладачі єврейської Біблії перекладали епізод, де пророка Іону ковтнув кит, вони уявили собі саме таку почвару-ненажеру. Помилку цю потім знайшли і виправили, та кити вже так і залишилися «китами».

Корабель Греки називали словом «карабіон» (або «карабос») краба, а потім — легке морське судно. Щоб зрозуміти, чому саме так, варто просто заплющити очі та уявити суденце з розчепіреними веслами. Правда, схоже на краба?

Машина Було собі грецьке слово «мехАне» (знаряддя, пристосування). На дорійському діалекті воно звучало як «махАна». Так воно й потрапило до латині, тільки змінило наголос і середній склад: «мАхіна». З латині перебралося до французької: «машИн». А потім і до нас потрапило.

Тайфун Давні греки не читали «Страшилок від Класного» (бо «Класу» тоді просто не було) і лякали своїх дітей міфічним Тіфоном — здоровенною, як півсвіту, почварою. А потім, кажуть деякі мовознавці, слово «тіфон» потрапило до арабів і перетворилось на «туфан» (прилив). Араби поділилися ним з китайцями — і «туфан» перетворився на «тайфун» (сильний вітер). І вже із значенням «тихоокеанський ураган» це слово повернулося до нас.

Шпаргалка Грецьким словом «спарганон» називали дитячі пелюшки, а заразом, щоб не вигадувати нових слів, усяке рам'я. У середні віки воно перейшло до мови вчених — латині — та стало вимовлятися як «спарганум». У XVII столітті з цим словом ознайомились поляки і зробили з нього «шпаргал» (брудний клаптик паперу). А вже потрапивши до нас, «шпаргал» нарешті став звичайною шпаргалкою.

Сирні сніговики на желейній ковзанці

Ніщо в той день не віщувало дива. Та ще й на кухні. Звичайнісінька кухня. І день як день: сніг лежить, морозець тріщить. Раптом, стягуючи шарф із шиї, з двору до теплої кухні вихором влетів Пундик. Я наїжачився і фиркнув, бо разом з гурманом ввірвалися кусючі «мінуси».

— Ух ти! Ну й морозець! — хухнув Пундик на руки і з переохолодження, напевно, заговорив віршем: «Вгощай, Кицю, чаєм, бо вже замерзаєм...»

— Хто замерзає, а хто на батареї трохи шубу не підсмалив, — пожартувала Киця, зиркнувши на мене, і потяглася по термос із трав'яним чаєм.

Я образився і вирішив піти геть.

— І куди це ти, Ковба-санчику, зібрався? — поцікавилася наша красуня.

— Хочемо сніговика в шкільному дворі зліпити. Ось тільки холодно сьогодні...

—Умгу, — муркнув ствердно Пундик, намагаючись сьорбати якомога ввічливіше. Потрапивши в улюблену стихію — на кухню, — він уже було почав сумніватися в геніальності вчорашньої затії. Але першим відступатися, очевидячки, йому було ніяково.

Теплолюбні сніговики

— А ми тут зліпимо сніговика і не треба нікуди йти! — мовила Киця і зиркнула на нас.

Чого-чого, а такого від Класної красуні ми ніяк не сподівалися. Заскочені дивною пропозицією, аж роти пороззявляли.

— Ач, яка спритна. А коли сніговик розтане, тут що — басейн буде замість кухні? Як завжди, скажуть: Пундикові витівки.

«Та й моя шерсть на загривку екстремальних ситуацій на своєму віку вже надивилася...» — встигла промайнути у мене думка.

— Ви чого набурмосилися? — Киця тим часом простягла нам два фартухи. — До роботи. Сніговиків будемо ліпити із сиру. Солодких.

Оце так! Аж від душі відлягло після цих слів. Ми наввипередки кинулися допомагати. Ну Пундик — він гурман знаний. Не раз із Класною громадою ексклюзивними рецептами ділився. Кицині вказівки на льоту хапає. А вона, знай, повідомляє, що за чим робити, час від часу зазираючи у якусь мудру книжку зі смачною обкладинкою. Я теж старався. Аж впрів (а ти спробуй на кухні в шубі пововтузитися), усе виконував чемно. Наприклад: «Обережно, не натруси шерсті до масла», «Помий, будь ласка, миску», «Подай лимон з холодильника». По секрету зізнаюся, що іноді перед «помий» я для гарантії чистоти встигав робити ще й «оближи». Але Киці знати це абсолютно необов'язково. А жовтогарячий лимон випадково вислизнув мені з лап і закотився під стіл. Довелося його гострим кігтем прикоськати. Зрештою, за виявлене старання мені навіть довірили записати рецепт у кулінарну книжку Класу. Отже, що тут у мене?.. Ага! Вийшло аж два рецепти приготування сніговиків. Киця хотіла солодкого, а Пундика на солоне потягло. Що ж, зараз все сам побачиш.

«Сніговик» ■ 250 грамів домашнього сиру ■ 1 столова ложка цукрової пудри ■ маленький пакетик ванільного цукру ■ 8 родзинок ■ 2 шматочки апельсинової шкурки ■ 1 ванільна паличка.

Сир розтерти в мисці дерев'яною ложкою з цукровою пудрою і ванільним цукром. Якщо маса виходить сухувата, можна додати ложку сметани. Тоді скачати дві кульки. Більша — тулуб сніговика, а менша — голова. З родзинок зробити очі, зі шматочків апельсинової шкурки — ніс і рот. Ванільну паличку розсікти з одного боку — вийде мітла.

«Сніговик-2» ■ 250 грамів домашнього сиру ■ 1 столова ложка дрібно нарізаної цибулі ■ дрібка солі, ■ 2 горошини чорного перцю ■ 6 пряних гвоздичок ■ 2 шматочки моркви.

Сир розтерти із сіллю і цибулею. Зліпити сніговика. Зробити йому очі з перцю, ніс і рот — з моркви, ґудзики — зі спецій-гвоздичок. Замість мітли ми встромили йому солону соломку.

— Нею теж можна від горобців відганятися, — прокоментував я зі знанням справи.

— Так, але має бути якийсь капелюх, — не вгавала Киця...

Сестричка Гаєчка

Після цих слів Пундик спритно почепив своєму «солоненькому» капелюх з грибної шапочки, а Киця влаштувала цілий показ мод для сніговиків. То кругле тістечко прикладала йому до маківки, то елегантний шматочок червоного яблука примощувала, то половинку чорносливу аж «на брови» насувала. Ми з Пундиком проголосували за «яблучну» шапку і чесно з'їли дві інші — наш приз за суддівство.

Два красені-сніговики, підпершись боками, примостилися на тарілочці з го-

лубим, як небо морозяного ранку, бережком. «Знайомтесь: Чіп і Дейл», — так і кортіло їх відрекомендувати. А біля них сиділа Гаєчка. Хто така і звідки? Ну, по-перше, це я її так назвав. Маю

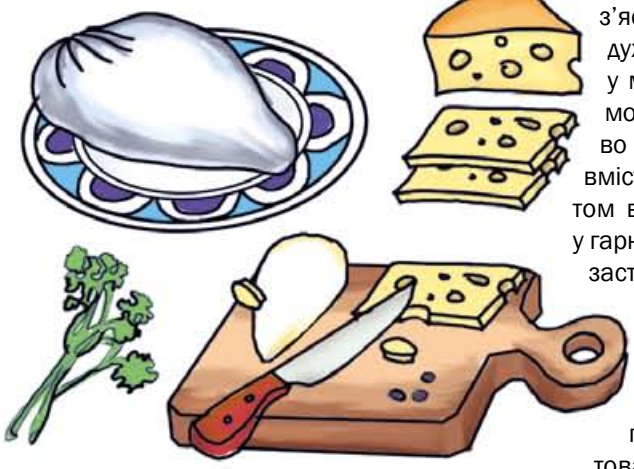

право, як автор. Киця ледь не розцілувала мене. Вона й не підозрювала, що поки на кухні кипіла робота, я, крім помагати, встиг і сам увіковічити у сирі об'єкт моїх мрій. Вділив собі трохи солодкої маси, «колобки», як на сніговика, скачав, мощу один на одного, а вони все не слухаються, падають. Тоді я залишив їх лежати, придивився до них з іншого боку, трохи почаклував — і вийшла... мишка. Посадив її на шматочок голландського сиру з дірками, з другого такого ж вирізав круглі вушка, з найдрібніших родзинок зробив оченята, а з натертих на буряковій тертці (з великими отворами) «трісочок» морквинки — вуса і хвостик. Солодка мрія кота — Гаєчка...

МОЛОЧНЕ ОЗЕРО, ЖЕЛЕЙНІ БЕРЕГИ

— Справжнє диво! У теплій кухні — сніговики... А мишка — солоденька?.. ДуКласа поблизу не видно, невже без фокусів обійшлося? —

не вірила власним очам пані Ганя, коли ми їй, як незалежному експерту, похвалилися сирними скульптурками. — Думаю, якщо ви продемонструєте всьому Класу, як таку красу зліпити, то до Дня святого Валентина всі зможуть приготувати прегарні сирні валентинки. А цих білобоких красенів я б відправила на ковзанку кататися, їм тісно на тарілці. От якщо ви трошки допоможете мені... Договорити пані Гані не дали. У повітрі запахло дивом, а двічі припрошувати до нього нас не треба. Молочна ковзанка з желейними берегами виявилася ідеальним місцем для наших сніговиків. До речі, молочне желе, як з'ясувалося, можна приготувати дуже швидко. Пані Ганя нагріла у мікрохвильовій печі півлітра молока і попросила нас, поступово помішуючи, всипати до нього вміст двох пакетиків з концентратом вершкового желе. Перелите у гарне велике блюдо желе швидко застигло (останні півгодини воно стояло в холодильнику, щоб «крига плесо прихопила»). А тим часом пані Ганя дістала з верхньої полички пакетик з недавно приготованими цукатами. (Їх за запахом впізнає кожен з нас, бо ще поки вони сохли на

Класній кухні після відварювання в цукровому сиропі, ми раз у раз бігали подивитися, чи вже готові). Солодкі апельсинові шкуринки пані Ганя зазвичай додає до святкового пирога. А нам вділила жменьку — для квітів на желейні береги. Дуже акуратно орудуючи маленьким гострим ножиком, Киця з Пундиком вирізали на дощечці хрусткі помаранчеві пелюсточки. Готові наколювали на дерев'яні шпажки — стеблинки... Сніговики аж отетеріли, коли побачили, на яку ковзанку вони потрапили. А яскрава квітка збоку, біля желейного берега, буквально цвіла і пахла. Стільки див в одній тарілці! Якби на власні очі не бачив, не повірив би, чесне самурайське.

ДЕЛІКАТЕС ІЗ МАЙОНИ

Мова йде про майонез, історія виникнення якого оповита таємницею. В далекому 1775 році герцог де Рішельє стримував облогу англійців у місті Майоні — столиці острова Мінорки. Оточені відчайдушно оборонялися, місто залишалося неприступним. Але поступово закінчувалися харчі. Зрештою залишилися тільки яйця, лимони та оливкова олія. Щоб якось врятувати ситуацію, кухар змішав олію і яйця, приправив лимонним соком і спеціями... І вийшов майонез.

ОДА ПАХУЧІЙ ПАРАСОЛЬЦІ

Яким би рідним не здавався нам кріп, та відкрили його не ми, а древні греки. Ще у VI столітті до нашої ери поетеса Сапфо писала про вінок з цієї дивовижної рослини. Медичні і кулінарні рецепти тої епохи також свідчать про те, що використовували насіння і зелень кропу. Вважалося, що ця рослина прекрасно зміцнює мозок, нерви, волосся, нігті. Немовлятам давали чай з кропу для поліпшення травлення, а їхнім мамам — щоб молоко прибувало. Східнослов'янська кухня зробила пахучі парасольки головними зі своїх прянощів.

ЖМЕНЬКА ПОРАД

- **Аби відрізнити сире яйце від вареного, ним треба акуратно покрутити. Варене закрутиться, як дзиґа, а сире ліниво крутнеться і зупиниться.**
- **Щоб зберегти надрізаний лимон свіжим, капни на блюдце кілька краплинок оцту і поклади на нього лимон зрізом вниз.**
- **Картопля звариться швидше, якщо до води додати столову ложку масла.**
- **Ароматний чай виходить тільки із щойно кип'яченої води. Повторно підігріта вода псує смак.**

Веселка на язичках

Може, траплялося тобі помічати, що людина і кольори зв'язані якимись невидимими нитками? І чи то кольорова гама якось впливає на людину, чи людина підсвідомо вибирає якісь визначені барви, але щось тут, скажу тобі, друже, таки є.

У задзеркаллі настрою

Більшість людей вважають, що колір (зокрема, одягу) вони обирають відповідно до свого психотипу або просто настрою. Що ж, це можна зрозуміти. Адже замість того, щоб довго розпізнавати особистість при знайомстві, можна «приміряти» до неї вже готові ролі, написані на основі вивчення кольорових смаків певних груп людей. Згадай-но, хто з твоїх друзів як одягається, і порівняй власні враження із запропонованою інформацією.

Червоний — колір бурхливої енергії і життєвої активності. Цілеспрямованість — ось основна риса людини в червоному.

Синій обирають романтики. Люди, вбрані у синє, вразливі. Із таких виходять найкращі друзі.

Зелений колір люблять особи із завищеною самооцінкою, які потребують постійного підтвердження власної геніальності.

Коричневий — колір тих, хто над усе любить комфорт. Для повного щастя їм бракує м'якого крісла, каміна і болонки на колінах.

Жовтий — символізує інтелект і щиру радість. До людей у жовтому проблеми навіть не намагаються липнути.

Рожевий переносить його власника у казковий, нереальний світ.

Фіолетовий колір ніби спеціально створений для тих, хто вважає, що життя — це весела комп'ютерна гра.

Сірий символізує байдужість і незворушність. Людину в сірому краще садити на заднє сидіння в авто і ні про що не запитувати — все одно промовчить.

Чорний вважають кольором авторитетів і тих, хто хоче ними стати.

Білий відомий як колір чистоти. Змушує власника шукати на полиці магазину найкращий відбілювач.

Ательє добрих порад

Відкрий шафу і подивися: можна простежити якусь спорідненість між кольорами твоїх речей чи це набір непоєднуваних плям?

Давай-но визначимо, на що ти зважаєш насамперед, що «диктує» тобі вибір певного кольору вбрання?

По-перше, це пора року. Темне можна носити цілий рік, а ось світле — швидше вже за тепла. По-друге, іміджева мета, а саме: ти хочеш залишитися непоміченим чи вразити всіх? Вибір кольору одягу в цих випадках буде кардинально протилежним, чи не так? По-третє, твої індивідуальні особливості — природну гармонію кольору шкіри, очей, волосся.

Вважається, що блондинам найбільше личить синій колір, а брюнетам — жовтий. Кажуть, що білий пасує людям з рожевим відтінком шкіри, бо має небезпечну здатність виявляти всі недоліки блідого обличчя. Чорний поглинає блиск інших кольорів, а червоний загрожує згубити твою індивідуальність. З невиразного коричневого не шиють ділові костюми. А у чорній сорочці і білій краватці в Америці ходять хіба гангстери. Про зелений кажуть, що це типовий колір уніформи обслуги у готелях, лікарнях, відповідно голубий — на будівництві.

Офіційний, діловий стиль не допускає яскравих крикливих барв. Зрештою, надмірна кольорова мішанина у будь-якому стилі не бажана. Основне ж правило вдалого вибору кольору вбрання звучить так: визнач два базові кольори, які найбільше тобі личать, — і укомплектуй гардероб у цій гамі. Можна легко створити до сорока комплектів, маючи всього дюжину (дванадцять) речей.

Скринька з сердечками

У сердечних справах немає місця для поспіху і посередності. Якщо ти хочеш у День усіх закоханих вразити свого обранця або обраницю в саме серце, то і робити це треба... із серцем! А щоб подія ця залишилася надовго в пам'яті і піднімала настрій коханій людині щодня — тут ще і фантазія потрібна... Отже, будемо робити «скриньку компліментів».

Приготуй заздалегідь невелику картонну коробку з кришкою і великий аркуш обгорткового паперу з відповідним малюнком у червоних або золотавих тонах. Акуратно обклей коробку папером з усіх боків і зсередини, щоб була ошатною. Зверху можеш прикрасити її на свій смак — бантиками, амурчиками, квіточками. Залиши «скриньку» висихати і займися її вмістом. А наповнювати її ми будемо сердечками з написами. Про написи трохи пізніше. Зараз займемося виготовленням сердечок. Робити їх треба технікою орігамі. Процес не складний, а вигляд такі сердечка матимуть кращий, ніж просто вирізані по контурі з паперу.

Для кожного сердечка знадобиться квадратний аркуш паперу з розміром сторони близько 12 см. Можеш використовувати той же обгортковий папір, що і для коробки, можеш звичайний кольоровий папір, а можеш виготовити і ті, й інші, для різноманітності.

Спочатку потрібно зробити основні згини. Для цього склади квадрат навпіл зверху вниз і справа наліво *(мал. 1)*. Потім зігни кожну половинку по діагоналі від центру до низу *(мал. 2)*. Те саме повтори з іншого боку *(мал. 3)*. Зверни увагу на те, що всі згини повинні бути назовні з лицьового, тобто кольорового боку аркуша. Основа готова. Після цього крайні діагональні згини потрібно сполучити з центральним вертикальним так, щоб вийшов згин усередину, який показаний на *мал. 4* білою пунктирною лінією. Робити це потрібно акуратно, щоб не було зайвих заломів, при цьому ретельно притискай кожен згин — вони повинні бути чіткими і рівними. Краще потренуйся спочатку робити сердечка зі звичайного білого паперу, а вже потім переходь до кольорового паперу.

Тепер починаємо складати. Якщо ти все зробиш правильно і всі згини будуть чіткими, аркуш сам складеться по лініях — спочатку до центру по вертикалі і відразу ж навпіл по горизонталі *(мал. 5)*. Складений аркуш повинен виглядати, як на мал. 6. Вийшло? Вважай, півсправи зроблено.

Наступний етап — надай своєму виробові форму сердечка. Для цього кожен із чотирьох пелюстків загни досередини по білій пунктирній лінії, як показано на *мал. 6-7*. Краї у середині потрібно закласти за складку, щоб закріпити їх. Тепер оформи закруглені краї. У місцях, зазначених стрілочками на *мал. 7-8*, по пунктирних лініях загни гострі кінчики всередину, акуратно притискаючи всі згини. От і все. Таких сердечок потрібно не менше десяти, а взагалі — чим більше ти їх зможеш виготовити, тим краще.

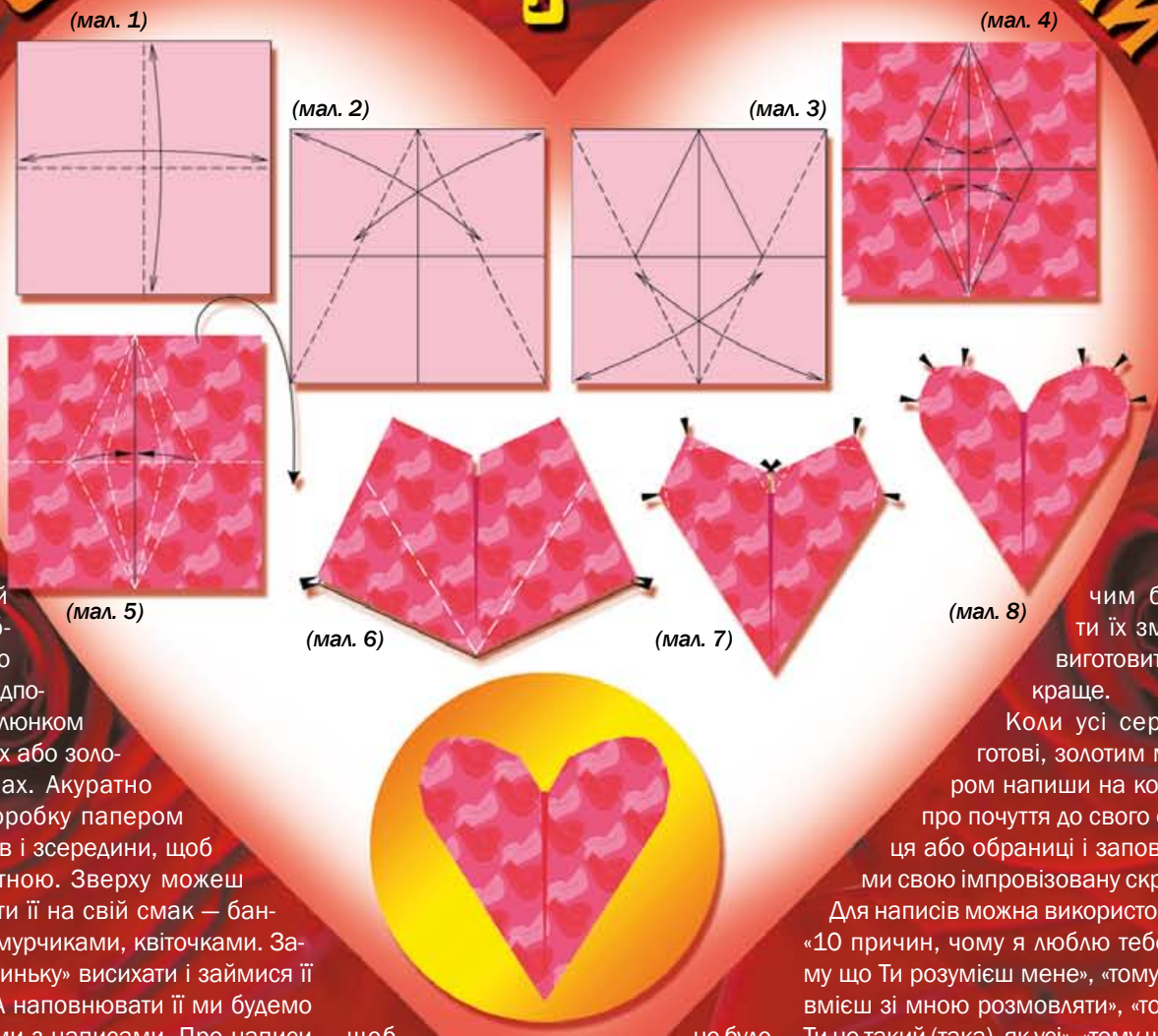

Коли усі сердечка готові, золотим маркером напиши на кожному про почуття до свого обранця або обраниці і заповни ними свою імпровізовану скриньку.

Для написів можна використовувати «10 причин, чому я люблю тебе»: «тому що Ти розумієш мене», «тому що Ти вмієш зі мною розмовляти», «тому що Ти не такий (така), як усі», «тому що в Тебе яскрава посмішка», «тому що в Тебе бешкетні очі», «тому що в Тебе дзвінкий сміх», «тому що Ти бачиш на небі не тільки хмари, але й променисті зірки», «тому що Тобі подобається годувати птахів», «тому що Ти цінуєш мене», «тому що Ти любиш зі мною гуляти», «тому що обертаєшся помахати мені, коли Ти ідеш». Крім приємних слів, можна пригадати цікаві факти з ваших стосунків, особливо ніжні вірші, думки великих людей і багато інших «цікавостей».

Заповни скриньку «сердечними компліментами» і в День святого Валентина подаруй її своєму обранцю або обраниці. Думаю, ефект буде вражаючий!

Вид спорту	Вид змагань
11 лютого	
Біатлон	Ч, 20 км, індивід.
Фристайл	Ж, могул, кваліф. та фінал
Фігурне катання	Пари, коротка програма
Хокей	Ж, Фінляндія — Німеччина
Хокей	Ж, Швеція — Росія
Хокей	Ж, США — Швейцарія
Хокей	Ж, Канада — Італія
Санний спорт	Ч, одиночне
Двоєборство	15 км, індивід.; 90 м трамплін, індивід.
Стрибки з трампліна	90 м, індивід., кваліф.
Ковзанярський спорт	Ч, 5000 м, квал. та фінали
12 лютого	
Гірськолижний спорт	Ч, швидкісний спуск
Лижні гонки	Ж, 7,5+7,5 гонка пересл.; Ч, 15 км+15 км, гонка пересл.
Хокей	Ж, Росія — Канада
Хокей	Ж, Німеччина — США
Санний спорт	Ч, одиночне
Сноуборд	Ч, хайф-пайп, квал., фінали
Стрибки з трампліна	90 м, індивід., кваліф.
Ковзанярський спорт	Ж, 3000 м, квал. та фінали
Шорт трек	Ч, 1500 м, фінал.; Ж, 500 м, попер.; Ж, естаф. 3000 м, попер.
13 лютого	
Біатлон	Ж, 15 км, індивід.
Керлінг	Робін
Фігурне катання	Пари, довільна програма
Хокей	Ж, Швеція — Італія
Хокей	Ж, Фінляндія — Швейцарія
Санний спорт	Ж, одиночне
Сноуборд	Ж, хайф-пайп, квал., фінали
Ковзанярський спорт	Ч, 500 м, кваліф. та фінали
14 лютого	
Гірськолижний спорт	Ч, комбінація, швидк. спуск; Ч, комбінація, слалом
Біатлон	Ч, 10 км, спринт
Лижні гонки	Ч, Ж, спринт, команда
Керлінг	Робін
Фігурне катання	Ч, коротка програма
Хокей	Ж, Італія — Росія
Хокей	Ж, Канада — Швеція
Хокей	Ж, Швейцарія — Німеччина
Хокей	Ж, США — Фінляндія
Санний спорт	Ж, одиночне

Вид спорту	Вид змагань
18 лютого	
Гірськолижний спорт	Ч, слалом, супергігант
Бобслей	Ч, двійки
Біатлон	Ж, 10 км, гонка переслідування; Ч, 12,5 км, гонка переслідування.
Лижні гонки	Ж, 4х5 км
Керлінг	Робін
Хокей	Ч, Казахстан — Росія
Хокей	Ч, Італія — Німеччина
Хокей	Ч, Канада — Швейцарія
Хокей	Ч, Швеція — Латвія
Хокей	Ч, Словакія — США
Хокей	Ч, Чехія — Фінляндія
Стрибки з трампліна	120 м, індивід., фінали
Ковзанярський спорт	Ч, 1000 м, кваліф. та фінали
Шорт трек	Ж, 1500 м, фінал; Ч, 1000 м, фінал
19 лютого	
Гірськолижний спорт	Ж, слалом, супергігант
Бобслей	Ч, двійки
Лижні гонки	Ч, 4х10 км
Керлінг	Робін
Фристайл	Ж, стрибки, кваліфікація
Фігурне катання	Танці, оригінальний танець
Хокей	Ч, Німеччина — Швейцарія
Хокей	Ч, Росія — Латвія
Хокей	Ч, Словакія — Казахстан
Хокей	Ч, США — Швеція
Хокей	Ч, Чехія — Італія
Хокей	Ч, Фінляндія — Канада
Ковзанярський спорт	Ж, 1000 м, кваліф. та фінали
20 лютого	
Гірськолижний спорт	Ч, слалом-гігант
Бобслей	Жінки
Керлінг	Робін
Фристайл	Ч, стрибки, кваліфікація
Фігурне катання	Оригінальний танець
Хокей	Ж, 7-8 місця
Хокей	Ж, матч за 3-є місце
Хокей	Ж, 5-6 місця
Хокей	Ж, фінал
Стрибки з трампліна	120 м, команда
21 лютого	
Бобслей	Жінки
Біатлон	Ч, 4х7,5 км
Фігурне катання	Ж, коротка програма

Школярі всіх країн — листуймося!

Зінькевич Олекс ндр
вул. Польов , 7
с. Шумилове
Берш дський р-н
Вінницьк обл., 24424

Мені 11 років. За гороскопом — Телець. Люблю малювати, слухати сучасну музику. Буду листуватися з дівчатами і хлопцями віком 11-17 років. Відповім на всі листи.

Менчинськ Інн
І-й пров. С г йд чного, 5
с. Вінницькі Хутори
Вінницький р-н
Вінницьк обл., 23219

Мені 14 років. За гороскопом — Козеріг. Мій кумир — Брітні Спірс. Граю на фортепіано. Вивчаю англійську мову. Хочу листуватися з хлопцями віком 14-18 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Зелінськ М рія
с. Вишневе
Демидівський р-н
Рівненськ обл., 35213

Мені 14 років. За гороскопом — Скорпіон. Люблю весело проводити час у колі друзів, слухати сучасну музику. Займаюся спортом. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами різного віку. Пишіть! Відповім на всі листи.

Риб к Люд
с. М л Нехворощ
М шівський р-н
Полт вськ обл., 39451

Мені 10 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю малювати. Мрію стати художником. Хочу познайомитися з дівчатами віком 10-11 років.

Нечепельськ Ян
вул. Ленін , 156
смт Нов М янк

Нікол йчук Тетян
вул. Белінського, 36-
м. С рни
Рівненськ обл., 34503

Мені 13 років. За гороскопом — Діва. Обожнюю цуценят і кошенят. Люблю весело проводити час у колі друзів, слухати музику. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами будь-якого віку. Пишіть! Чекаю на ваші листи.

Вл сюк Олен
вул. Ленін , 68
с. Щітки
Вінницький р-н
Вінницьк обл., 23206

Мені 15 років. За гороскопом — Телець. Люблю слухати музику, ходити на дискотеки. Займаюся танцями. Хочу познайомитися з хлопцями та дівчатами віком 15-19 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Чорн Сніж н
вул. Ленін , 63
с. Щітки
Вінницький р-н
Вінницьк обл., 23206

Мені 14 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю слухати музику, танцювати. Хочу познайомитися з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку. Детальніше про себе напишу у листах.

Костенко Ян
вул. Горького, 5
с. Б гринівці
Літинський р-н
Вінницьк обл., 22350

Мені 12 років. За гороскопом — Терези. Люблю малювати, грати у комп'ютерні ігри, слухати музику, читати журнал «Клас». Хочу знайти друзів по листуванню віком 12-14 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Руб няк Леся
вул. Коцюбинського, 22
смт. Верховин
Ів но-Фр нківськ обл., 78700

Мені 11 років. За гороскопом — Овен. Люблю співати, танцювати, вишивати. Мрію стати актрисою. Хочу листуватися з дівчатами-однолітками. Відповім на всі листи.

Поліщук Інн
вул. Ленін
с.Б гринівці
Літинський р-н
Вінницьк обл., 22350

Мені 11 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю читати, малювати. Улюблені співаки — Віталій Козловський та Глюкоза. Хочу знайти друзів по листуванню віком 9-13 років.

Д видович Адрі н
вул. Сок льськ , 38/13
м. Червоногр д
Львівськ обл., 80100

Мені 12 років. За гороскопом — Водолій. Люблю читати, слухати музику, танцювати. Хочу знайти друзів по листуванню.

Брилін Григорій і Олекс ндр
вул. Бр. Бойчуків, 7/91
м. Тернопіль, 46023

***Григорій**: Мені 12 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю малювати, слухати музику. Хочу знайти подругу по листуванню віком 10-14 років. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.*

***Олекс ндр**: Мені 12 років. За гороскопом — Лев. Люблю слухати сучасну музику, дивитися телевізор, читати фантастику. Хочу знайти друзів по листуванню віком 12-14 років.*

Солодкий Олекс ндр
вул. Бр. Бойчуків, 7/21

КЛАСНА МАНДРІВКА

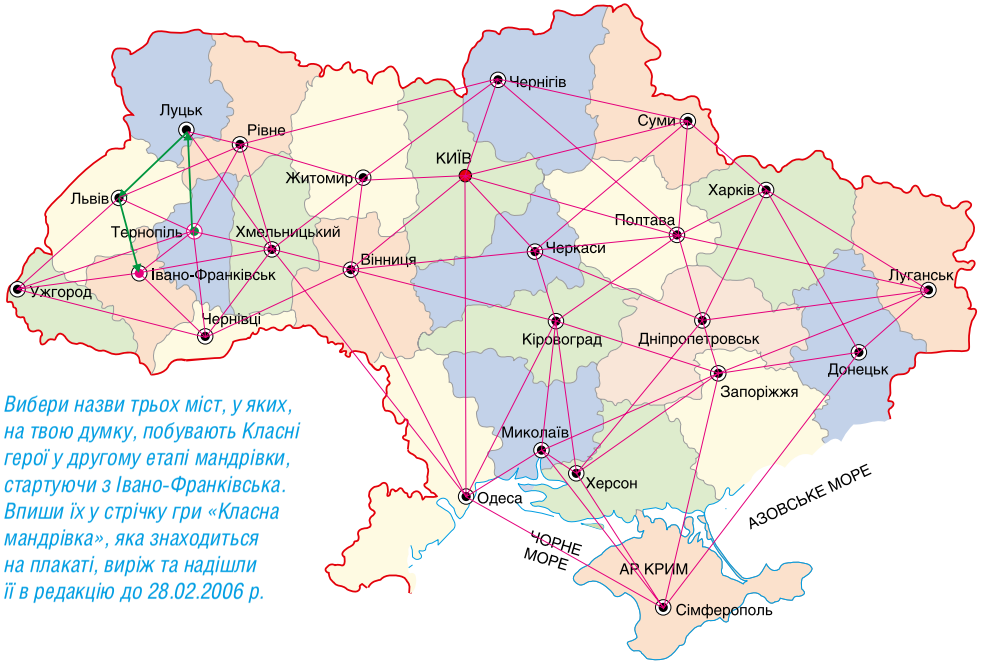

Вибери назви трьох міст, у яких, на твою думку, побувають Класні герої у другому етапі мандрівки, стартуючи з Івано-Франківська. Впиши їх у стрічку гри «Класна мандрівка», яка знаходиться на плакаті, виріж та надішли її в редакцію до 28.02.2006 р.

Сокол Ілон
вул. С мойлович , 14/29
с. Семенівк
Чернігівськ обл., 15400

Якщо хочеш знайти друга по листуванню, то напиши мені — 14-річній дівчині, яка пише вірші, любить малювати, читати, захоплюється комп'ютерними іграми. Відповім на всі листи.

П ленко Анн
вул. Центр льн , 85
м. Мон стирище
Черк ськ обл., 19100

Мені 13 років. За гороскопом — Риби. Люблю слухати музику, читати книги, журнали, енциклопедії. Хочу знайти друзів по листуванню приблизно мого віку. Пишіть! Відповім на всі листи.

Соколенко Інн і Т ня
вул. Київськ , 17
с. Ів шкове
Верхньодніпровський р-н
Дніпропетровськ обл., 51611

***Інн** : Мені 14 років. За гороскопом — Водолій. Захоплююсь танцями, відвідую танцювальний гурток. Хочу знайти друзів по листуванню віком 13-17 років.*

***Т ня**: Мені 20 років. Люблю слухати музику, танцювати. Чекаю на листи від хлопців і дівчат віком 19-20 років. Відповім на всі листи.*

К змірчук М рія
вул. Лермонтов , 25/2
м. Здолбунів
Рівненськ обл., 35705

Мені 15 років. Я весела, приколь-на і симпатична дівчина, яка хоче

Новох цьк Анжелік
вул. 60 років Жовтня
с. Ясногородк
Єл нецький р-н
Микол ївськ обл., 55510

Мені 14 років. За гороскопом — Діва. Люблю танцювати, слухати музику. Вмію вишивати і в'язати. У вільний час розгадую японські кросворди. Хто хоче дізнатися про мене більше — пишіть! На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

Лукіянчук Андрій
вул. Ленін , 64/
с. Ул нів
Хмельницький р-н
Вінницьк обл., 22032

Мені 11 років. За гороскопом — Риби. Люблю кататися на велосипеді,

KING K
A FILM BY PETER
ИНТЛЧИ
ЖУРНАЛ

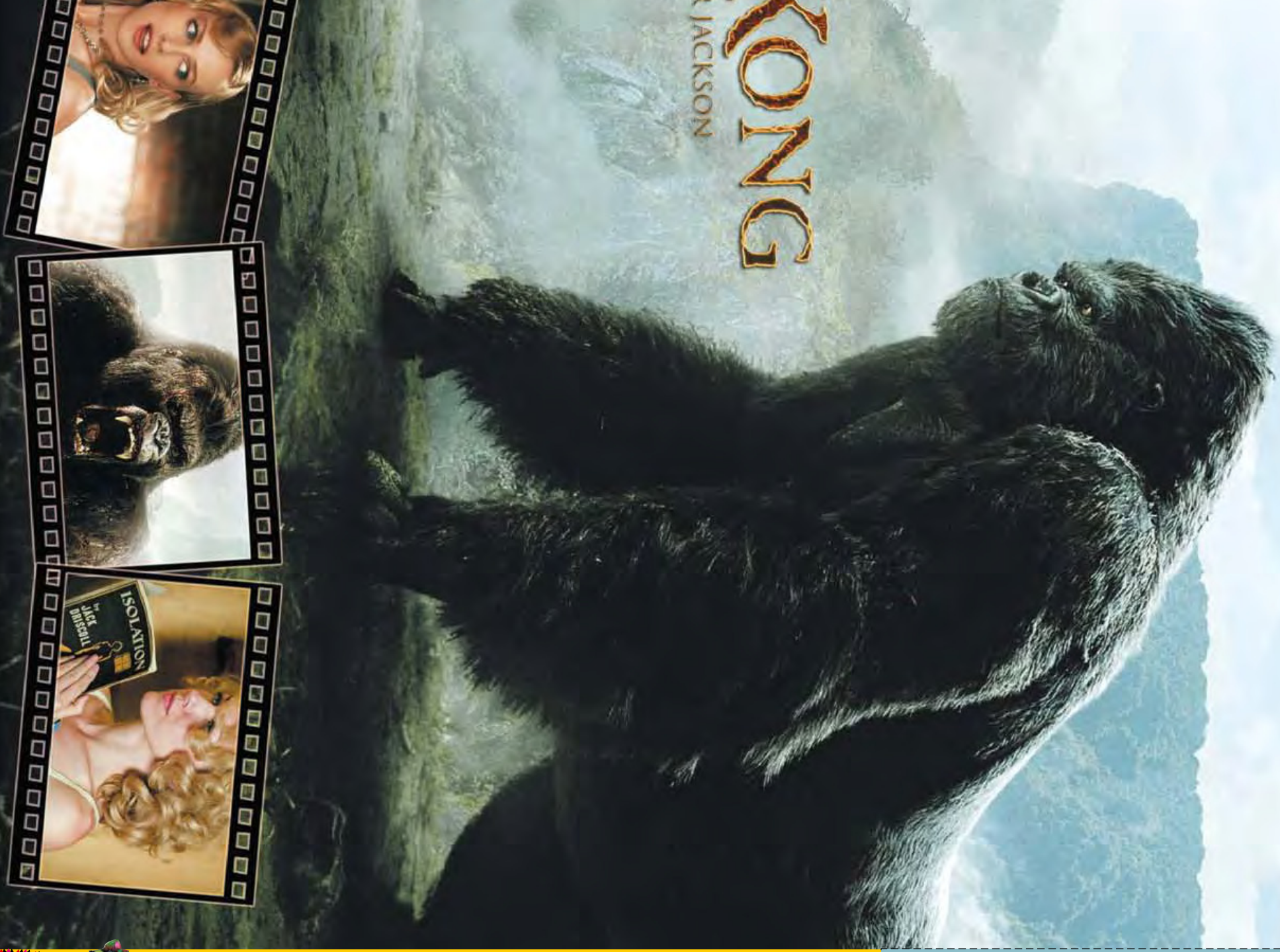

КЛАСНА МАНДРІВКА

Виріж, **наклей на конверт** і надішли в редакцію **до 28.02.2006 р.**

Впиши назви трьох міст, у яких, на твою думку, побувають Класні герої, стартуючи з **Івано-Франківська.**

Етап № 2 **КЛАСНА МАНДРІВКА**

Цюрупенський р-н
Херсонськ обл., 75120

Мені 15 років. Я дуже неординарна та оригінальна особа, яка любить спілкуватися та веселитися. Хочу листуватися з цікавими класними хлопцями та дівчатами віком 14-20 років. Пишіть! Чекаю на ваші листи.

С мойленко Олекс ндр
м-н Сонячний, 17/7
м. Новодністровськ
Чернівецьк обл., 60236

Мені 12 років. За гороскопом — Діва. Граю на гітарі. Люблю читати. Захоплююсь сучасною музикою та жуналом «Клас». Пишіть!

м. Тернопіль, 46023

Мені 12 років. За гороскопом — Риби. Люблю слухати реп і хіп-хоп, дивитися захоплюючі фільми, читати цікаві книжки. Хочу знайти друзів по листуванню віком 10-13 років. У першу чергу відповім на листи із фотографіями.

Дудк Ксенія
вул. Черепін , 2-б/60
м. Суми, 40035

Мені 11 років. За гороскопом — Близнята. Займаюся спортом. Люблю слухати музику, танцювати. Хочу познайомитися з хлопцем приблизно мого віку.

познайомитися з класним хлопцем, бажано з міста.

граю на баяні. Хочу знайти друзів по листуванню різного віку.

КЛАСНА АБЕТКА

Результати тиражу №12

*Пундик вибрав «**Е**» виграшною літерою.*
Вгадати її не пощастило жодному гравцеві.

Переможцями річної гри «Класна абетка» стали:

***Ірин Ст хнюк**, с.Антонівка, Рівненської обл.*
*і **Т р с Лелюк**, с.Мазьківці, Хмельницька обл.*

Віт ємо з вигр шем мобільних телефонів «Samsung»!

Б ж ємо всім успіхів у н ступних ігр х!

ВІДПОВІДІ НА ЗАВДАННЯ З «КЛАСНИХ ІГОР» №1'2006

ТРІШКИ ДЕСЕРТУ ІЗ ТВОГО КОНВЕРТА

1 *Заєць привів 11 зайченят, а лижі коштували 10 гривень.*

2 *Чоловікові: 6 + 10 + 3 + 11 + 7 = 37 років, а жінці — 1 + 8 + 4 + 1 + 5 + 9 = 28 років.*

3

4

5

6 *Місто — Черкаси; порода собки — коллі.*

7 *КОМПАС, КВІТКА, МІСТО, М'ЯТА.*

8

Посвідчення особи	Старовинний стиль	Вид плаща	Гральна ..., географічна	Український парламент	Твердий папір
ПАСПОРТ	РЕТРО	МАНТО	КАРТА	РАДА	КАРТОН

Передача м'яча	Зображення людини	Чоловіче ім'я	Робітнича професія	Упаковка	Столиця Сенегалу	Звук певної висоти

9

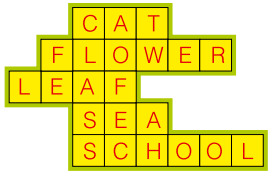

10

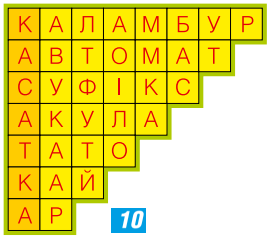

11 *Оскільки 1+2+5+0.5=8.5, то сосисок вистачило 6 собакам на 85/8.5= 10 днів*

12 *20 – 6 + 7 + 10 – 13 =18*
21 – 6 + 9 + 14 – 18 = 20

13

14

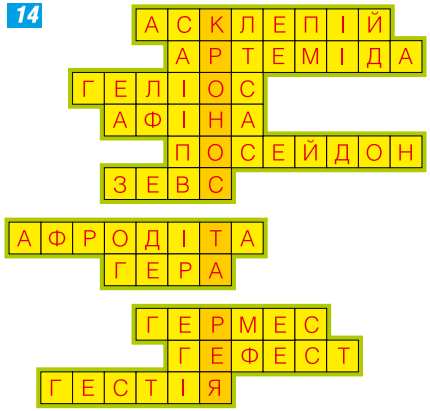

KLACWORD – 1'2006

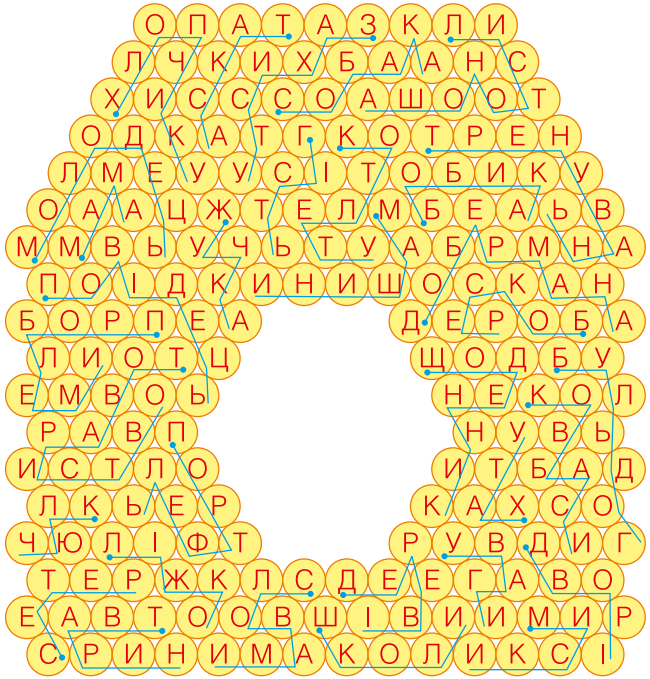

ЛОГІЧНІ ЗАДАЧКИ

З г дкові ягоди
Немо подарував професору Крапці каву.

Новорічні под рунки
Пундик отримав білу футболку, Киця — червоні рукавиці, Джексон — оранжевий шарф, Колібрик — червону кепку.

У Ног тії
Джо зустріли 12 мешканців Ногатії, адже 480:(4+8+12+16)=12.

Правильна відповідь на запитання вчителя звучить так: «Брехун!» Невідомо, чи хтось з учнів насмілився її дати і чи відбувся той товариський матч.

Т ємний код
У кожному з речень заховано по одній цифрі. Правильний код 3,1,2, адже:
*1. У ві**ДВА**ги є межа.*
*2. Тобі потрібна ви**ТРИ**мка.*
*3. А г**ОДИН**ник тобі не допоможе.*

Ковзанярський спорт	Ж, 500 м, кваліф. та фінали
15 лютого	
Гірськолижний спорт	Ж, швидкісний спуск
Керлінг	Робін
Фристайл	Ч, могул, кваліф. та фінал
Хокей	Ч, Казахстан — Швеція
Хокей	Ч, Італія — Канада
Хокей	Ч, Швейцарія — Фінляндія
Хокей	Ч, Німеччина — Чехія
Хокей	Ч, Росія — Словакія
Хокей	Ч, Латвія — США
Санний спорт	Двійки
Двоєборство	120 м, командн.; 4х5 км, командн.
Ковзанярський спорт	Ч, командна гонка переслідування, кваліф.; Ж, командна гонка переслідування, кваліф.
Шорт трек	Ж, 500 м, фінали; Ч, 1000 м, поперед.; Ч, естаф. 5000 м, попередн.
16 лютого	
Біатлон	Ж, 7,5 км, спринт
Лижні гонки	Ж, 10 км, розд. старт
Керлінг	Робін
Фігурне катання	Ч, довільна програма
Хокей	Ч, Фінляндія — Італія
Хокей	Ч, Чехія — Швейцарія
Хокей	Ч, Швеція — Росія
Хокей	Ч, Словакія — Латвія
Хокей	Ч, Канада — Німеччина
Хокей	Ч, США — Казахстан
Сноуборд	Ч, крос, кваліф. та фінали
Скелетон	Жінки
Ковзанярський спорт	Ч, командна гонка переслідування, фінали; Ж, командна гонка переслідування, фінали.
17 лютого	
Гірськолижний спорт	Ж, комбінація, швидк. спуск; Ж, комбінація, слалом
Лижні гонки	Ч, 15 км, розд. старт
Керлінг	Робін
Фігурне катання	Танці, обов'язкова програма
Хокей	Ж, 5-8 місця
Хокей	Ж, півфінал
Сноуборд	Ж, крос, кваліф. та фінали
Стрибки з трампліна	120 м, індивід., кваліф.
Скелетон	Чоловіки

Хокей	Ч, Латвія — Казахстан
Хокей	Ч, Швейцарія — Італія
Хокей	Ч, Фінляндія — Німеччина
Хокей	Ч, Канада — Чехія
Хокей	Ч, Швеція — Словакія
Хокей	Ч, США — Росія
Двоєборство	120 м; спринт 7,5 км
Ковзанярський спорт	Ч, 1500 м, кваліф. та фінали
22 лютого	
Гірськолижний спорт	Ж, слалом
Лижні гонки	Ч, Ж, спринт, квал. та фінали
Керлінг	Півфінал
Фристайл	Ж, стрибки, фінали
Хокей	Ч, ¼ фіналу
Сноуборд	Ч, паралельний гігант-слалом, квал. та фінали
Ковзанярський спорт	Ж, 1500 м, кваліф. та фінали
Шорт трек	Ж, 1000 м, поперед.; Ч, 500 м, поперед.; Ж, 3000 м, естаф., поперед.
23 лютого	
Біатлон	Ж, 4х6 км
Керлінг	Ж, 3-є місце; Ж, 1-е місце
Фристайл	Ч, стрибки, фінали
Фігурне катання	Ж, довільна програма
Сноуборд	Ж, паралельний гігант-слалом, кваліф. та фінали
Гірськолижний спорт	Ж, слалом-гігант
24 лютого	
Бобслей	Ч, четвірки
Лижні гонки	Ж, 30 км, масовий старт
Керлінг	Ч, 3-є місце; Ч, 1-е місце
Фігурне катання	Показові виступи
Хокей	Ч, півфінал
Ковзанярський спорт	Ч, 10000 м, квал. та фінали
25 лютого	
Гірськолижний спорт	Ч, слалом
Бобслей	Четвірки
Біатлон	Ч, 15 км, масовий старт; Ж, 12,5 км, масовий старт
Хокей	Ч, 3-є місце
Ковзанярський спорт	Ж, 5000 м, кваліф. та фінали
Шорт трек	Ч, 500 м, фінал.; Ж, 1000 м, фінал.; Ч, естафета 5000 м, фінал.
26 лютого	
Лижні гонки	Ч, 50 км, масовий старт
Хокей	Ч, фінал

Стиль з Японії — косипан

Серед модних тінейджерів сьогодні існує певна тенденція у виборі одягу. Ось вже кілька років неодмінним атрибутом одягу є широкі штани. З кишенями і без них, з різних тканин та фактур. Головне — ширина. Хоча з нового сезону модні бутіки готові запропонувати штани-морквини (широкі зверху та звужені донизу). Але поки ця нова мода міцно закріпить свої позиції у тінейджерських колах, поговоримо про стиль, який прийшов до нас з далекої Японії. Це косипан, але його ще називають сагепан. Чи доводилося тобі колись помічати на вулицях хлопців у широких джинсах, джинсових комбінезонах, світлих футболках та кедах, з висвітленим волоссям? Це, без сумніву, Емінем. Тобто, точніше сказати, прихильники його творчості, стилю життя і всього іншого.

Але давай повернемося до стилю косипан. Це слово прийшло до нас з японської і в перекладі означає «штани на стегнах» (коси — поперек + панцу — штани). Сьогодні в світі це останній писк «стриткей» (тобто вуличної) моди для підлітків.

Основні правила носіння косипану такі:

1. Ремінь має знаходитися не на талії, а на 3 см нижче. (Деякі хитруни наловчилися носити джинси нижче на цілих 10 см!!!)

2. Вище від ременя має виглядати акуратна і чиста нижня білизна (просимо вибачення у дівчат!) обов'язково світлого забарвлення.

3. Знизу краї штанів складають в гармошку. Але вони не повинні торкатися до землі чи підлоги.

Що, прикольно? Ось і тінейджери всіх країн вважають, що це весело. А на мою думку найцікавіше — не носити косипан, а спостерігати за тими, хто у такий спосіб носить штани. По-перше, завжди залишається якась інтрига. А по-друге, хода у таких тінейджерів доволі цікава, вони наче підстрибують на ходу. Ще б пак, бо інакше в довжелезних штанках можна заплутатися і впасти. А найсмішніше те, як вони намагаються по сходах піднятися.

Звичайно, дівчата теж можуть носити косипан. Але первинно цей стиль виник тільки для хлопців.

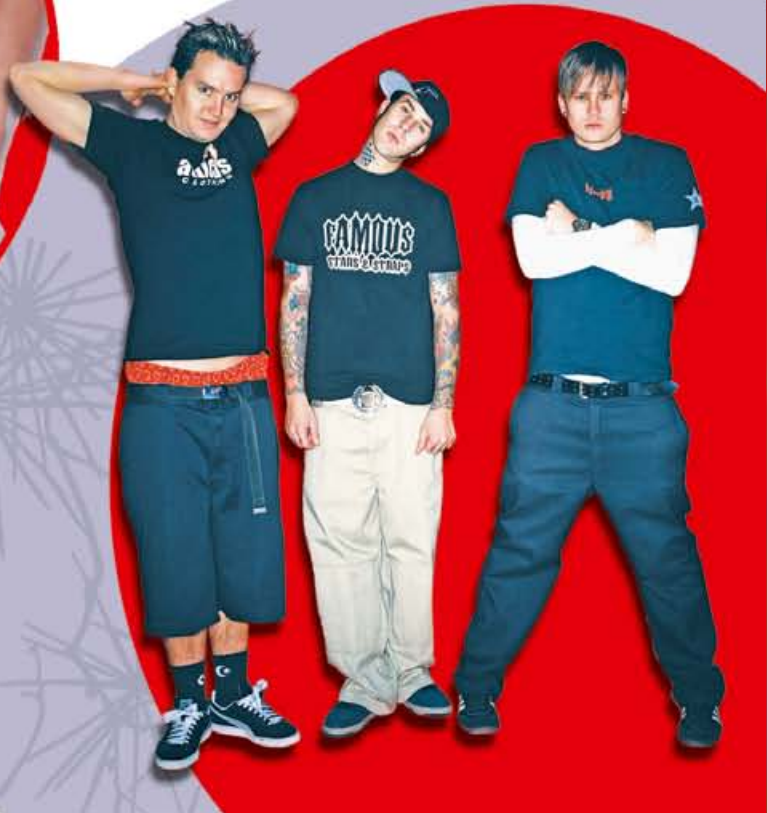

Треба перевірити

Мишко покликав до себе Ромка й показує йому свій новий велосипед:

— Ось подивись, що мені батько тільки-но привіз!

— Гарний! — захоплено дивиться Рома на велосипед. — Дуже гарний.

— Бери покатайся, — каже Мишко.

— Дякую, — зрадів Ромко. — А ти чому не їздиш?

— Казав батько, що його ще треба перевірити, чи не відлітатимуть колеса на ходу.

Не псувати настрою

— Маріє Климівно, — звертається Стасик до вчительки, — ви тільки що говорили, що скрізь і завжди треба поводитися з людьми так, щоб не псувати їм настрою.

— Правильно, говорила, — підтвердила вчителька.

— А чому ж тоді, — каже Стасик, — ви написали мені в щоденник таке, що може зіпсувати настрій моїм батькам?

Старається

Старший брат повчає меншого:

— Треба, Костику, робити все так, щоб у твоєму щоденнику не було жодної двійки.

— А я й стараюся так робити, — озвався Костик. — Ось сьогодні, наприклад, вчителька хотіла поставити туди двійку, а я сказав, що забув щоденник вдома.

Був зайнятий

— Щось ти, Дем'янку, сьогодні довго сидиш над підручниками, — каже сестра.

— Та ніяк не можу оце розв'язати задачу з фізики, — озвався Дем'янко.

— А хіба вчителька не пояснювала вам, як це треба робити?

— Та пояснювала. Але якось прослухав, бо був зайнятий у цей час.

— Чим?

— Думав над одним дуже важливим питанням.

— А саме?

— Як стати відмінником.

Егоїст

— Я ніколи не думав, що Павлик Степаненко такий егоїст, — каже Льоня батькові.

— Чого це ти так про нього? — запитав батько.

— Бо він турбується тільки про себе.

— Ти так вважаєш?

— Ну от самі посудіть: сьогодні під час контрольної роботи з математики він поки свої задачі не розв'язав, за мої не взявся.

Більше подобається

— Що тобі, Петрику, більше подобається, — питає дід, — зима чи літо?

— Літо, — відповів Петрик.

— Чому?

— Влітку канікули довші.

Одиниця

— Ти, Андрійку, мабуть, нічого не знав, якщо вчителька поставила тобі одиницю? — каже мати синові.

— Як то нічого? — озвався Андрійко. — Якби я нічого не знав, то вона нічого й не поставила б. А то ж поставила одиницю.

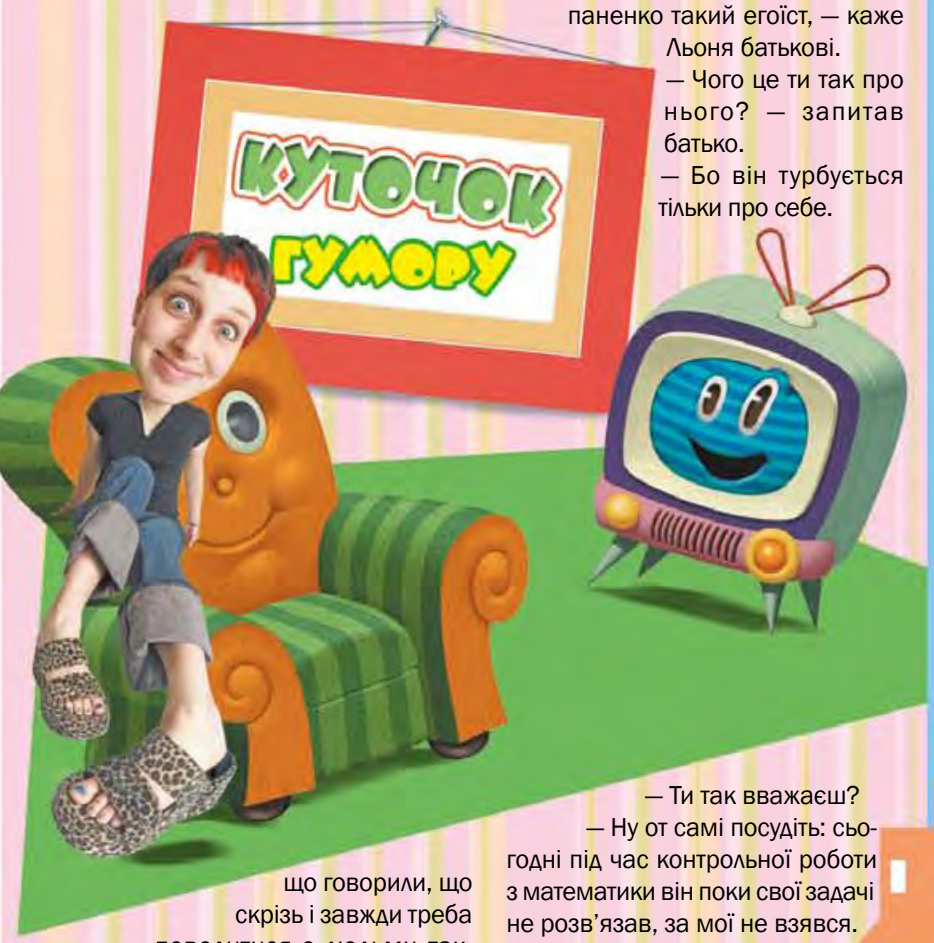

MATTAFIX
Big City Life

Big City Life,
Me try fi get by,
Pressure nah ease up no matter how hard me try.
Big City Life,
Here my heart have no base,
And right now Babylon de pon me case.

People in a show,
All lined in a row.
We just push on by,
Its funny,
How hard we try.

Take a moment to relax.
Before you do anything rash.

Don't you wanna know me?,
Be a friend of mine.
I'll share some wisdom with you.
Don't you ever get lonely,
From time to time
Don't let the system get you down

[Chorus:]
Soon our work is done,
All of us one by one.
Still we live our lives,
As if all this stuff survives.

I take a moment to relax,
Before I do anything rash.

[Bridge:]
The Linguist across the seas and the oceans,
A permanent Itinerant is what I've chosen.
I find myself in Big City prison, arisen
from the vision of man kind.
Designed, to keep me discreetly neatly
in the corner, you'll find me with
the flora and the fauna and
the hardship.
Back a yard is where my heart
is still I find it hard to depart
this Big City Life.

[Chorus]

Твоє перше рандеву

«Сьогодні, о 16.00, у приміщенні Крапчиної лабораторії відбудеться диспут на тему «Як поводитись на першому побаченні». На зустріч допускаються тільки хлопці. Ведучий — Во Вік». Отаке оголошення висіло кілька тижнів тому при вході до Класу. Піти на цей крок мене змусили деякі спостереження за окремими представниками Класної компанії у позакласній обстановці. То Пундик щось ні сіло ні впало перед Кицею бовкне, а потім вони тиждень дуються одне на одного. То Джексон не ту пісню на радіо для сусідки по під'їзду замовить. То Колібрик, прогулюючись під місяцем, так почне розповідати про його моря та кратери, що про все інше забуде... Словом, не все так класно в Класному колективі, як могло би бути. А тут День святого Валентина на носі, побачення, зізнання... Справжнє випробування для хлопчачої психіки!

Кількість прибулих на диспут перевершила всі мої сподівання. Прийшли Джексон, Пундик, Джо, Колібрик із нотатником і навіть Ковба-сан. Мовляв, я кіт, а не кішка, тож маю повне право бути присутнім на вашій зустрічі. Причини для відмови я не знайшов.

Прийшов ще якийсь незнайомий жевжик у чорних окулярах (точнісінько таких самих, як у Киці), рожевому шарфі до підборіддя та з удаваним басом. Ми йому доступно пояснили, що тут не клуб, де вчать на Джеймсів Бондів, а коли він пішов, усі посідали навколо Крапчиного лабораторного столу, і я почав...

Під пильним поглядом Амура

Уяви, що ти збираєшся на своє перше побачення. Як зробити так, щоб воно не стало останнім? Що робити? Що казати? Про що мовчати?..

Певна річ, ніяке побачення не можливе без об'єкта уваги. Тобто без дівчини. І тут я відразу хотів би тебе застерегти: побачення (а надто, коли воно перше) — це тобі не просто дружня зустріч. По-перше, дружня зустріч нікого ні до чого не зобов'язує. Зустрілися, потеревенили, в кіно сходили та й розбіглися по домівках. По-друге, призначається така зустріч спонтанно, без підготовки. По-третє, вона взагалі спрямована на стосунки іншого роду.

А побачення — це любовна гра за певними правилами.

Правило перше: щоб запросити дівчину на побачення, треба пересвідчитися, що ти їй бодай трохи симпатичний. Як? Ну, скажімо, вона тобі усміхнулася. Або дивиться на тебе так, немов чекає, що ти от-от щось їй скажеш. Або запросиш до танцю. Чи сама тебе запросила на білий танець. Усіх можливих ситуацій не передбачиш, але з'ясувати, як ставиться до тебе дівчина, повір мені, зовсім не складно. А надто тоді, коли вона цього ставлення не приховує.

Правило друге: встановивши контакт із дівчиною, дай їй зрозуміти, що з тобою буде весело (цікаво, романтично). Заведи розмову, причому зовсім необов'язково відразу запрошувати її на рандеву. По-перше, вона ще не знає тебе. По-друге, ти ще не знаєш її, а отже, і її можливої реакції. Твоє завдання №1 — зацікавити, заволодіти її увагою, продемонструвати свою впевненість. Коли все це тобі вдалося, можеш сміливо переходити до завдання №2 — неначе ненароком запитай: «А що ти робиш сьогодні ввечері?»

Цей легенький натяк чудово розуміють дівчата всіх країн на всіх континентах без винятку, і якщо твоя співрозмовниця не матиме нічого проти твого товариства, то вона, цілком можливо, відповість: «Нічого, а що?» Якщо це сталося, все, ти на коні, тепер головне — не випасти з сідла. Можеш запрошувати її в кіно, на дискотеку або просто на прогулянку, але запитати її про час, щоб дівчина зрозуміла: тебе цікавить не тільки вона, але і її думка.

Правило третє: подібне тягнеться до подібного. Час побачення призначений, і тут перед тобою постає питання: що вдягнути? Найкраще танцювати від гардеробу дівчини. Хоча б тому, що безглуздіших поєднань, ніж чорне пальто з лаковими че-

ревиками та куртка-аляска з «адідасами» на світі не так уже й багато. Тому постарайся відповідати її стилю. Якщо дівчина носить вільний одяг, то й ти вдягни щось подібне. Якщо ж вона дотримується ділового стилю, не вдавай з себе хіпі. Така манера поведінки допоможе створити враження схожості смаків бодай в одязі. І не забудь одеколон, бо дівчатам дуже подобається, коли від хлопців гарно пахне. Прихопи з собою жуйку — свіжість має бути всюди (але не забудь викинути її перед самісіньким побаченням). І ні в якому разі не спізнюйся. Вже краще прийти раніше і гордо почекати, ніж белькотіти щось у своє виправдання.

СВЯТО ПОЧИНАЄТЬСЯ!..

Отже, дівчина прийшла на призначене місце і ви вже разом. Не лінуйся показати, що ти радий її бачити (навіть якщо вона спізнилася). Будь привітний, веселий, у гарному гуморі. Можеш узяти її за руку — це дуже зближує. Не можеш посто взяти за руку — зроби це, коли будете переходити дорогу. Або просто торкнися її ненароком, а там вони самі сплетуться.

Для розігріву можеш розповісти парочку веселих історій, але не захоплюйся: ви все-таки на побаченні.

Подальші події можуть розвиватися за кількома сценаріями. Сценарій перший (цілком прийнятний): ви йдете туди, куди домовлялися йти. Сценарій другий (найменш бажаний): ти запитуєш: «Що будемо робити?» Сценарій третій (найбажаніший): ти кажеш: «Ходімо в парк (на льодовий майданчик, у кіно, в кафе)». Куди саме ви підете, то цілковито ваша справа, головне, щоб ініціатива виходила саме від тебе. Будуть зустрічні пропозиції — ласкаво просимо!

Якщо дозволяє погода (зима ж надворі), можна присісти на лавочку. Можеш спробувати легенько її обійняти, але якщо вона не прийме цього знаку уваги, ні трагедії, ні висновків жодних із цього не роби: можливо, десь тут неподалік її будинок або знайомі прогулюються, чи щось іще. Ви разом — і зараз це найголовніше. Не забувай, що дівчата люблять вухами. Скажи їй пару ніжних слів, зазирни в очі, усміхнися... Тобі не важко, а їй приємно. Взагалі, ведучи невимушену розмову з дівчиною, не зайве було б пам'ятати кілька розумних порад:

Порада перша Розповідай дівчині про себе, про свої уподобання, розпитуй у неї те ж саме. Якщо твоя супутниця не з балакучих (і таке буває), то роль «ведучого» тобі доведеться покласти на себе. Не мовчати ж вам цілий вечір!

Порада друга У розмові постарайся обійтися без отих «А вчора ми отакенну жабу фізичці на стіл поклали!..» та не переповідай усі дванадцять раундів бою Твердолобова з Беззубченком. Навіть якщо ти особисто з ними знайомий.

Порада третя Пам'ятай, що найбільшу довіру до співрозмовника у дівчат викликають розповіді про батьків.

Порада четверта Не виявляй надмірної уваги до особистого життя дівчини. Що було, те було, і тебе воно аж ніяк не стосується! Захоче вона цим поділитися — інша річ, а сам у душу не лізь!

Дівчата дуже люблять увагу до власної персони. Байдуже, залишитесь ви друзями чи станете кимось більше, якщо відчуваєш, що вона тобі подобається, скажи їй про це. Якщо у неї нова гарна зачіска, похвали зачіску. Дівчина оцінить твою щирість. Якщо ти з нею танцюєш і від дотику її руки тобі аж мурашки по спині, дай їй це зрозуміти. Я вже не кажу про такі елементарні речі, як блиск її очей, доглянуті руки чи нова сукня. І взагалі, постав собі за правило: якщо ти бачиш у ній щось гарне чи приємне, неодмінно скажи їй. Бо хто ще скаже, як не ти?!

ЦЬОМ-ЦЬОМ, ПА-ПА!

Усяке побачення рано чи пізно закінчується, і коли культурна програма сьогоднішнього вечора вичерпана, вам тільки й залишається, що дійти до її дому, сказати на прощання пару теплих слів, зазирнути в очі одне одному, і...

Вибачте, що втручаюся, але я забув одну важливу деталь: частогусто перше побачення супроводжується першим поцілунком, якому передує ціла буря почуттів, котру не кожен у змозі приборкати. Як наслідок — хвилювання, тремтіння в ногах, чорні кола перед очима і повна неспроможність тримати себе у руках. Але хвилюватися у даній ситуації зовсім не треба. Дівчина сама дасть тобі зрозуміти, коли треба переходити до наступальних дій, а може, і сама перейде в наступ.

А якщо цього не сталося, не засмучуйся і ні в якому разі не поспішай із висновками. Може, вона хвилюється не менше, ніж ти? А може, вона ще нікого ніколи не цілувала (крім родичів) і боїться тебе розчарувати? А може...

А може, їй так сподобалося з тобою, що вона хоче зберегти свіжість своїх почуттів до наступного побачення? Може...

Музичне яйце

Ідеї вишуканого дизайну притаманні багатьом, навіть іменитим і солідним комп'ютерним фірмам. Ось і компанія «Apple» презентувала нове покоління портативних програвачів «iPod» із прикольною назвою «NaNuNaNu» (Nanu-2). Перше, що впадає в око — незвичайний дизайн пристрою, що за формою нагадує яйце, у якому вдалося розташувати 3,5-дюймовий кольоровий РК-дисплей. При цьому він не плоский, а повторює форму плеєра. Такий дизайн винахідникам підказав популярний у 80-ті роки комедійний серіал «Морк і Мінді». Анонсував винахід відомий співак Роббі Уїльямс, котрий з'явився на презентації в образі персонажа телесеріалу. Ємність плеєра варіюється від 2 до 4 Гб, що дозволяє зберігати до 1000 пісень, висота — близько 10 см. Навушники ховаються в корпусі плеєра, на якому розташоване характерне для «iPod» колесо керування. Непогано,.. як для яйця.

Перекладач дитячих вересків

Щасливих власників маленьких (дуже маленьких!) братика або сестрички обов'язково зацікавить перший патентований перекладач дитячих вересків — WhyCry. Якщо ти не можеш зрозуміти, про що волає твій маленький родич, просто увімкни прилад. WhyCry аналізує спектр лементу і з імовірністю 95% розпізнає 5 варіантів: «я втомлений», «нудьгую», «голодний!», «хочу спати», «у мене стрес або кольки чи то й інше разом!». Спалахує відповідна іконка, і ти з упевненістю можеш підказати татові, що прийшов час змінити пелюшки. Саме татові. Тому що мама, боюся, належно не оцінить цей пристрій. Сам поміркуй, хіба може електронний пристрій замінити природні інстинкти матері? А тато напевно не відмовиться від підказок такого помічника. У всякому разі, у родині Сімпсонів давно вже таким перекладачем користуються.

Хутряні миші для комп'ютера

Сидячи за комп'ютером, проведи такий експеримент: відірви погляд від монітора і підніми руку з затиснутою в ній мишкою. Що ти відчуваєш? Напевно — жорстку і ребристу поверхню. А тепер подумай, чому цей пристрій такий,

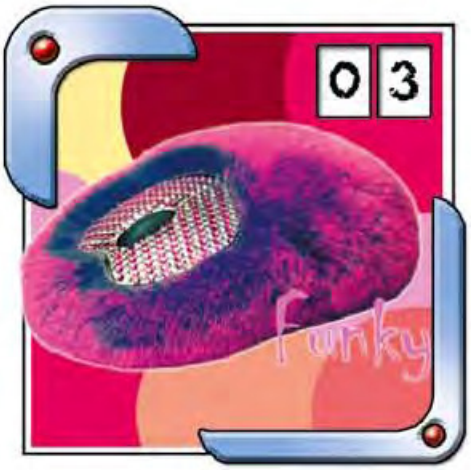

адже мишки, в принципі, повинні бути ніжними і пухнастими на дотик! Ось так само подумали представники російської компанії «Girldgets». І стали випускати дійсно пухнастих комп'ютерних мишок. Кожна мишка вручну обшита хутром і обклеєна стразами. Усі «пухнастики» зроблені на основі іменитих, але не хутряних побратимів: модель Funky — на основі оптичної безпровідної мишки Logitech, мишка Koshki — на основі Mitsumi Mini Optical Wheel, а в Tortille Pinin, що нагадує черепашку, захована мишка A4tech Optical 3D. Треба сказати, що одягнені електронні «гризуни» у дорогі хутра від Giorgio Armani і Tissavel. Та й прикраси для них зроблені з кристалів Daniel Swarovski. Так що коштує такий «пухнастик» чимало.

Паперовий фотоапарат

Не так вже й легко здивувати спокушеного фотолюбителя новою фотокамерою. Ні, ну дійсно — і дзеркальні зі знімними об'єктивами, і цифровики з непомірними матрицями, та що й казати — майже в кожну мобілу вже вбудований фотоапарат. Але... Дотепер ще ніхто не пропонував фотокамеру, цілком виготовлену з паперу. І при цьому вона ще й фотографує! А от on-line-магазин Mo-

Mastore пропонує. Точніше, він пропонує фотокамеру ще незроблену. Просто набір із деталей, видрукуваних на щільному картоні, плюс крихітна металева діафрагма. Це не що інше, як конструктор, призначений для дітей віком від 10 років. Для складання фотоапарата потрібно мати лише клей, лінійку, олівець, терпіння і близько двох годин часу. Готову камеру можна використовувати за призначенням, заправивши звичайною 35-міліметровою фотоплівкою. Вартість паперової камери — $20.00. Дешево і прикольно!

Літаючий будильник

Ми бачили різні будильники, від звукових гранат до таких, що бігали по кімнаті. Але усі знають, що любителі поспати, як наш Пундик, теж не здаються. Так що будильники наважилися на останню міру. Вони піднімаються в повітря! Молода іспанська художниця Ена Макана (Ena Macana) придумала літаючий будильник. Постав його ввечері в док-

станцію і зазнач час зльоту. У зазначену годину він підстрибне і почне носитися по кімнаті, дзижчачи, як жахлива муха. Його так і назвали — BlowFly (муха, що дзижчить). Після того, як ледар нарешті спіймає і вимкне це літаюче чудовисько, спати йому вже точно не захочеться. На щастя мирних жителів (і нашого Пундика в тому числі), будильник поки не запущений у масове виробництво й існує лише в єдиному екземплярі. Так що можете спати спокійно. Поки що!

http://www.latteart.nl

Кавовий живопис

Всім, всім, всім, хто любить каву (або просто її пахощі), рекомендую сюди завітати. Це офіційна сторінка чемпіонату... з готування лате (молочної кави), який регулярно проходить у Голландії. Сайт на голландській мові, але найголовніше на ньому — фотографії. Тому що, крім смакових і інших характеристик, на чемпіонаті оцінюється і зовнішній вигляд приготовленої кави. Голландські майстри створюють цілі картини з кавової піни і шоколаду (фотогалерею шукай на сторінці з назвою Etching Gallery). Як тобі кавовий заєць або духмяний дракончик у чашці? Що, цікаво? Тоді ласкаво просимо. Але спочатку раджу зварити собі чашку реальної кави з молоком. Тому що всухом'ятку дивитися на ці розкоші не вистачає жодних сил!

http://fairytale-mylove.narod.ru/

Чудо-веселка

Ну хто з нас не любить читати казки? Таких, напевно, не багато. А такі, хто мріє складати їх сам, знайдуться? Мріє, але не наважується, побоюючись, що ця справа важка і не під силу звичайній дитині. Полишай сумніви і завітай на сайт — тут із тобою поділяться секретами написання казок, які базуються на методиці створення чарівних історій, що взята із книги «Граматика фантазії» відомого казкаря Джанні Родарі. Можливо, ці поради і будуть першим поштовхом у твоєму творчому розвитку, і ти незабаром сам почнеш складати казки. Нехай спочатку тобі допомагають старші... Можливо тобі не вдасться придумати нічого оригінального. Головне — не опускати руки: важливо, що ти міркуєш самостійно, фантазуєш і намагаєшся придумувати щось нове. А щоб переконатися, що це не так складно, як може здаватися на перший погляд, почитай твори таких, як ти, юних казкарів.

http://mir-chudes.narod.ru/

Світ чудес

Віртуальний пізнавальний журнал про все чудесне, що нас оточує, призначений для допитливих. У розділі «Всесвіт» ти можеш дізнатися про одну з найважливіших за останні роки подій в історії освоєння космосу: спуск зонда Huygens на поверхню Титана — найбільшого місяця Сатурна. А в розділі «Люди і речі» заодно можна почитати про Християна Гюйгенса (Huygens), нідерландського механіка, фізика і математика, творця хвильової теорії світла, ім'ям котрого і був названий космічний апарат, що здійснив посадку на супутник Сатурна. У сховищах «Діамантового фонду» знайдеш багато цікавої інформації про скарби «Непереможної армади», а сторінки «Восьмого дива світу» повідають тобі про історію легендарного ґотичного собору Саграда Фамілія, будівництво якого було розпочато ще в 1884 році і не закінчено донині.

http://www.sophya.kiev.ua

Видавництво «СОФІЯ»

Ще один сайт для тих, хто любить читати літературу серйозну. Літературу, яка допомагає знайти свій Шлях у цьому світі. Сьогодні київське видавництво «СОФІЯ» — одне з небагатьох українських видавництв, чиї книги постійно посідають перші позиції літературних хіт-парадів на території усього СНД. За дванадцять років існування у видавництві вийшло понад тисячу книг, присвячених найрізноманітнішим напрямкам духовного, психічного і фізичного самовдосконалення — від північноамериканського шаманізму й Ошо до цигун, йоги і християнської медитації. Серед виданого «СОФІЄЮ» — популярні книги Карлоса Кастанеди, Річарда Баха, Пауло Коельо, Далай-лами... На сайті можна ознайомитися з новинками видавництва, довідатися про авторів і їхні творчі плани. А ще можна дізнатися, де продаються книги або замовити книгу, що зацікавила тебе, поштою.

http://www.profootball.com.ua/

Про футбол

Хтось читає Коельо, а хтось вболіває за «Динамо». Хоча... одне іншому не завадить. У будь-якому випадку шанувальникам футболу — сюди! Найостанніші новини з футбольних полів — на головній сторінці, а якщо «битва за м'яч» ще в розпалі, то на сайті ведеться on-line-трансляція поточного матчу. А ще тут ти знайдеш статті про футбол та інтерв'ю з відомими гравцями, велику тематичну фотогалерею. Якщо ти пропустив якийсь життєво важливий матч — не біда: ти зможеш відновити події похвилинно, використовуючи текстові трансляції. А для азартних уболівальників на сайті створений тоталізатор. Ставки там безкоштовні, але призи — цілком реальні.

http://mabila.ua/

Мобільна тусовка

Звідки закачати улюблену мелодію, де дешевше купити модель телефону, яка сподобалася, які вигоди у того або іншого оператора — на ці і ще сотні інших запитань ти знайдеш відповідь на форумі «МАБИЛЬЫ». Весь день на сторінках форуму власники мобілок обговорюють життєві проблеми стільникового зв'язку. Ще на сайті розташовані огляди новинок мобільних телефонів, відгуки користувачів, статті, присвячені мобільному світу і ціла купа «примочок» для твого електронного друга: логотипи, заставки, теми, мелодії, ігри, листівки й анімації. На будь-який смак, для будь-якого мобільника.

Шоу на снігу

Увага! Увага! Звільніть лижню! Зараз Пундик продемонструє смертельний трюк! — вигукнув я, стоячи поряд зі своїм другом на вершині гори.

Пундик відштовхнувся і помчав по втоптаній лижні, яка серпантином спускалася вниз. Раптом на одному з поворотів він вистрибнув з лижні, зробив сальто у повітрі й опустився на лижі у сніг за декілька метрів від лижні...

Що було далі, здогадуєшся? Правильно, сніг був глибоким, Пундик — важким, і лижі зламалися миттєво! А тоді наш гурман зробив ще декілька переворотів і загальмував у снігу.

— Що з ним?! — вигукнула Киця. — Допоможіть йому!

— Фристайлом вирішив позайматися дивак, — заспокоїв дівчину Джексон. — Не переживай, з ним усе гаразд. Зараз він винирне зі снігу.

— Оте ниряння у сніг називається фристайлом?

— Ну, не зовсім так. Давай я тобі краще сам все поясню, — втрутився я. Адже я у Пундика тренером-інструктором рахуюся. Вчу його лижній акробатиці.

— Щось я ніколи не бачила, щоб ти сам умів робити якесь сальто. І не тільки на лижах, але й у спортзалі на матах. Це ж тобі не м'яч у корзину закидати.

— Проте теоретично він добре підкутий. Я для нього не одну лекцію про фристайл провів...

Трішки історії

Історію фристайлу, як виду спорту, відраховують від 1907 року, коли гірськолижники продемонстрували перше сальто на лижах. Ті, хто вмів швидко з'їжджати з гори, пішли у швидкісний спуск. Інші почали стрибати з трамплінів. Але багатьом лижникам, які куртки знімали на ходу, хотілося просто красиво з'їжджати з гір. Ось вони то й були тими, хто утвердив цей новий вид спорту.

У 20-ті роки минулого століття з'явився так званий «лижний балет», розробником правил якого був австрійський лижник Франц Руель. Саме його ім'ям у майбутньому буде названо один із елементів фристайлу.

Ще через десятиліття виник новий напрямок у фристайлі. При цьому його поява цілком і повністю є заслугою самих лижників. Спускалися вони з гори по одній і тій самій лижні, нагортаючи сніг на поворотах і утворюючи невеликі підвищення. А тоді давай влаштовувати змагання зі швидкісного спуску по таких горбиках. Назвали вони цю дисципліну «могул», а трасу «могул-парком».

У 40-50-х роках захоплення такими «шоу на лижах» набуло масового характеру. Організовують любительські турніри із фристайлу, засновують школи з цього виду спорту. Але перший офіційний турнір відбувся аж у 1971 році. Цьому передувало об'єднання розрізнених напрямків «лижного шоу» в одне ціле, яке і назвали фристайлом, що в англійській мові означає «вільний стиль». Зробив це відомий гірськолижник Даг Пфайфер, який у 1966 році самостійно заснував першу у світі школу з балету на лижах.

Лижна акробатика

У той самий час у США лижну акробатику називали не інакше, як «хот-дог». І це ніяка не помилка. «Гарячою собакою» у 60-ті роки називали не лише один з видів популярних американських бутербродів, а й вид спорту. Добре, що інша назва, яку запропонували європейці, стала офіційною. Тож ми тепер чітко можемо відрізняти, де фристайл, а де все-таки бутерброд.

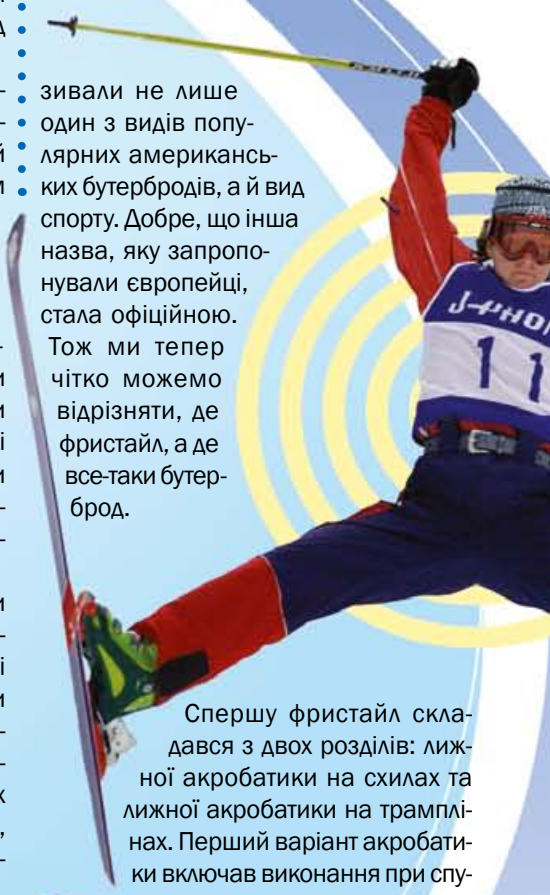

Спершу фристайл складався з двох розділів: лижної акробатики на схилах та лижної акробатики на трамплінах. Перший варіант акробатики включав виконання при спуску різноманітних поворотів, перевертань, гальмувань п'ятою, спусків обличчям до схилу, стрибків з розворотами, сальто та інших акробатичних витребеньок, а також цілі їхні комбінації. Причому виконували це як наодинці, так і парами та групами. Відомо, наприклад, що сальто на лижах виконували одночасно 8 американських лижників, які називали цей трюк «Літаючі койоти». Потім цю вправу виконували навіть 18 акробатів.

На трамплінах демонстрували другий варіант акробатики. Він влючав виконання одним, двома чи трьома лижниками після відриву від трампліна стрибків з виконанням сальто та одночасним поворотом тіла. Найскладніше таке потрійне сальто називають «Лист Мебіуса» (так званий рух по замкненій петлі), і його й досі включають у свою програму найкращі лижники.

Олімпійське визнання

Роком визнання фристайлу у всьому світі прийнято вважати 1987. Саме тоді, напередодні Олімпіади в Калгарі, Міжнародна федерація лижного спорту затвердила правила цього виду спорту, суттєво ускладнивши перелік вправ для виконання. Не обійшлося, щоправда, й без абсурду. Щоб зменшити ймовірність отримання лижниками всіляких травм, було прийнято рішення про те, що спортсмени повинні перед змаганнями продемонструвати свої вправи не на лижні, а ... у басейні! Так, стрибати з лижами мали у воду. А враховуючи ту обставину, що не всі лижники вміли плавати, то для них міжнародні змагання були закриті. На мою думку, це безглуздо і абсурдно. Невдовзі це хибне рішення було відмінене, і в 1992 році фристайл дебютував на Олімпіаді в Альбервіллі. І вже у цьому році у змаганнях взяли участь всі без винятку спортсмени. При цьому перші нагороди було розіграно лише у могулі. Ще через два роки було прийнято рішення про включення в олімпійську програму лижної акробатики, яку можна було побачити на всіх наступних Олімпіадах. Лижний балет, третя складова фристайлу, і досі не є олімпійським видом спорту, хоч і декілька разів був продемонстрований як показовий вид.

Фокусники на снігу

Сучасний фристайл складається з трьох видів: лижна акробатика, могул та лижний балет. Могул — спуск на гірських лижах по горбистому схилу по максимально прямій лінії довжиною до 250 м, з обов'язковим виконанням двох стрибків. Лижна акробатика — це два стрибки зі спеціального трампліна з виконанням акробатичних елементів. Лижний балет — це фігурне катання під музику протягом 2-2,5 хвилини на схилі довжиною 250 м та шириною 35 м. Судді, які спостерігають за змаганнями лижників у фристайлі, оцінюють складність та техніку виконання вправ і окремо артистизм.

Що спільного мають ці складові фристайлу? На це запитання може дати відповідь кожен, хто хоча б раз побачив ці змагання на власні очі. Звісно, що це в першу чергу несамовите бажання лижника продемонструвати щось магічне, красиве: танцювальне па чи неповторний стрибок. Із самої назви цього виду спорту випливає, що його прихильники не просто бажають швидко спуститися з гори чи стрибнути якнайдалі з трампліна, а намагаються вволю порозважатися при цьому та показати усім присутнім свої фокуси на снігу. Вони, немов птахи, вільно, розкинувши руки, порхають у повітрі й так само красиво приземляються на сніг. Скоро зимова Олімпіада у Турині, слідкуй за змаганнями з фристайлу. А оскільки зараз у нас рік Собаки, то варто згадати й про те, що фристайлом також називають танці з собаками. Але цей вид ще зовсім юний і популярний лише в окремих країнах.

ЗАКОНИ МЕРФІ ДЛЯ ЛИЖНИКІВ

Ти можеш запитати, коли наші гірськолижники будуть займати призові місця?! Щоб не коментувати це, краще познайомся з деякими прикольними законами, які, можливо, і заважають нашим спортсменам.

- Те, що ти хочеш придбати перед новим лижним сезоном, дорожчає.
- На лижній прогулянці ти ламаєш обов'язково те, що позичив у знайомих.
- У спортивному магазині, куди ти заходиш, щоб довідатися про новинки лижного спорядження, з розмови з консультантом тобі стає зрозуміло, твої лижі придатні лише для того, щоб посміятися над їхнім власником.
- Те, що ти хочеш придбати з лижного інвентаря у магазині, відсутнє. Ти замовляєш це поштою. Коли ж ти його отримуєш, воно уже не потрібне.
- Жодне кріплення не підходить до класних лижних черевиків, які тобі пощастило купити на розпродажі.
- Як тільки ти продаєш за безцінь свої застарілі лижні палки, вони стають останнім писком моди.
- Чим яскравіші твої лижі, тим краще видно, що вони є застарілими у новому сезоні.
- Твій найдорожчий одяг найгірше утримує тепло на лижній прогулянці.
- Як тільки ти хочеш змастити лижі, баночка з маззю падає у сніг.
- Якщо на лижній трасі довжиною навіть 50 км є один камінь, то ти обов'язково його знайдеш і зламаєш на ньому лижу.
- Тобі частенько вдається загубити одну з тих речей, що зазвичай продаються парами, наприклад рукавичку чи лижну палку.
- У тебе обов'язково ламається лижа у найдальшій точці твоєї прогулянки або тоді, коли уже всі інші пішли додому.
- Як тільки ти вирішуєш відправитися на лижну прогулянку, погода псується, і доводиться сидіти вдома.
- Погодні умови на змаганнях, де ти береш участь, стають найгіршими за останнє десятиріччя.
- Якщо ти показуєш найгірший результат за всю свою лижну кар'єру, то ці результати друкують у всіх газетах.

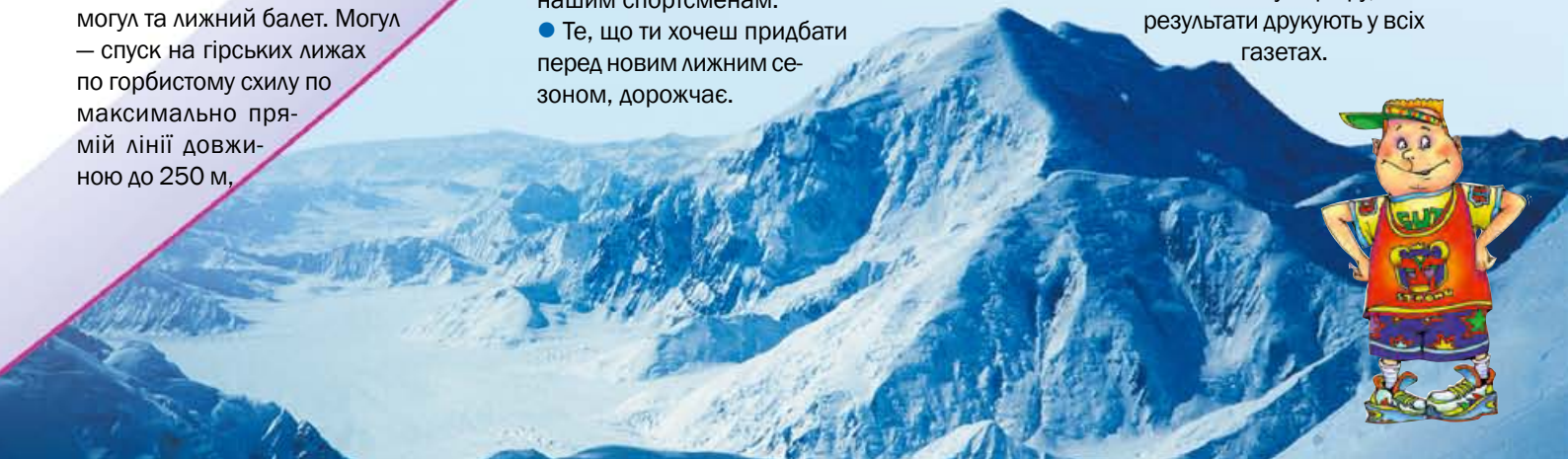

Дмитро Христич

Дата народження: 23 липня 1969 року.
Місце народження: Київ, Україна . . . . .
Місце проживання: Нью-Гемпшир, США
Зріст/вага: 187 см/86 кг . . . . . .
Позиція: грає на лівому краї нападу . . . .
Клуби: «Сокіл» Київ (1985-90), «Вашингтон Кепіталз» (1990-95), «Лос-Анджелес Кінгс» (1995-97), «Бостон Брюїнс» (1997-99), «Торонто» (1999-2004). . . . . .
Досягнення: У «Соколі» зіграв 178 ігор, забив 53 голи, зробив 45 передач. Чемпіон світу серед молодіжних команд (1989), Чемпіон світу (1990), переможець ігор «Доброї Волі» (1990). Учасник матчів «Усіх Зірок» НХЛ 1997 та 1999 років . . . . . .

Тим, що Дмитро вирішив займатися хокеєм, він завдячує своєму старшому брату, який на декілька років швидше почав відвідувати хокейну секцію. Молодший, як це часто буває, потягнувся за старшим. І...

ПРИХОДЬТЕ ЧЕРЕЗ РІК!

Коли Дмитрику виповнилося вісім років, батько відвів його на ковзанку «Крижинка». Але хлопця у секцію не взяли через те, що його однолітків приймали через рік. Наступного року він потрапив у групу Анатолія Ніколаєва. Невдовзі тренер перевів Дмитра до команди, де грали старші хлопці.

А коли на базі команди хокеїстів 1968 року народження організували спецклас, Христичу запропонували у нього записатися. Дмирту довелося здавати програму четвертого класу екстерном. Іспити він склав успішно і перестрибнув з третього у п'ятий клас. Коли йому ще не було 16 років, Дмитро отримав атестат. Але ж у нього ще не було паспорта, тож при вступі до інституту фізкультури у Христича виникли деякі проблеми. Добре, що на той час він уже був гравцем київського «Сокола» і клуб допоміг йому.

ШЛЯХ ЗА ОКЕАН

Христич з перших же матчів допомагав «соколятам» здобувати перемоги у всесоюзній першості. Його помітили і запросили до союзної молодіжної збірної. З нею йому пощастило виграти золото світової першості. Там українського хокеїста запримітили американські скаути і запропонували йому переїхати за океан. І Дмитро дав згоду. Отримавши згоду української хокейної федерації, у грудні 1990 року він переїхав до американської столиці. «Вашингтон Кепіталз» на той час мав перерву у чемпіонаті, й українцю запропонували пограти у дочірньому клубі «Балтимор». За три матчі наш гравець не закинув жодної шайби і не зробив голевої передачі! У «Вашингтоні» тренери «за голову схопилися», мовляв, кого це нам привезли? Але, дебютувавши 19 грудня в НХЛ, Христичу вже через 9 днів пощастило закинути свою першу шайбу. А далі пішло-поїхало...

ПАРТНЕР ГРЕТЦКІ

У столичному клубі Дмитро відіграв п'ять років і став одним із лідерів команди. Та все ж його обміняли у «Лос-Анджелес Кінгс». У Каліфорнії йому пощастило зіграти в одній трійці з легендарним Уейном Гретцкі. Великими друзями вони не стали, але «хокейну кашу» на ковзанці наш хокеїст не псував.

Коли Гретцкі пішов від «Королів», українець Христич, росіянин Ячменьов та білорус Циплаков пробували прославити «російську» трійку, але у них з цього нічого не вийшло. Проте наш хокеїст грав настільки добре, що став кращим бомбардиром «Королів» і навіть уперше потрапив до команди «Всіх зірок» НХЛ. Але й цього разу це не завадило тому, що він у 1997 році перейшов до «Бостон Брюїнс». Гра у новій команді нашому хокеїсту не сподобалася, і незабаром Христич перейшов у команду «Кленового листя» з Торонто.

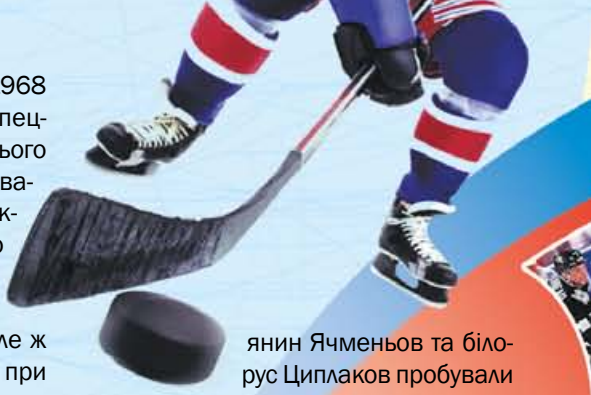

ПОЗА КОВЗАНКОЮ

На другий рік після переїзду до США Дмитро Христич познайомився з Ерні, яка працювала менеджером у компанії, що надала житло нашому хокеїсту. Потім він ще декілька разів звертався за допомогою до цієї дівчини. Через два місяці він запросив Ерні до кінотеатру, а ще через кілька місяців вони зрозуміли, що їм разом добре й одружилися. Спершу дружина допомогла Дмитру добре вивчити англійську мову, а потім народила йому синочка. Назвали вони його Кай, на честь героя зі «Снігової Королеви». Роботу Ерні покинула і подорожує з чоловіком-хокеїстом. Відпустки вони проводять у своєму домі в містечку Нью-Гемпшир, яке розташоване на березі океану.

Щороку Дмитро Христич намагається відвідати Україну. На Батьківщині він мріє відкрити свою хокейну школу, а поки що після кожних його відвідин київська дитяча команда отримує в подарунок форму, ключки та іншу амуніцію. І хоча прогулюватися вулицями Києва українські любителі хокею Христичу не заважають, його сміло можна назвати Великим українським хокеїстом.

Українці

В НХЛ

Руслан Федотенко

Дата народження: 18 січня 1979 року.
Місце народження: Київ, Україна .....
Місце проживання: Тампа, США .....
Зріст/вага: 185 см/86 кг .....
Позиція: грає на лівому краї нападу....
Клуби: «Філадельфія Флайєрс» (2000-2002), «Тампа Бей» (2002-2006).....
Досягнення: Володар Кубка Стенлі 2004 року .....

Чи можна юному таланту досягти успіху, якщо дуже-дуже цього захотіти? Звісно, що так. Яскравим підтвердженням цьому є доля хокеїста Руслана Федотенка — першого володаря Кубка Стенлі, вихідця з України. Як же йому це вдалося?

МАНДРІВНИК

Руслан з дитинства дуже захоплювався хокеєм і мріяв виступати у найсильніших клубах світу. Він самовіддано тренувався у хокейній секції юних «соколят» і вже у 16 років виходив на лід в основному складі. Але рівень клубного українського футболу був дуже низьким, і агент порадив юнаку перебратися до Фінляндії. Руслан погодився. Але у новій країні його ніхто з букетом квітів та хлібом-сіллю не чекав. Руслану Федотенку довелося там нелегко. У чужій країні не було ні батьків, ні друзів. Та ще й мови він зовсім не знав! Щоправда, один плюс все ж був — тренером дорослої команди, за юнаків якої виступав наш Руслан, був Володимир Юрзінов. От він і порадив Федотенку на наступний сезон перебратися в одну з канадських юніорських ліг. Там, мовляв, скаути провідних команд тебе зможуть побачити і дати шанс пробитися в НХЛ. Так Руслан перебрався за океан.

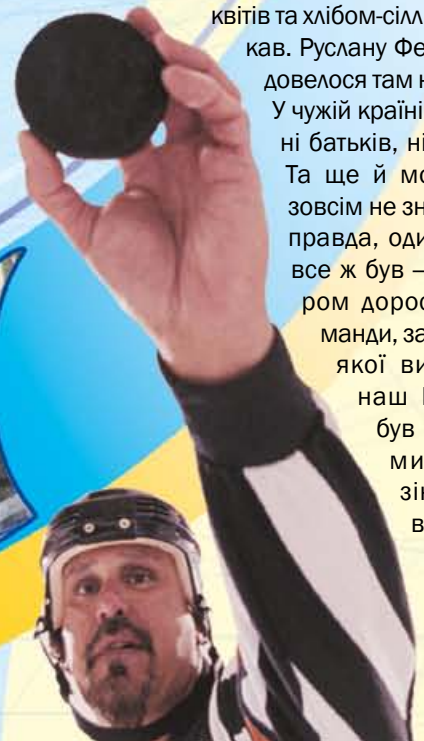

Але на цьому мандри не закінчилися. Уже через рік юний талант перебрався у другу американську юніорську лігу. Федотенко розраховував пробитися в НХЛ через якусь університетську команду. Але виявляється, зась! Той, хто хоч раз мав якийсь професійний контракт чи агента, уже не міг виступати за любительську студентську команду. Тому довелося проявляти себе у другій юніорській професійній лізі.

ПЕРШІ УСПІХИ

І наш Руслан зробив це у сезоні 1998-99 років просто відмінно — у 55 іграх закинув 43 шайби та зробив 34 голеві передачі. Після цього він пристойно виступив у восьми матчах першої юніорської ліги НХЛ й отримав запрошення у літні табори для новачків та вільних агентів від декількох клубів НХЛ. Оскільки збори «Філадельфія Флайєрс» проводила уже в червні, то Федотенко поїхав спробувати потренуватися з цією командою. Спробував і залишився у цьому клубі. Уже восени 1999 року він грав у «Фантомі» — дочірньому клубі «Флайєрса».

Нелегко довелося Руслану утверджуватися на ковзанці. Його випускали на 10 хвилин і вимагали за такий невеликий час закинутих шайб. Але Руслана це тільки підстьобувало, і він зумів проявити себе. Тому вже у наступному році Руслан дебютував у головній філадельфійській команді. Ой, і нелегким виявився той сезон! Українця поставили у третю трійку, і він мало часу проводив на ковзанці, та все ж зумів закинути свої 16 шайб. Це був непоганий результат для новачка НХЛ. По завершенні сезону він також зіграв один матч за збірну України на Олімпіаді у Солт-Лейк-Сіті й закинув одну шайбу. Тим не менше, у «Флайєрсі» відбулася зміна тренера, і новий наставник, не розібравшись, відмовився від послуг українця. Прикро було Руслану, адже до нього добре ставилися партнери, його поважали уболівальники та й віддавався грі він сповна. Але, як кажуть, немає нічого поганого, щоб на добре не вийшло.

МІСТЕР «ПЛЕЙ-ОФФ»

Перейшов Федз, як прозвали Федотенка в НХЛ, восени 2002 року до «Тампи Бей». У новому клубі Расті (це ще одне прізвисько Руслана) судилося сповна розкрити свій талант.

У матчах регулярної першості він виступав посередньо, але коли справа доходила до плей-офф, то він якнайкраще розкривав свої бійцівські якості. Уяви собі, у 22 матчах Федотенко зумів закинути 12 шайб. І, що цікаво, саме його шайби стали вирішальними у фінальному двобої з «Калгарі» за Кубок Стенлі. Руслан отримав тоді не одну травму, але, міцно стиснувши зуби, вистояв до кінця і став героєм НХЛ! Уже потім були привітання, прес-конференції, фото та поїздка з Кубком Стенлі на Батьківщину. У «Борисполі» його зустрічав білий лімузин та тисячі любителів хокею. Разом з ним приїжджала і його дружина Деббі. Федотенко провідав друзів, показав дружині нашу столицю і повернувся до тренувань. На початку цього сезону було випущено пам'ятну монету із зображенням шести гравців «Тампи» та роздано уболівальникам клубу. Серед них був і наш володар золотої каблучки, яку видають за перемогу в Кубку, Руслан Федотенко. Звісно, що це лише початок, основні перемоги у нашого хокеїста ще попереду. Хай щастить!

Реґі-музика ямайського сонця

Якщо хочеш підняти собі настрій у холодний похмурий зимовий день — послухай реґі, — порадив я Киці, яка сумувала, дивлячись на сіру погоду за вікном.

— Це така танцювальна музика?

— Це музика сонця, — відповів я і заходився розповідати про реґі детальніше.

Музика з раю

Реґі зародився на острові Ямайка в Карибському морі. Його, звичайно, сприймають поверхнево — як радісну і безтурботну музику для танців. Насправді це релігійно-містична музика, повна вчень про «праведне життя» і пророцтв про Страшний суд. Протягом багатьох років Ямайка залишалася тропічним раєм лише для обраних, а для більшості населення — країною убогості і нерівності. Тому реґі — це, швидше, історія духовного піднесення — від сірої повсякденності злиденного життя і хуліганських пісеньок до проповідування миру і любові.

Реґі — невід'ємна частина релігійно-філософського руху растафаріанства. Саме завдяки реґі світ дізнався про це вчення. Не дивно, що насичений енергією протесту і пропонуючи нове бачення світу, реґі в кінці 70-х років замінив для молодіжної культури Європи і США рок.

Основа реґі — численні неоафриканські музичні стилі, поширені на островах Карибського моря, в тому числі і на Ямайці. Найбільш відомі — каліпсо і менто, в яких простежуються мелодії і ритми африканської музики, а також іспанський і англійський вплив. Із змішання даних стилів і під впливом джазу, ритм-енд-блюзу та інших музичних напрямів виник стиль ска — вуличний, самодіяльний варіант поп-музики, і більш жорсткий — рок-стеді. Ці два стилі об'єдналися в один напрям молодіжної культури під назвою «руд бойз», або «рудіз» (погані хлопці). Розквіт ска припав на 1961-1966 рр., рок-стеді на 1966-1968 рр. Якщо ска відрізняв швидкий ритм, то в рок-стеді ритм удвічі сповільнився. Мідні духові інструменти змінилися гітарами, що дозволило виконавцям працювати в студії і виступати на вулиці. Перехід від ска до рок-стеді виявив потребу в серйозній та емоційно-глибокій музиці і повчальних текстах.

Для всіх стилів ямайської музики характерне використання високого тембру голосу, що наслідує інструмент, гортанних вигуків та інших нетрадиційних способів співу. Вуличні тексти також змінилися релігійно-філософськими і суспільно-політичними. Так, в 1968-1969 рр. виник оновлений реґі. Головну роль у ньому відігравала потужна ритм-секція, що вела за собою інші інструменти. Але ямайський реґі сильно відрізняється від звучання, до якого звикли в західному світі. Ямайські музиканти 60-х років були людьми небагатими, тому обходилися саморобними інструментами. Стиль пісень реґі нагадує стиль проповіді. Це монолог співака, звернений до слухачів.

Серед ямайських виконавців реґі найвідомішими є Пітер Тош, Банні Уайлер і Боб Марлі.

У 80-х роках західну публіку зацікавив саме екзотичний бунт і тексти пісень, в яких викладалися ідеї і пророцтво растафарі (релігія Ямайки). Навіть далекі від цього вчення музиканти для наслідування жанру стилізували свої пісні під реґі. Багато груп, репертуар яких був розважальним, відрощували дреди, одягалися в растафаріанський одяг червоно-жовто-зелених кольорів і не завжди доречно згадували ім'я Джа (Джа Растафарі — засновник растафаріанства).

Реґі зіграв важливу роль у розвитку інших напрямів сучасної музики. Але будь-яка альтернативна музика рано чи пізно породжує комерційні течії, і реґі не став винятком. Сьогодні їх називають вже поп-реґі.

ЗАЛИШИ КЕДИ ВДОМА

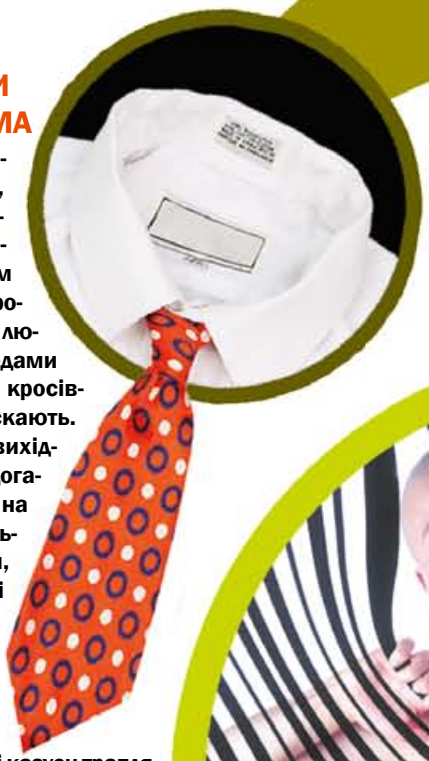

Уяви, ти приходиш на концерт, а тебе туди не пускають. Ні, квиточок у тебе є, з цим все гаразд, але охорона тобі пояснює, що людей з пірсингом, дредами чи взутих у кеди або кросівки на концерт не пускають. Ну звісно, що свій вихідний костюм ти не здогадався одягнути, ідучи на рок-концерт. Але сильно не розчаровуйся, бо ні журналісти, ні самі музиканти також не потрапили всередину, бо не знали, що в кедах туди не можна. Ось такі казуси трапляються у столичних клубах. Тож якщо колись ще надумаєш піти на рок-концерт, подбай про краватку. Бо хтозна...

ХТО У ЩО ВІРИТЬ?

У кожної людини є якісь свої забобони, свої талісмани, які, як вона вірить, обов'язково принесуть їй удачу. А от Кайлі Міноуг вірить у рожевий колір. Вона помалювала свої стіни в рожевий і тепер вірить, що це допоможе їй одужати. Ну що ж, добре, якщо так. Можливо, згодом усі стіни лікарень будуть рожевими, якщо виявиться, що це допомагає людям одужувати. А можливо, кожному з нас допомагає якийсь свій колір.

«THE PRISONERS»

Навіть якщо в тебе немає жодної інформації про той чи інший гурт, ти можеш багато чого дізнатися з самої лише їхньої назви. От, наприклад, назва гурту «The Prisoners» (що в перекладі означає «в'язні») справді відповідає дійсності. Річ у тім, що колектив складався із в'язнів, яких під пильною охороною вивозили лише до звукозаписуючих студій або ж на концерти. Що ж, і таке буває.

ЧИМ ВИДІЛИТИСЯ?

Зовсім молода американська команда «Bright Eyes» ще не встигла проявити себе у творчості, зате вже відзначилась хуліганською витівкою на фестивалі Ґластонбері. Потрапили вони туди випадково, в останній момент замість хворого Раяна Адамса. Зате під час виступу встигли цинічно відгукнутися про концерт «Live-8» (благодійна акція, що проводилася в 2005 році на підтримку бідних країн Африки) та про покійного легендарного радіоведучого Джона Піла, який не вмикав їхні записи у своїх програмах. Ці слова викликали обурення у британців, тому «Bright Eyes» офіційно попросили вибачення, в якому чесно зізналися, що нічого не пам'ятають зі свого перебування на сцені.

ВІДЕОКЛІП — МИСТЕЦТВО...

... чи звичайний набір картинок, де багато метушні, всі щось співають, танцюють, ходять туди-сюди? Можливо, це стосується всіх, тільки не Бйорк. Її відео на пісню «Where Is The Line» з альбому «Medulla» став мистецьким твором у повному розумінні цього слова. Його режисерка Габріела Фрідріксдоттір — троюрідна сестра співачки — цим відео презентувала Ісландію на найпрестижнішому фестивалі сучасного мистецтва — Венеціанському Бієнале. Якби таких кліпів було більше, то музичні канали було б цікавіше дивитися.

ОТ ЯК Я СТАНУ ЗІРКОЮ...

... то нічого не буду робити... Напевно, більшість людей саме так і уявляють собі життя зірки. А от уяви собі, що твоя мама привселюдно зізнається, що сама прибирає своє помешкання, сама пере і щоденно готує для своєї сім'ї сніданки, вечері та обіди, а по святах навіть старається потішити чимось смачненьким. І що з того? Когось таке зізнання здивує? Звісно ж ні, адже це цілком нормальні речі, які повинні вміти всі жінки на світі. А от, виявляється, не всі. Бо коли Алісія Кейс зробила подібну заявку, журналісти з усього світу одразу ж кинулися розповсюджувати це зізнання з неприхованим здивуваннями. «Та невже? Хіба таке може бути?». А що, скажи, у цьому дивного, адже зірки теж не безрукі.

ЦЕНЗУРА ІСНУЄ?

Музична цензура була не тільки в колишньому Радянському Союзі. Журналісти британської газети «The Guardian» склали список з 10-ти пісень, які свого часу заборонялися на Заході. Серед цього списку є, наприклад, антимонархічний трек «Sex Pistols» — «God save the Queen», який критикував британську королеву. Але складно зрозуміти заборону в США пісні «Beatles» — «Back in the USSR» («Назад до СРСР»), яку вважали пропагандою комунізму, чи «What a Wonderful World» («Який чудовий світ») Луї Армстронґа, яку влада США рекомендувала радіостанціям виключити з ефіру після трагедії 11 вересня. І схоже, що цензура як існувала, так ще довго буде існувати, тільки щоразу в неї будуть різні критерії вибору.

«С.К.А.Й.» — високо злітай!

Четвертого грудня 2005 року тернопільська команда «С.К.А.Й.» здала у друк свій дебютний альбом «Те, що треба», а також завершила роботу над першим своїм кліпом до пісні «Тебе це може вбити». Режисером відео стала Катерина Царик, відома роботами для «НеДілі», «Таліти Кум» та Павла Гудімова. Пісня «Тебе це може вбити» вже раз допомогла групі пробитися у вітчизняний радіопростір: два роки тому ця композиція трохи лунала по радіо. Тепер тернополяни знову взяли перевірений трек на озброєння. Але сьогодні він звучить по-новому, адже повністю перезаписаний на студії гурту «Фактично Самі».

Гурт «С.К.А.Й.» створений на початку 2001 у Тернополі. 14 лютого 2001 року відбувся перший виступ гурту в ПК ім. Довженка. Практично відразу вони стали улюбленцями місцевої публіки, бо зали під час концертів за участю «С.К.А.Й.» завжди заповнені.

Стиль гурту — гітарний поп-рок з ліричними текстами.

Склад: вокал, гітара, тексти — **Собчук Олег**; соло гітара, бек-вокал — **Грищук Олександр**; бас-гітара — **Рудницький Юрій**; ударні — **Недашковський Сергій**; клавішні — **Мозіль Юрій**.

Гурт «С. К. А. Й» був учасником таких всеукраїнських фестивалів: «Перлини сезону» (2001 р., м. Запоріжжя), володарі третьої премії у рок-номінації «Червона Рута» (2001, 2003 рр., м. Київ), «Таврійські ігри» (2003 р., м. Каховка), Хіт-тон (2003 р., м. Тернопіль).

Також на своєму рахунку мають багато інших концертів у різних містах України.

В доробку є близько 30 пісень, опрацьованих в гурті, і ще багато в процесі розробки. Сім композицій записано на студіях міст Тернополя та Києва («Виходьте з хати» та «Тебе це може вбити»). До речі, до двох композицій, записаних в Києві, які подаються на конкурс, є написані тексти англійською мовою.

Нещодавно команда «С.К.А.Й.» поповнила склад, і з квартету перетворилася на квінтет. До групи долучився клавішник Юрій Мозіль з відомої у християнських музичних колах групи «Він знає».

Прихід нового музиканта потягнув за собою й радикальні зміни у загальному звучанні групи. Зараз «С.К.А.Й.» записує пісню «Кожен день» — спеціально для однієї тернопільської фірми — мецената групи. В її записі бере також участь одна молода співачка, ім'я якої хлопці поки що не розголошують.

Вони, мабуть, цілковито уявляють собі, як відрізняється від затишного Тернополя столичне життя. От вчепиться до них слава, а там уже й посипляться спокусливі пропозиції, листи шанувальників, фотосесії, робота зі стилістами, візажистами, імідж-мейкерами і ще всілякими дядечками... З усього видно, що команда «С.К.А.Й.» прямує до цього із безсумнівним бажанням завоювати музичний ринок. Тож побажаймо їм високого лету і щасливої дороги!

ХРОНОГРАФ

05.03.2004 пісню «The Smiths» назвали «кращим антидепресантом». Рейтинг «пісень, котрі рятують життя», який склала компанія BBC, очолила «I Know It's Over».

20.03.2002 Аліша Кейс стала лауреатом «Soul Train Music Awards» — найпочеснішої нагороди в області «чорної» музики.

21.03.1961 «Бітлз» вперше виступили в «Cavern Club». Тепер цей ліверпульський підвальчик відомий на весь світ.

22.03.2000 гурт «AC/DC» отримав у подарунок вулицю. Мешканці Мадрида назвали одну з вулиць на честь відомих музикантів.

КЛАС ХІТ-ТОП-10

«Pussycat Dolls» — «Stickwitu» . . . . .
Сергій Лазарєв — «Lost Without Your Love» . . . . . .
«Akcent» — «Kylie» . . . . . .
«Juanes» — «La campanegra» . .
ІнГрід — «Mama Mia» . . . . . .
Серёга — «Возле дома твоего»
О. Скрипка та DJ Sher — «Осінь»
«Звери» — «До скорой встречи» . . .
«Хвилю тримай» — «Одноклассниця» . . . . . .
«Smash!» — «Как же так может быть» . . . . . .

«Gipsy Kings» — королі фламенко

Так, це вони, циганські королі, популяризували у світі стиль фламенко. Група з'явилась у далекому 1979 році в селищі Арле, що на півдні Франції. Її організували брати Ніколас і Андре Рейєси, сини відомого виконавця фламенко Хосе Рейєса, котрий співав із «Монетес де Платос» і став спільним батьком для родини «Gipsy Kings». Потім заманили у групу кузенів Жака, Мориса і Тоніно Бальярдо. Спочатку групу назвали «Los Reyes», але переїжджаючи з місця на місце, музикуючи на весіллях і на вулицях, хлопці збагнули, що ця назва аж ніяк не відповідає їхній мандрівній географії.

НАРОДЖЕННЯ «КОРОЛІВ»

Після смерті Хосе Рейєса у колектив прийшов віртуозний фламенко-гітарист Тоніно Баліардо, і колектив перейменувався на «Gipsy Kings». Склад поповнився гітаристом Дієго Баліардо, Пако Баліардо і Кануто Рейєсом, який замінив Джахлоула Боучикхі. Так, спочатку музиканти виконували традиційне фламенко, і найважливішим у виконанні цього стилю була і залишилась гітара. У супроводі лідер-партії Тоніно звучав пристрасний голос Ніколаса. Група виконує пісні місцевим діалектом — сумішшю французької, іспанської та каталонської мов.

Перші два альбоми групи мало хто зауважив на музичному ринку. І тільки в 1986 році, коли музиканти заприятелювали із продюсером Клодом Мартінезом, успіх постукав й у їхні двері. Додали до фламенко трохи сучасних ритмів та елементів поп-музики, і одразу ж стали популярними. Наступного року на незалежному лейблі команди було записано дві пісні — «Djobi Djoba» і «Bambolero», котрі стали візитками групи у всьому світі. Наприкінці 80-х років «Циганські королі» дебютували в США, і відтоді від шанувальників немає відбою. Та все ж музиканти не дозволяють собі розхолоджуватись — висока виконавська майстерність і пристрасть до музики є для них найважливішою.

Згодом команда ознаменувала свій стиль як «румба-фламенко», додавши до нього трішки циганських ритмів, адже румба — це жанр, котрий практикували барселонські цигани. У 1988 році «Gipsy Kings» виступили у понад 10 країнах світу і здобули 15 золотих і платинових дисків. Популярність групи потягнула за собою й інші казуси: у такому ж стилі і навіть із такою ж назвою почали виступати інші самодіяльні групи, але справжні «Gipsy Kings» запевняють: таких, як вони, у світі більше немає.

«Циганські королі» із задоволенням беруть участь у щорічному фестивалі, на який з'їжджаються усі цигани. Відбувається він у травні в містечку Ле Сент (Франція). У травні святкують День святої Сари, котру вважають покровителькою всіх циган. Саме на її честь і влаштовують такий фестиваль. Музиканти впевнені, що їхня популярність непідвладна моді, тому що мода на циганську музику вічна, як і самі цигани.

Дискографія

1982 — «Allegria»
1983 — «Luna de Fuego»
1989 — «Mosaïque»
1990 — «Allegria»
1991 — «Este Mundo»
1992 — «Gipsy Kings Live»
1993 — «Love and Liberté»

ЧУТКИ

У 2006 році вітчизняна сцена поповниться ще однією молодою успішною командою. Втім, музиканти з неї вже років десять стоять на сцені, тому назвати їх новачками язик не повертається. Мова йде про дівочий гурт, раніше відомий як «Далеко». Річ у тім, що в листопаді 2005 року в команди з'явився іменитий наставник, який збирається вивести гурт на належний рівень — це Юрій Фальоса, продюсер Ані Лорак. А якщо є новий продюсер, то з ним приходить і нове бачення справи, і нова назва. Поки що тривають пошуки вдалого імені для колишнього «Далеко».

MP3-ПРЕЗЕНТАЦІЯ

Колишня вокалістка групи «Morcheeba» Скай Едвардс повертається з дебютним сольним альбомом «Mind How You Go». Диск повинен потрапити до крамниць вже в лютому цього року. Співавторами нового матеріалу став чоловік співачки — Стів, а також Гарі Кларк, який до того ж зіграв усі гітарні партії на платівці. Робота відбувалася в каліфорнійських студіях «Cello». Нагадаємо, що співачка залишила британську формацію у 2003 році. Тепер в гурті «Morcheeba» замість неї співає Дейсі Мартей.

ЯК ТИ СТАВИШСЯ ДО КОХАННЯ З ПЕРШОГО ПОГЛЯДУ?

Комплексуєш перед незнайомими однолітками?

Завжди посміхаєшся при знайомстві?

Тобі доводилося запізнюватися на побачення?

Ні

Так

Любиш бути у центрі уваги?

Знаєш, що означає «фліртувати»?

Зберігаєш любовні записочки?

Дотримуєшся етикету в гостях?

Тобі подобається біологія?

Мрієш працювати вчителем?

Тобі подобаються мелодрами?

Читаєш любовні романи?

Вірші про кохання пишеш?

Любиш червоний колір?

Ти вважаєш себе романтиком?

Тобі часто дарують квіти?

Довго сидиш перед дзеркалом?

Слідкуєш за своїми нігтями?

Вмієш грати на роялі?

Самостійно вибираєш собі одяг?

Завжди маєш при собі носовичок?

Маєш автографи знаменитостей?

Вмієш приховувати свої почуття?

Тобі доводилося цілуватися?

Віриш у гороскопи та ворожіння?

Святкуєш День святого Валентина?

Знаєш, кого називають нарцисами?

Валентинок отримуєш багато?

Тобі знайоме почуття розчарування?

Ти щиро віриш у кохання з першого погляду. Для тебе воно є ідеалом справжнього палкого почуття. Ти мрієш перетворити цю ніжну мить у велику любов, яка зігріватиме твою душу в майбутньому.

Для тебе важливішими є почуття інших. Тобі подобається, коли до тебе залицяються. Від цього ти отримуєш набагато більше задоволення. Але ж пам'ятай, що самозакоханість не завжди приносить щастя.

Для тебе кохання — це щось фантастичне та загадкове, щось надзвичайне та особливе. До тебе ще не долітала жодна стріла Амура і твоє кохання спокійнісінько дрімає. Увага! Чудова мить уже не за горами!

Ти свято віриш, що шлях до справжнього кохання не завжди легкий. Проте кохання з першого погляду — це не для тебе. Час і тільки час допоможе тобі забути перше розчарування та знову закохатись.

ВЕСЕЛИЙ КРОСВОРД

Хто запустив стрілу кохання у ці два сердечка? Щоб довідатися про це, Класні герої пропонують тобі розгадати два чайнворди. Уважно роздивися малюнки та впиши за рухом годинникової стрілки їхні назви в кружечки обох сердечок. Остання літера кожного слова є першою літерою наступного слова, як у звичайних чайнвордах. Кружечки, де вписуються спільні літери, виділено кольором. Коли отримаєш чотири літери, які знаходяться на стрілі, то тобі неважко буде здогадатися, що цю стрілу запустив той, хто має найбезпосередніше відношення до усіх закоханих. Успіху тобі, і не лише у розгадуванні кросворда. Нехай стріли кохання не оминають і тебе!

Заслужений телепат

Це звання отримав ДуКлас після того, як продемонстрував своє вміння відгадувати думки учасників святкової вечірки на День святого Валентина. А почалося все з того, що професійний ілюзіоніст запізнювався і організатори розважали присутніх танцями. Але ж організаторам не хотілося святкову вечірку перетворити у звичайну дискотеку і звернулися до нашого ДуКласа. Той згодився врятувати ситуацію. І ось він уже на сцені...

— Я не справжній фокусник, але дещо вмію. Чи комусь із вас доводилося читати думки інших? Може, хтось знає, що я хочу вам запропонувати? — звернувся він до присутніх.

Хлопці з дівчатами переглянулися і з цікавістю дивилися на ДуКласа.

— Я бачу, ви хочете мене багато про що запитати. І знаю про що, та оскільки сьогодні незвичайний день, то я пропоную вам свої думки написати на валентинках. Це мені дасть змогу довести вам мою телепатичну здібність.

При цьому ДуКлас дістав десять валентинок. Потім він вибрав собі двох помічників. Одного з них попросив роздати валентинки, а інший помічник мав роздати усім, хто отримав валентинки, чисті конверти.

— Напишіть свої думки, можна запитання, можна побажання, вкладіть валентинки у конверти, заклейте їх та передайте мені. Я, не розкриваючи конвертів, прочитаю те, що написано на кожній з валентинок.

І ось помічник зібрав заклеєні конверти та подав ДуКласу. Той узяв перший конверт, погладив його, потер ним біля скроні, сконцентрував свою увагу і виголосив:

— Я хочу, щоб на сьогоднішній вечірці Киця запросила мене на білий танець! Чи хтось писав таке?

ДуКлас глянув у зал. Один з хлопців засоромився і ховає свій погляд.

— Юначе, це ви написали? — звернувся він до одного з хлопців.

Тому нічого не залишалося, як зізнатися, а ДуКлас відкрив конверт, витяг валентинку та пересвідчився у своїй правоті. Потім він узяв до рук наступний конверт, дещо почарував над ним і виголосив:

— Я хочу стати принцесою балу!

Звісно, що таке бажання було у багатьох дівчат, але лише одна з них написала це на валентинці. Дівчина чесно зізналася, що вона дійсно таке написала. І цього разу ДуКлас без зусиль переконав усіх у своєму вмінні. Він відкрив конверт, перечитав написане та відклав його у бік. Потім він взяв до рук третій конверт і за мить усі довідалися, що Тамара закохалася у Максима, потім з четвертої валентинки стало відомо, що Андрій мріяв піти проводжати Оленку, а з п'ятої — що Тарас хоче познайомитися з Тетяною тощо. ДуКлас зумів прочитати написане в усіх валентинках, не розкриваючи конвертів. Потім він наблизився до глядачів і дав їм можливість поглянути на усі валентинки та самим переконатися у його надзвичайному таланті. Глядачі здивовані! Невже він дійсно телепат? Чи уміє читати крізь папір?!

Насправді жодних надлюдських якостей цей фокус не вимагає. Це просто розіграш. Ти можеш сказати, що ДуКлас наперед домовився з усіма, кому давав заповнювати валентинки. І так, і ні, адже у дійсності він все ж мав одного спільника серед глядачів. Не подумай, що це був його помічник, який роздавав чисті конверти. Хоча і такий варіант досить перспективний. Але, щоб більше заплутати глядачів, фокусник одному комусь доручає роздати конверти, а іншому — зібрати. При цьому йому слід лише запримітити, куди покладе свій конверт його людина у залі. У того є секретне завдання від фокусника зробити це так, щоб той, хто допомагає фокуснику, поклав його конверт або зверху, або знизу і тут же передав усе на сцену. Саме у цьому і криється секрет цього розіграшу.

Отримавши конверти, ДуКлас у першу чергу відкладає конверт свого секретного напарника під низ, якщо той лежить зверху. А коли той і так лежить знизу, тоді нічого робити не потрібно. Фокусник бере зверху один з конвертів та, почарувавши над ним, виголошує, що у ньому знаходиться валентинка, на якій написано... Як ти, мабуть, здогадуєшся уже вислів заздалегідь погоджений із твоїм секретним помічником. Він підтверджує правоту фокусника, і той через якусь мить

розкриває конверт і сам у цьому пересвідчується (так думають усі присутні в залі). А насправді ДуКлас, відкривши перший конверт, читає, що написано на цій валентинці, відкладає її у бік і бере в руки другий конверт. Цього разу він, почарувавши над другим конвертом, виголошує зміст першої прочитаної про себе валентинки. Звісно, у залі знаходиться той, хто заповнював цю валентинку. Тоді, щоб переконатися у своїй правоті, фокусник розкриває другий конверт, читає про себе її зміст, запам'ятовує і відкладає у бік. Почарувавши над третім конвертом, він оголошує вислів з другої валентинки і т. д. Останнім він відкриває конверт, у якому валентинка його спільника, непомітно кладе цю валентинку під низ уже відкладених валентинок і передає усі разом для ознайомлення в зал.

Усе простіше простого. Але ж який ефект! Головне, усе робити впевнено та вміло примовляти, акцентуючи увагу глядачів на тому, що і фокуснику хочеться щоразу переконатися у своїй правоті. Тут і тренуватися необов'язково. Приготуй чисті конверти та валентинки і розігруй на здоров'я своїх друзів. Роль валентинок можуть виконувати будь-які чисті аркуші паперу, якщо події відбуватимуться не на святкуванні Дня всіх закоханих. Якщо тобі ставитимуть якісь запитання, то на них варто давати відповіді. І чим дотепніші, тим краще. Отже, хоч це і розіграш, але над відповідями варто попрацювати, щоб отримати таке почесне звання, якого удостоївся наш ДуКлас. Успіхів!

Кульки міняються місцями

— Ану погляньте, що тут у мене є, — вигукнув Джексон, витягаючи з кишені дві різнокольорові кульки. Одна з них була червона, а друга — синя.

— Ну і що тут незвичайного? Подумаєш, якісь кульки? — пхикнув Пундик.

— І зовсім не звичайні. Я вам зараз це доведу.

Потім фокусник узяв червону хустинку і загорнув у неї червону кульку та віддав Джо. Так само він поступив з синьою кулькою і синьою хустинкою. Тоді взяв зі стола чарівну паличку, зробив над хустинками декілька магічних рухів та запропонував хлопцям розгорнути хустинки. І — о диво! У синій хустинці виявилася червона кулька, а у червоній — синя! Як таке могло статися? І коли тільки ці кульки встигли помінятися місцями?

Секрет цього фокуса не складний, але щоб навчитися його демонструвати, потрібно досить добре потренуватися. Звісно, що ілюзіоніст підмінив кульки. Ти про це, мабуть, вже і сам здогадався. Але цікаво, як же це робиться? Перш за все, у фокусника перед початком демонстрації насправді було не дві кульки у руках, а три. Тільки дві він показав присутнім, а одну кульку, наприклад синю, заховав під мізинцем правої руки. (Для кращого маскування можна взяти у цю руку свою чарівну паличку.)

Фокусник кладе на стіл хустинки, на них — по кульці, які перед цим показував глядачам. Потім, щоб звільнитися від палички, можна покласти її зліва від хустинок на стіл. Тоді лівою рукою фокусник бере червону кульку та перекладає її у праву так, щоб кульку утримувати великим та вказівним пальцями, а решта пальців правої руки мають бути напівзігнутими (адже під мізинцем захована синя кулька. Не забувай про це!). І тут настає вирішальний момент. Тою ж таки лівою рукою слід обережно взяти червону хустинку та накрити нею праву руку з кульками. Потім тією ж лівою рукою треба взяти хустинку разом з кулькою та віддати глядачеві. Але з якою ж кулькою? Звичайно, фокуснику варто зробити вигляд, що він бере червону кульку з кінчиків пальців, а насправді потрібно взяти синю кульку. Ту, яку ти досі старанно ховав під своїм мізинцем. На її місце непомітно відправляєш червону кульку, яку щойно бачили глядачі. Ось так непомітно і відбувається заміна кульок!

Все, найважливіше позаду. Тепер фокуснику залишається проробити те ж саме з синьою кулькою та хустинкою. Синю кульку слід брати двома пальцями, накрити хустинкою і віддати уважному глядачеві. Звісно, що під хустинкою потрібно проробити той же обмін — взяти з-під мізинця червону кульку, а на її місце покласти синю, яку перед тим бачили глядачі. Потім, взявши паличку у ліву руку, фокусник відволікає увагу глядачів, роблячи чарівні рухи над загорнутими у хустинки кульками та промовляючи магічні слова, а сам у той час непомітно ховає у кишеню свою секретну третю кульку. Після того, як всі маніпуляції проведено, фокусник може сміливо давати команду глядачам, щоб вони розгорнули свої хустинки. Запорука успішного показу — невеликі кульки та вправність рухів фокусника. Тож тренуйся і дивуй друзів!

Любить — не любить

Цю гру придумала Киця. Її краще проводити на вечірці, де зібралося багато учасників.

Гра проходить у два етапи. Спершу Киця запросила до себе декількох хлопців і попросила їх повернутися спиною до присутніх. Потім викликала стільки ж дівчат, кожній з яких дала в руки кінець однієї з ниток, а собі залишила клубок (чи котушку). Ведуча наказала дівчатам, розмотуючи нитки, заховатися серед присутніх у залі. Тоді за командою Киці хлопці повернулися обличчям до залу і кожен з них обрав свій клубок.

— У вас клубки, а кінці ниток тримають дівчата у залі, — пояснила Киця. — Хто скоріше відшукає свою дівчину, змотуючи нитки, той скоріше зможе довідатися, любить вона його чи ні. Вперед!

Хлопці відшукували у залі дівчат, а потім парами підходили до ведучої. Вона вишикувала їх біля себе і розпочала другий етап гри. Киця дістала з кишені невелику хустинку, склала її чотири кінці у кулак і підійшла до першої пари зі словами:

— А зараз ми поворожимо. Прошу вас вибрати собі по одному з кінчиків хустинки.

Коли хлопець та дівчина взялися за кінчики хустинки, ведуча її відпускала і розводила їхні руки в сторони. Якщо хустинка утворила трикутник, Киця пропонувала хлопцеві поцілувати дівчину, заявляючи, що він її любить. Якщо ж гравці брали хустинку за сусідні кінчики і трикутник не виходив, то ведуча просила дівчину поцілувати хлопця та казала, що ця дівчина любить хлопця. Цю жартівливу ворожбу можна організувати окремою грою. Наприклад так: якщо у пари хустинка утворює трикутник, то хлопець цілує дівчину, а коли ні — то шукають іншого хлопця. Коли і йому не вдається поцілувати дівчину, то викликають іншу учасницю, і гра продовжується.

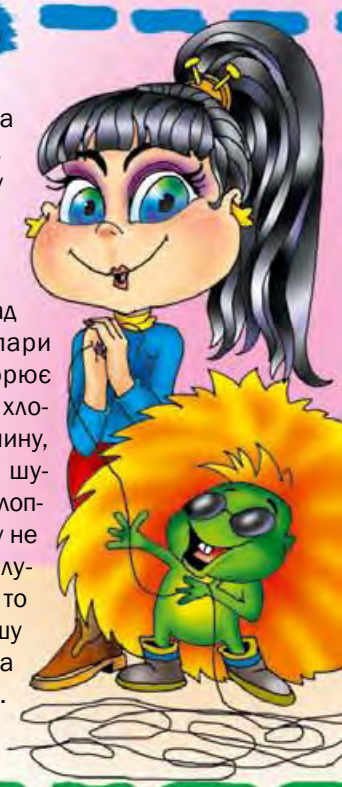

Я бачу собачку!

Ковба-сан хоч і не любить собак, але теж придумав одну гру, присвячену року Собаки. Він запросив декількох хлопців та провів серед них жеребкування, щоб встановити черговість участі у конкурсі. Після цього котяра вишикував хлопців у шеренгу, обіцяючи оголосити умови конкурсу. Хлопці уважно слухали кота, який сказав, що про умови вони дізнаються лише в тім випадку, коли чемно будуть повторювати за ним усі рухи.

— Той, хто робитиме це найкраще, стартуватиме першим, — заявив Ковба-сан і став наперед шеренги. Після цього він нахилився вперед, хлопці роблять те ж саме. Потім випрямився — вони теж, ведучий присів, і всі хлопці чемно присіли коло нього. Ведучий витягнув праву лапу вперед і каже: «Я бачу собачку!» Усі гравці повторюють за ним. При цьому він штовхає зі всієї сили свого сусіда, той падає на наступного гравця і т.д., мов розставлене доміно, усі валяться на підлогу. Така собі ланцюгова реакція. У залі сміх! А котяра запитує: «Усі побачили собачку?!»

Вивчаємо азбуку

Пограти у цю гру запропонував Пундик, коли всі добряче втомилися від танців та рухливих ігор. За його командою учасники гри мали стати в коло. Тоді ведучий оголосив:

— Усі ми вже давно вчимося у школі і багато чого навчилися. Цікаво, чи всі пам'ятають абетку? Чи ви не забули, що ми святкуємо сьогодні?

— Ні! Не забули! — весело відповіли йому присутні.

— От і добре, тоді прошу кожного привітати усіх присутніх з цим святом. Привітання мають розпочинатися з наступної у алфавіті літери. Перший гравець розпочинає своє привітання з букви «А», другий з — «Б» і так до кінця алфавіту. Зрозуміло? Тоді почали!

Пундик вказав на першого гравця, і той виголосив своє привітання. Наприклад: «Англійці вітають усіх присутніх з Днем святого Валентина!» Його сусідка каже: «Будьте уважні, коли цілуєтеся на святі!», третій: «Веселих ігор всім бажаю!» і т.д. Той, хто не може придумати протягом 10-15 секунд свого привітання, віддає якийсь фант і вибуває з гри. По завершенні гри можна розіграти зібрані фанти.

Косметичні гриби

Перед початком цієї гри Джо оголосив:

— Для проведення наступного конкурсу нам знадобиться косметичне приладдя. Прошу дівчат дати мені помаду, дзеркальце, пудру, туш, косметичні набори, щітки для волосся і все решту, що вони знайдуть у своїх сумочках.

Ведучий зібрав предмети у дівчат і розклав їх на підлозі. А потім заявив:

— Змагатимуться лише хлопці, а дівчата, які не пошкодували своєї косметики, утворять журі конкурсу.

Ведучий зібрав біля себе дівчат та пошепки щось їм пояснив. Потім вибрав кілька хлопців, які зголосилися взяти участь у конкурсі, і запросив до себе.

— Підкотіть якнайвище свої штани, щоб раптом не забруднити їх до цих косметичних грибів.

Коли вони виконали побажання ведучого, він попросив хлопців перейти на протилежний бік та приготуватися до старту. Потім Джо дав команду і хлопці якнайшвидше почали збирати косметику. Тут важливо нічого не зламати і не розсипати. Коли всі косметичні засоби зібрано, ведучий починає підраховувати, хто з учасників гри найкмітливіший.

— Ви добре постаралися. Прошу дівчат оголосити переможця.

І тут одна з дівчат виголошує: «На думку нашого журі, переможцем конкурсу стає ...(називає ім'я), адже у нього найкрасивіші ноги!» Зал вибухає сміхом...

Гав — Няв

Нагадую вам, що цей рік є роком Собаки, — заявив Колібрик перед початком наступного конкурсу. — А для того, щоб я міг розважити вас дотепною грою, пропоную присутніх святкової вечірки розійтися та утворити велике коло.

Коли коло було утворене, вундеркінд став у його центрі. З усіх бажаючих він утворив дві команди по 8-10 гравців у кожній. Одну команду він назвав «Чарівними котиками», а другу — «Добрими собаками».

— Всі запам'ятали, до якої команди належать? Тоді будьте уважні.

За командою ведучого його помічники зав'язали очі гравцям та перемішали їх між собою. А Колібрик оголосив:

— Вам усім заборонено говорити, собакам можна лише гавкати, а котикам — нявкати. За моїм наказом «Старт!» обидві команди мають якнайшвидше зібратися докупи та взятися за руки. Зрозуміло? Тоді приготувалися. «Старт!»

І тут такий звіринець починається! Це краще один раз побачити, ніж десять разів про нього розповідати.

Веселі жмурки

Чи можна зіграти у жмурки в залі, де відбувається якесь свято? Як ти гадаєш? Виявляється, що можна. І досить весела забава виходить. Головне, щоб гравців було побільше і щоб вони утворили велике коло.

У коло заходить жмурко (його вибирають лічилкою), якому дають в руки скручену в трубочку газету та зав'язують пов'язкою очі. Він жмурить, а всі решта беруться за руки і ходять по колу. Час від часу вони подають сигнали про своє існування мовою тварин. Це може бути «Гав-гав!», «Му-у» чи «Няв-няв». Жмурко намагається до когось доторкнутися газетою. Гравці, звісно, відхиляються, але з кола не виходять.

Як тільки жмурко до когось доторкнеться, усі зупиняються і завмирають. Жмурко може попросити гравця, якого він упіймав, ще раз обізватися. Після цього він має відгадати, як звуть цю екзотичну тварину, тобто назвати гравця, що видавав звук. Якщо жмуркові вдається відгадати, то його місце займає впійманий гравець. Коли жмурко помиляється, то йому кажуть: «Роззуй вуха, заплющ очі і жмури до ночі!». Якщо жмурко помилиться 3-5 разів (за домовленістю), то його можна пошкодувати і замінити на іншого, більш кмітливого гравця. У цих веселих жмурках немає переможців. Грають до тих пір, поки більшість гравців не побувають у ролі жмурка.

Коли гравців є багато і хочеться ще повеселитися, то у коло можна відправити дві команди, у кожній з яких буде однакова кількість гравців. Одна команда отримує, наприклад, назву «Веселі собаки», а друга — «Пухнасті коти». Їм усім зав'язують очі і перемішують між собою. Потім ведучий пояснює, що за його наказом кожна з команд має зібратися до купи (гравці мають взятися за руки). При цьому одним дозволяється лише гавкати, а другим — тільки нявкати. Усе відбувається аналогічно, як у попередній грі.

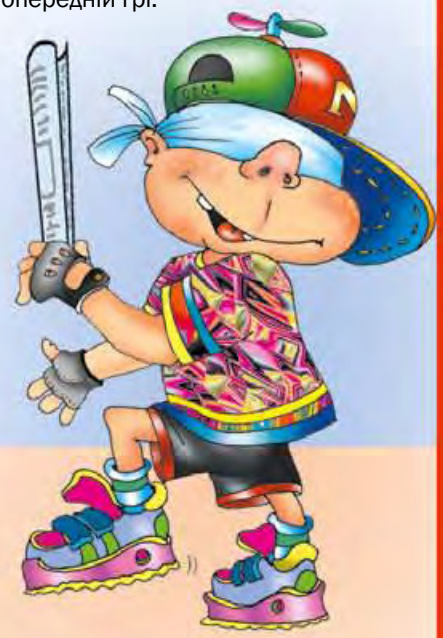

* Увага! Призова гра «Класна мандрівка» на звороті плаката

Розумний собачка

Чого тільки не вигадають кмітливі дітлахи, щоб привітати свого чотирилапого улюбленця з роком Собаки, який наступив нещодавно! Одні дарують розкішну пляшку собачого шампанського за 7 доларів, яке насправді є звичайною підсолодженою газованою водою з канадських джерел. Інші — спеціальне ложе для огляду місцевості з вікна за 70 доларів, ще багатші — за 500 доларів дерев'яне розкішне різьблене ліжечко «Солодкі сни» з матрациком, подушечкою, ковдрою та комплектом білизни. Є й такі, що балують свого улюбленця солярієм з кондиціонером і туалетом у будці з двох кімнат, між якими є дверцята на магніті. Я вже не кажу про перукарів та манікюр. І звичайні смачні подарунки — не в рахунок... А от один хлопчик вирішив навчити свого улюбленця рахувати. Він вважав, що тоді його собачка зможе виступати у знаменитих цирках і матиме усе вищеперераховане разом узяте. Даючи своєму улюбленцю чергову порцію харчів, хлопець вимагав від чотириногого друга прогавкати число, яке було на календарі у той день. Гавкав пес-бідолаха щодня на один раз більше і таким став спеціалістом в арифметиці, що взяв і у відповідь написав на будці приклад:

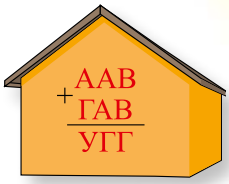

А знизу зробив припис: «Кожна літера відповідає певній цифрі. Не кусатиму тих, хто його розгадає! Успіхів!»

Цікаво, чи зумів той хлопчина впоратися із завданням? Спробуй і ти свої сили. Можливо, тобі би вдалося наблизитися до того розумного собачки та привітати його.

Святковий матч

У нашому Класі перед святами на уроці фізкультури часто влаштовують змагання. Так було й перед Днем святого Валентина. Пропозицій було багато, але Джексон настояв на тому, щоб зіграти у баскетбол. Як ти знаєш, у цю грають переважно 5 на 5, але в нас не зібралися повні команди, проте більше половини було точно. У команді Джексона виявили бажання зіграти дві дівчини. У складі команди, яка йому протистояла, було на одного гравця більше. Відомо також, що дівчат, які зголосилися пограти у баскетбол, було більше, ніж хлопців. Адже їм цікаво було позмагатися і з хлопцями, і з нашим меломаном.

Тебе вони теж із задоволенням візьмуть у гру, якщо скажеш, скільки саме гравців брало участь у цьому святковому матчі.

Куди втік час?

— Ти йдеш сьогодні на святкову дискотеку? — запитав Джексон у товариша.

— Ні, ввечері цікавий футбольний матч. Тому я краще посиджу біля телевізора та вболіватиму за улюблену команду.

— Але ж завтра неділя і його зранку повторюють, я дивився у програму.

— Тоді треба подумати.

— Що тут думати, приходь!..

Було уже за північ, коли Джомолунгма повернувся з дискотеки, а тому наступного ранку пробудився пізно. Глянув на годинника — ой, уже йде футбол! Він миттю ввімкнув телевізор. За декілька хвилин коментатор повідомив, що пройшла половина першого тайму. Наш уболівальник ще раз кинув оком на табло свого електронного годинника, який лежав на столику. Там висвічувало II:0I.

У перерві між таймами Класний герой встиг помитися й поснідати. Коли матч завершився, тобто пройшло трохи більше години, Джо знову глянув на свого годинника. На ньому висвічувало II:21.

— Так-так, що це з годинником? Невже зламався? — подумав хлопець.

— А може, у ньому батарейка сіла? Чи то час кудись утік?

Та що цікаво, з годинником усе було гаразд і батарейка була доброю. В обох випадках він показував правильний час. Як таке могло трапитися, здогадуєшся?

Записочка

Кому з вас не доводилося отримувати любовні записочки? Ну хоча б напередодні Дня святого Валентина. Ось і наш Пундик, розкривши зошит з біології, побачив невеличкий аркуш паперу із зошита в клітинку. На ньому акуратним дівочим почерком було написано: «Ти мені дуже подобаєшся, запроси мене на останній танець на завтрашній вечірці. Лічь».

Пундик розхвилювався і почав пригадувати дівчат з Класу. « Кого я маю запросити на останній танець? Хто ця загадкова «Лічь»?» Запитань було більше, ніж відповідей. Попросити у друзів допомоги він не наважився. І ось вечірка...

Пундик ходив, розглядав дівчат, не пропускав жодного танцю. Наш бідолаха, напевно, схуд на декілька сотень грамів, але продовжував запрошувати на кожен танець іншу партнерку. Гурман заглядав їм в очі з надією, що хтось з дівчат зізнається йому про записочку. Коли на вечірці оголосили про останній танець, Пундик вирішив не йти танцювати. Та що цікаво, не пішли танцювати й решта Класних хлопців. Вони стояли і мовчки переглядалися. Невдовзі з'ясувалося, що кожен з них теж отримав таку ж записочку і теж не зміг визначити ту єдину свою партнерку на останній танець... Гадаю, тобі буде не важко впоратися з цим завданням і ти дізнаєшся, хто написав ці жартівливі записочки?

Хто це?

Що роблять люди у гостях? Особливо, якщо це не часті гості. Правильно, їх пригощають, а потім усі разом розглядають альбоми з родинними фотографіями. Господарі коментують кожну світлину, пояснюючи, де і коли було її зроблено і хто там зображений. При цьому досить часто виникають цікаві ситуації. Про один такий випадок розповіла пані Ганя учням.

— Уявіть собі, моя давня подруга, з якою я не бачилася багато років, запросила мене у гості, показала в альбомі фотографію і запитала: «Відгадай, хто тут зображений? У мене немає ні рідних братів та сестер, ні двоюрідних, але мати цієї жінки доводиться дочкою моїй мамі».

Вчителька змушена була ще двічі повторити запитання своєї подруги, перш ніж учні здогадалися, хто був на світлині. А ти знаєш?

Закон пустелі

Під час однієї з мандрівок корабель капітана Немо кинув якір в одному з портів Східної Африки. У нас зима, а там справжнє літо! Морякам стало відомо, що в тих місцях водяться досить дивні тварини — трубкозуби. Виглядають вони так, ніби їх склали з частин декількох тварин: поросяче тіло довжиною 1-1,6 м, видовжена голова з ослячими вухами завдовжки 22 см, а хвіст (до 60 см) волочиться по землі. Ці свої вуха трубкозуб може скрутити у трубочку і скласти на спині. Лапи у нього схожі на кінські копита, але з кігтями. Ведуть вони нічний спосіб життя і харчуються термітами та мурахами. Свою назву ці тварини отримали через те, що у них зуби мають форму трубочок, які не мають коренів та емалі, і ростуть усе життя. На додачу до всього цього у трубкозуба красиві очі та сумний погляд такого собі меланхоліка. Місцеві жителі також розповіли, що ця дивна тварина у випадку небезпеки захищається лапами та хвостом, а коли їй стає дуже страшно, то вона за лічені секунди може заритися у пісок на глибину до 2 метрів.

— Це тобі не страус, що ховає голову в пісок! Цікаво поглянути на цих тварин. Давайте поїдемо у глиб пустелі, може їх зустрінемо, — запропонував Немо.

І ось завезли одного дня нашого капітана Немо з його друзями за 45 км від порту. Спека, навкруги пісок, ящірки, плазуни, комашки різні... Але де ж шукати вдень трубкозубів? Невже вони відсипаються десь у піску? Розгубилися наші мандрівники, поставили тимчасовий табір, відпочили і вирішили на другий же день у порт повертатися. Першого дня вони пройшли 15 км, наступного дня — 11 км, а на четвертий день — лише 6 км. Не дуже гостинно зустріла їх пустеля, але відпускати зі своїх обіймів не поспішала. Усе менше і менше сил залишалося у мандрівників. Та все ж у порт вони дісталися і трубкозубів уночі побачили. Щоправда, здалеку в останню ніч, та все ж задовольнили свій інтерес. І все тому, що трубкозуби живуть не у пустелях, а в напівпустелях та африканських степах. Місцевість поблизу порту була саме такою.

А ти хочеш побачити трубкозубів? Тоді розгадай закон пустелі, згідно з яким рухалися мандрівники, та скажи, скільки всього днів тривала мандрівка капітана та його друзів?

Скандинавський кросворд

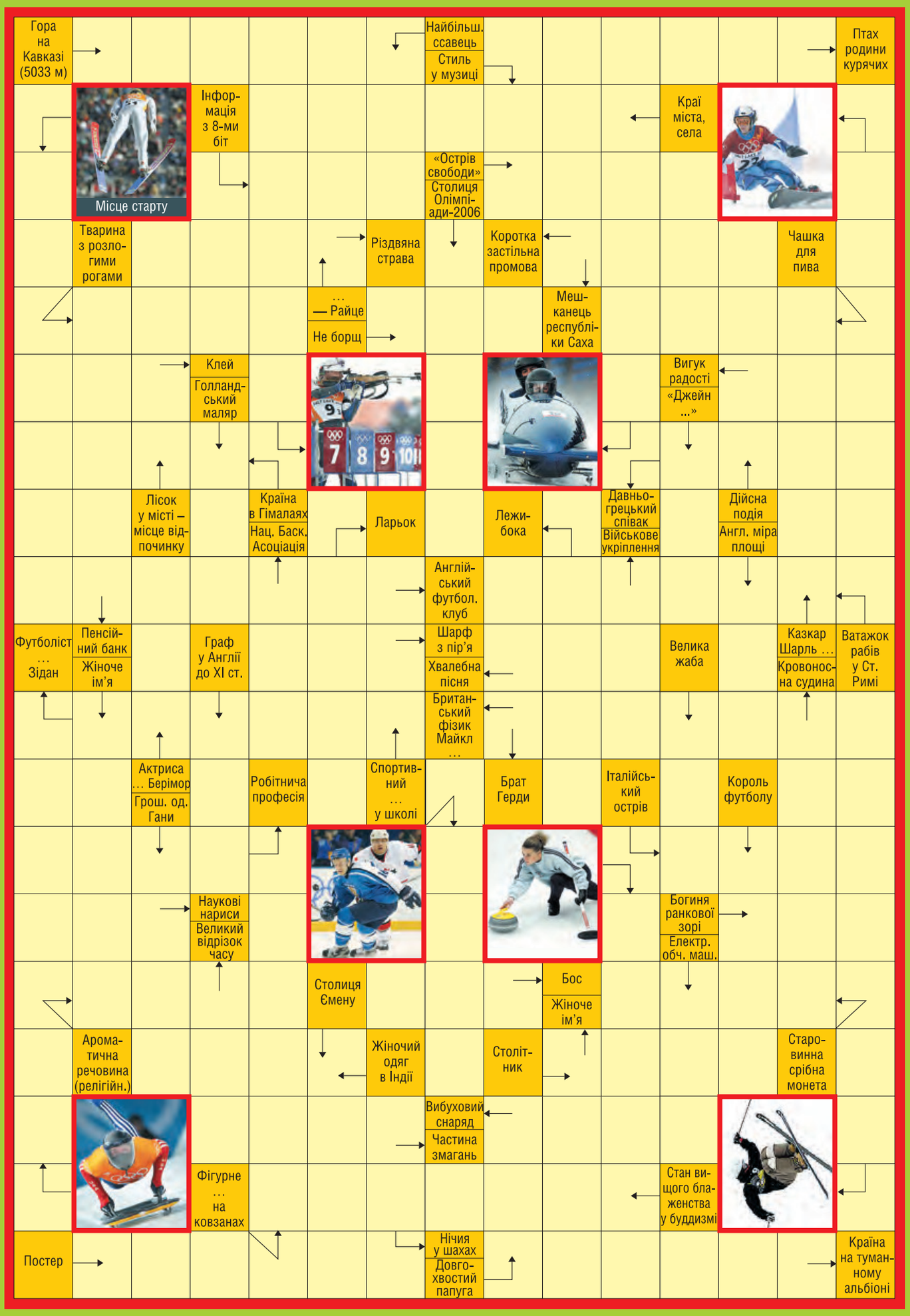

СТІЛЬНИКОВИЙ КРОСВОРД

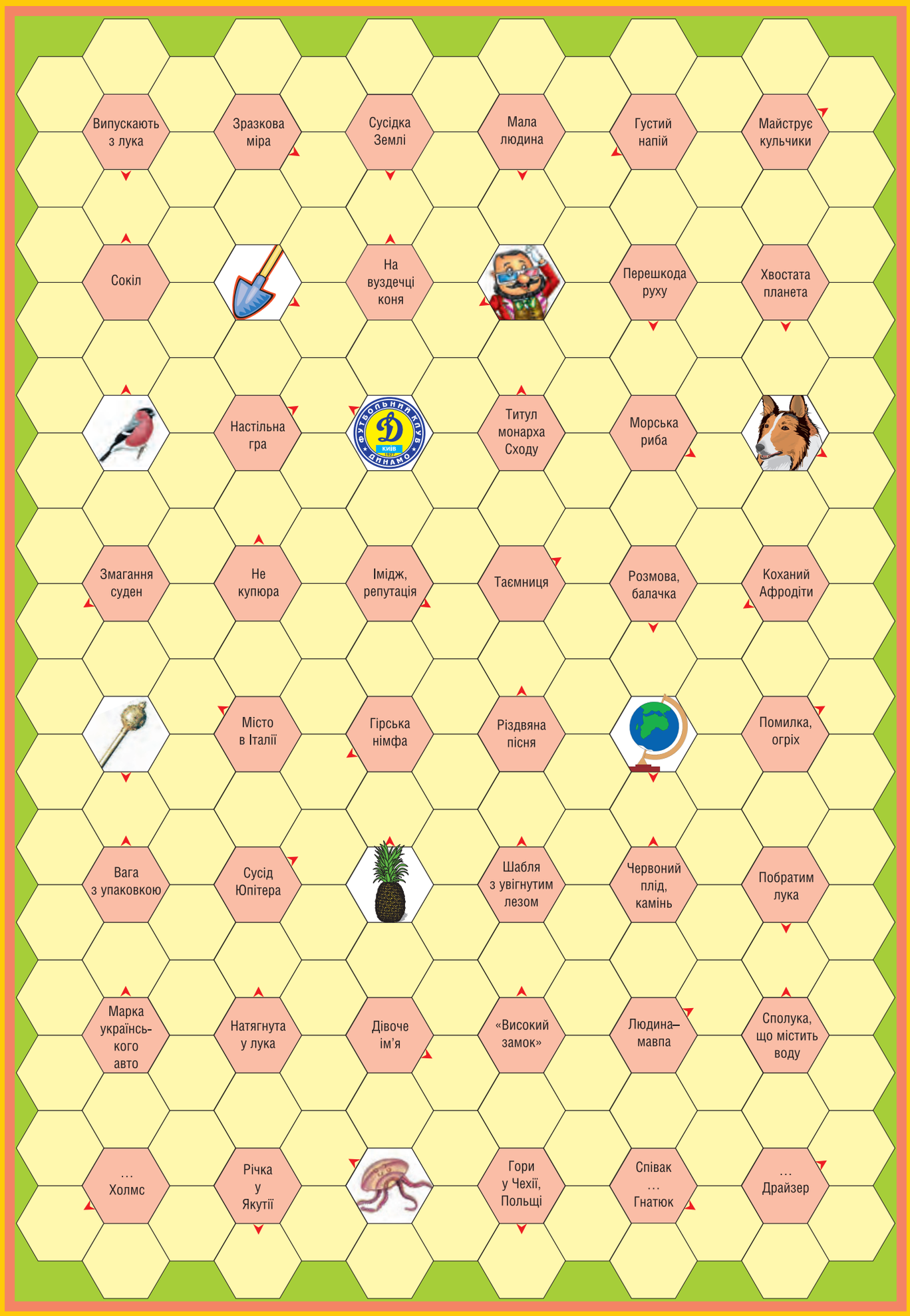

● Слова вписуються за годинниковою стрілкою

У японських кросвордах зашифровані малюнки. Завдання — відтворити зображення за числами, які зазначені зліва від рядочків і над колонками. У кольорових кросвордах групи з різним забарвленням необов'язково мають бути розділені однією чи кількома вільними клітинками, вони можуть стояти поряд. У цьому номері використані кросворди:

- **Ірини Мотаки** (м. Івано-Франківськ);
- **Євгена Гришунова** (м. Донецьк);
- **Олександра Діденка** (с. Великі Бубки, Сумська обл.);
- **Арсена Гнатюка** (м. Київ);
- **Поліни Кукулівської** (с. Ласка, Житомирська обл.);
- **Олександра Литвиненка** (с. Андріївка, Сумська обл.);
- **Руслана Трачука** (с. Мала Мочулка, Вінницька обл.);
- **Юлії Івашко** (смт. Короп, Чернігівська обл.);
- **Алли Мурановської** (с. Маловодяне, Кіровоградська обл.);
- **Олександра Скрипника** (с. Мала Білозерка, Запорізька обл.);
- **Каті Бадивої** (м. Ромни, Сумська обл.);
- **Анни Ілющенко** (с. Українське, Дніпропетровська обл.).

Надсилай і ти свої кросворди! Але обов'язково перевір, чи вони розв'язуються. Можеш зробити це самостійно або попросити своїх друзів.

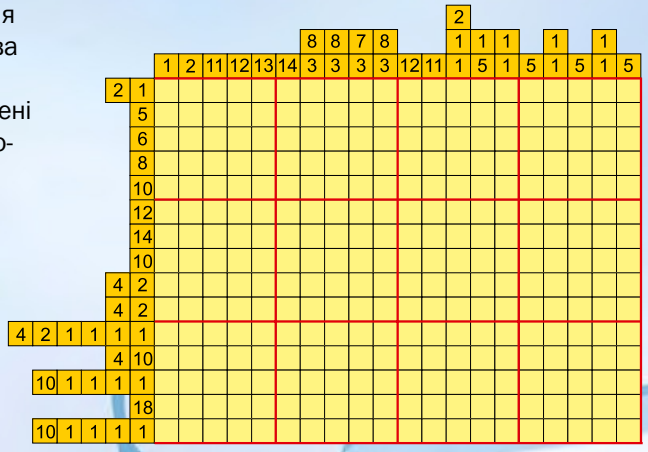

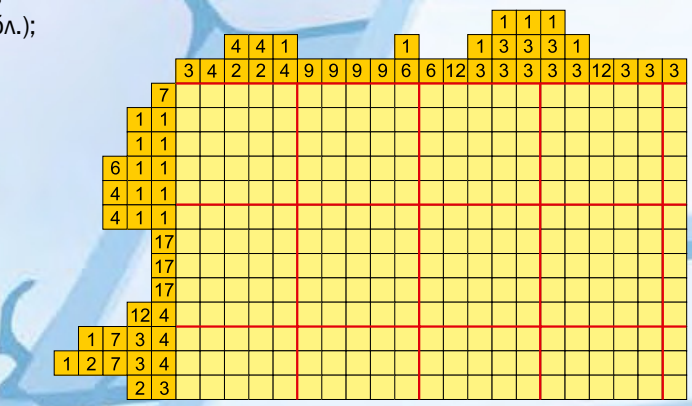

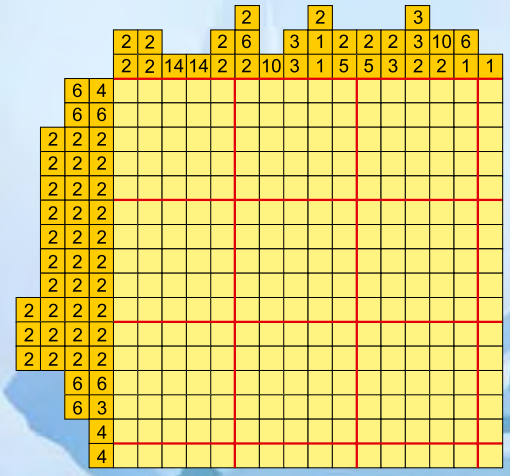

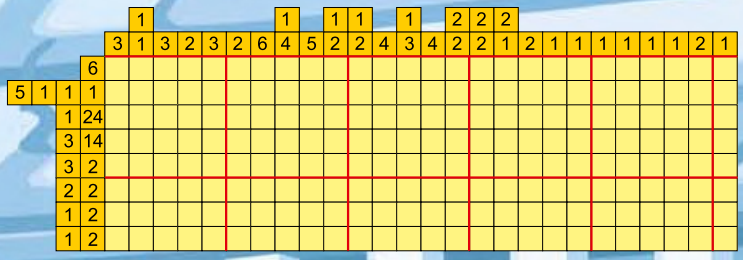

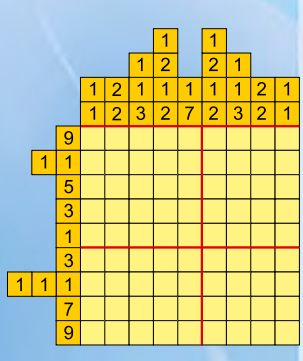

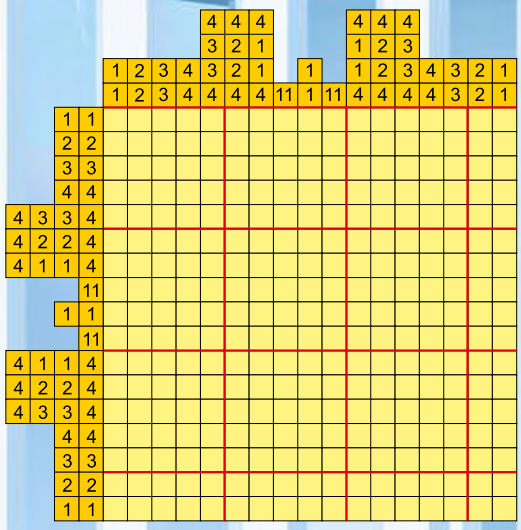

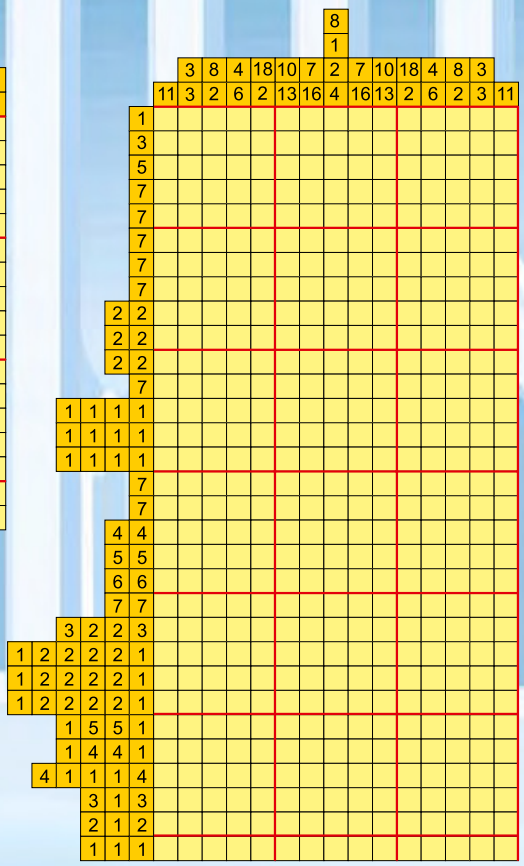

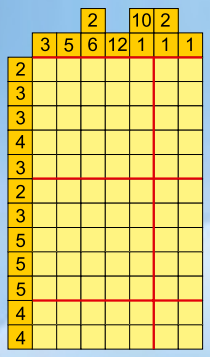

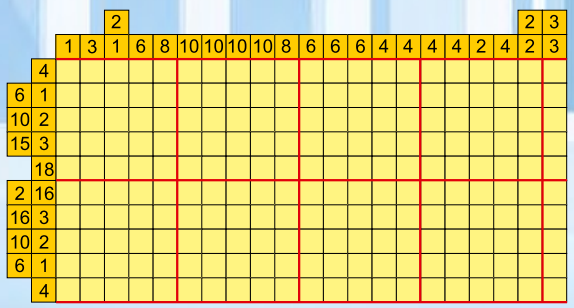

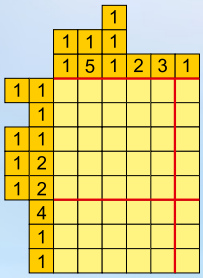
1
1 1 1
1 5 1 2 3 1
1 1
1
1 1
1 2
1 2
4
1
1

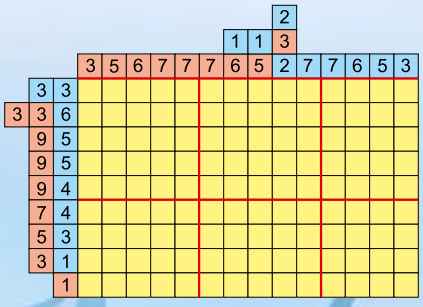
2
1 1 3
3 5 6 7 7 7 6 5 2 7 7 6 5 3
3 3
3 3 6
9 5
9 5
9 4
7 4
5 3
3 1
1

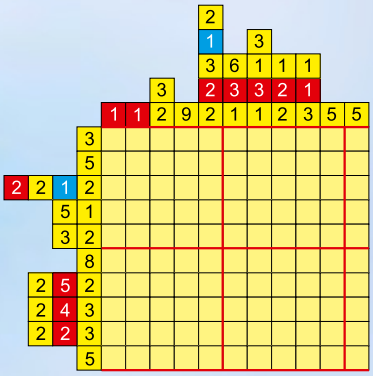
2
1 3
3 6 1 1 1
3 2 3 3 2 1
1 1 2 9 2 1 1 2 3 5 5
3
5
2 2 1 2
5 1
3 2
8
2 5 2
2 4 3
2 2 3
5

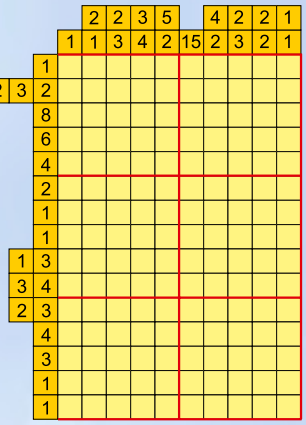
2 2 3 5 4 2 2 1
1 1 3 4 2 15 2 3 2 1
1
2 3 2
8
6
4
2
1
1
1 3
3 4
2 3
4
3
1
1

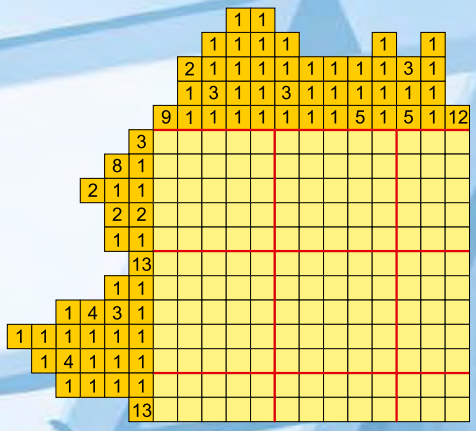
1 1
1 1 1 1 1 1
2 1 1 1 1 1 1 1 1 3 1
1 3 1 1 3 1 1 1 1 1 1
9 1 1 1 1 1 1 1 5 1 5 1 12
3
8 1
2 1 1
2 2
1 1
13
1 1
1 4 3 1
1 1 1 1 1 1
1 4 1 1 1
1 1 1 1
13

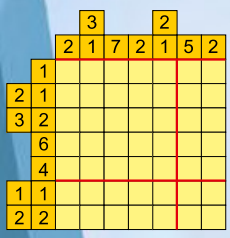
3 2
2 1 7 2 1 5 2
1
2 1
3 2
6
4
1 1
2 2

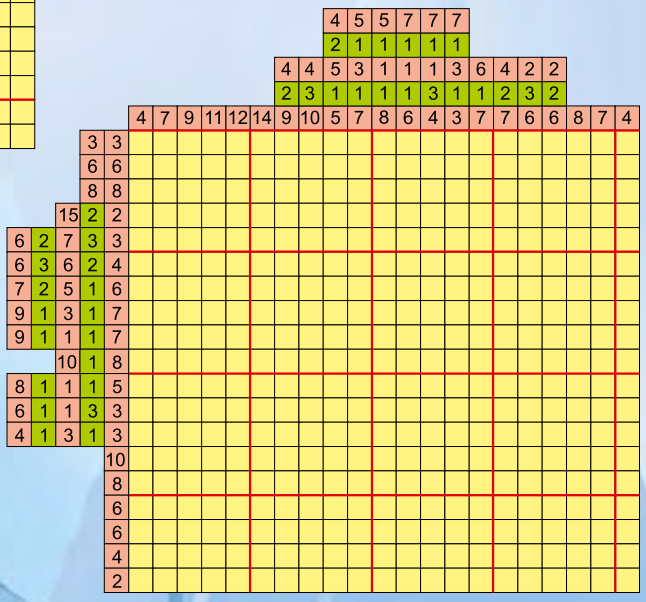
4 5 5 7 7 7
2 1 1 1 1 1
4 4 5 3 1 1 1 3 6 4 2 2
2 3 1 1 1 1 3 1 1 2 3 2
4 7 9 11 12 14 9 10 5 7 8 6 4 3 7 7 6 6 8 7 4
3 3
6 6
8 8
15 2 2
6 2 7 3 3
6 3 6 2 4
7 2 5 1 6
9 1 3 1 7
9 1 1 1 7
10 1 8
8 1 1 1 5
6 1 1 3 3
4 1 3 1 3
10
8
6
6
4
2

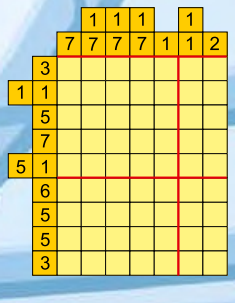
1 1 1 1
7 7 7 7 1 1 2
3
1 1
5
7
5 1
6
5
5
3

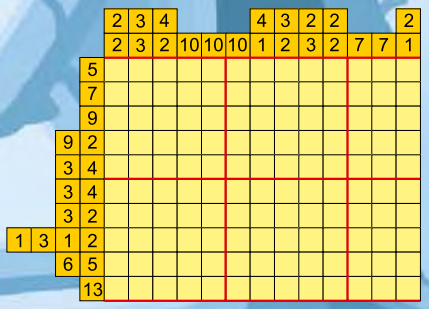
2 3 4 4 3 2 2 2
2 3 2 10 10 10 1 2 3 2 7 7 1
5
7
9
9 2
3 4
3 4
3 2
1 3 1 2
6 5
13

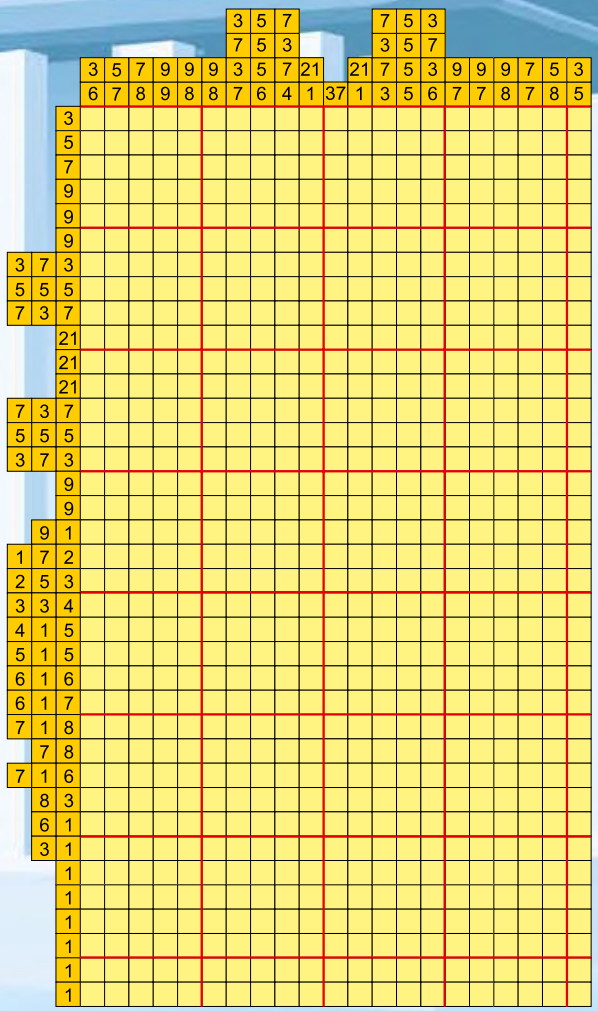
3 5 7 7 5 3
7 5 3 3 5 7
3 5 7 9 9 9 3 5 7 21 21 7 5 3 9 9 9 7 5 3
6 7 8 9 8 8 7 6 4 1 37 1 3 5 6 7 7 8 7 8 5
3
5
7
9
9
9
3 7 3
5 5 5
7 3 7
21
21
21
7 3 7
5 5 5
3 7 3
9
9
9 1
1 7 2
2 5 3
3 3 4
4 1 5
5 1 5
6 1 6
6 1 7
7 1 8
7 8
7 1 6
8 3
6 1
3 1
1
1
1
1
1
1

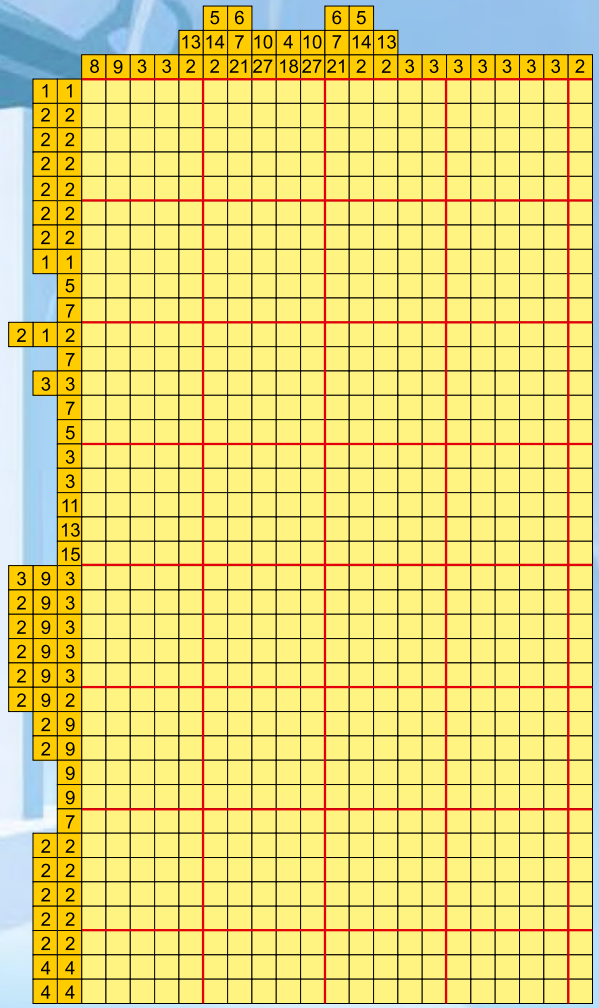
5 6 6 5
13 14 7 10 4 10 7 14 13
8 9 3 3 2 2 21 27 18 27 21 2 2 3 3 3 3 3 3 3 2
1 1
2 2
2 2
2 2
2 2
2 2
2 2
1 1
5
7
2 1 2
7
3 3
7
5
3
3
11
13
15
3 9 3
2 9 3
2 9 3
2 9 3
2 9 3
2 9 2
2 9
2 9
9
9
7
2 2
2 2
2 2
2 2
2 2
4 4
4 4

Привітання з Днем

Дорогой Артём! Ты, наверно, считаешь меня просто хорошей подругой. Но знай, ты для меня значишь гораздо больше. И в этот чудесный День Влюблённых я хочу посвятить тебе своё стихотворение, которое создано чистым, искренним чувством — любовью!

Ты свободен, как ветер,
Ты переменчив, как вода,
И все же ты, как все мы, смертен,
Но это не перечит тебе никогда.
Улыбку твою можно лишь
с солнцем сравнить,
Она так нежна и тепла...

Ольга Дерев'ягіна, смт. Молодіжне Кіровоградської обл.

У мене багато друзів, але серед них є один-єдиний і неповторний, найкращий для мене хлопець Андрій. Йому я присвячую вірша.

Люблю тебя и ненавижу,
Во сне тебя всё время вижу,
И не на миг не забываю.
Я без тебя всё погибаю,
Ведь я люблю, ты понимаешь?..

Ірен, с. Стольне Чернігівської обл.

Меня счастливей не найти, пока со мною рядом ты!

Любимому Диме от Маришки Шамрай, пгт. М.Даниловка Харьковской обл.

Вітаю з Днем святого Валентина мою найкращу подругу Марію Фещенко, з якою я листуюся, та своїх однокласників. Бажаю всього найкращого!

Тетяна Самошкіна, с. Чапаєве Полтавської обл.

Дмитре, я тебе кохаю! Дарую тобі свого вірша.

Кохання — це чудесний фон,
Це полотно, що гріє душу,
Воно, немов небесний сон,
З яким завжди я жити мушу...

Антоніна Корень, м. Дубровиця Рівненської обл.

Уляно, ти сподобалась мені,
Бо ти приснилась мені
уві сні.
Не часто бачу я тебе,
Не часто чую голос твій.
А все-таки тебе чекаю,
Бо я таки тебе кохаю.
Не хочу втратити тебе,
А хочу бачити тебе.

Уляні Вельгош від Богдана Цікала, с. Бачів Львівської обл.

Дорогая Вероника, я люблю тебя за твою открытость и доброту твоего золотого сердца! Ты вносишь в мою жизнь красоту только тем, что Ты есть! Ради тебя, моё солнышко, я готов на всё. Любимая, прости меня, дурака, за мой дурацкий поступок! Я сделаю всё, чтобы загладить свою вину!

Антон Ларченко, м. Снігірівка Миколаївської обл.

Белінській Яні — злагоди, щастя,
Ришко Тетяні — надії, багатства,
Ксюші Макаренко — не хворіти,
А Данелюк Юлі — всім серцем любити.
Вітає зі святом свій сьомий клас

Ольга Тарасюта, м. Володимирець Рівненської обл.

Вітаю учнів 8-Г класу гімназії №9 та класного керівника Оксану Михайлівну Мельниченко з Днем святого Валентина і дарую вірша:

Кохання не знає кордонів,
І меж не знає воно.
Рокам воно непідвладне,
Міцніє, мов терпке вино.
Любов не боїться смерті —
Сміється над смертю любов.
В життєвій стрімкій круговерті
Вона воскресає знов...

Вікторія Пухир з Черкас

Ярославчику, сонечко! Люби і кохай мене! З Днем святого Валентина!

Оля Гусарчук, м. Тетіїв Київської обл.

Вітаю своїх трьох найкращих подруг у всьому світі — Ясю Житник, Наталю Котенко, Юліану Назарову з Днем святого Валентина! Бажаю їм знайти свою другу половинку. Я їх дуже люблю, тому бажаю їм здійснення усіх бажань, мрій, кохання, багато друзів, головне — щастя та здоров'я! Також я вітаю мою дорогу сестричку Анюту!

Ксенія Калініна з Полтави

Зі святом всіх вітаю, щастя всім бажаю.
Ще багато здоров'я, привітної долі,
теплого сонця й багато любові!

Марія Прокопенко з Черкас

Сонечко! Вітаю тебе з Днем святого Валентина!

Людмила

Кохання!

Я хотіла би привітати з Днем святого Валентина своїх подруг — Зоряну, Іванку та Олесю — і подарувати їм вірша.

Є на світі почуття,
Яке повік
не зрозуміти.
Як нагорода за життя,
Іде воно по цілім світі.
Прийде воно, торкне
лиш руку,
І зникне вічна темнота.
То знай же ти, що це кохання
Торкнулось серця твоїх мрій!

Оксана Довгополюк,
с. Ст. Олексинець, Тернопільська обл

Для Володі з Днем святого Валентина

Никто, никто, никто на свете
Тебя не сможет заменить.
Ещё такого не бывало,
Кого могла б я так любить!

Іванна Заремба,
с. Сапіжанка Вінницької обл.

Цією валентинкою я вітаю свого коханого хлопчика на ім'я Антон, з яким я познайомилася у таборі і про це не шкодую.

Наталя Сімченко з с. Рахманівка Дніпропетровської обл.

Поздравляю свою дорогую сестру Ксюшу с Днём святого Валентина! Желаю много любви, счастья, чтобы исполнились мечты и всего, всего, всего!!!

Анна Калініна з Полтави

Хочу привітати з Днем святого Валентина свою найкращу подругу Світлану, однокласників та усіх, хто мене знає. І перш за все хочу привітати хлопця (для якого я і виготовила валентинку), який і не здогадується про мою симпатію до нього. Цією валентинкою я дарую йому своє ніжне серце. Бажаю усім чистої та щирої любові!

Наталя Косянчук,
с. Грушівка Волинської обл.

Вітаю з Днем святого Валенина подругу Інну Г. Бажаю ніжності, любові і тепла у твоєму житті.

Руслана Сігова,
с. Розквіт Одеської обл.

Прости, я помню то мгновенье,
Когда влюбленною душой
Благодарила провиденье
За встречу первую с тобой...

Твоя Іринка

При оформленні використано валентинки ***Марії Прокопенко, Марини Шевченко, Анжеліки Новохацької, Наталії Сімченко, Ксенії Калініної, Руслани Сігової, Анни Калініної, Марини Петренко, Юлії Матвієнко, Тані Самошкіної, Іллі Ящишина.***

Читай у наступному «Класі»

Король ірландського танцю — Майкл Флетлі

Who is хто?

Автоклас

Автомобільне майбутнє (про автосалон у Детройті)

Люби і знай свій рідний край

Замки Тернопільщини

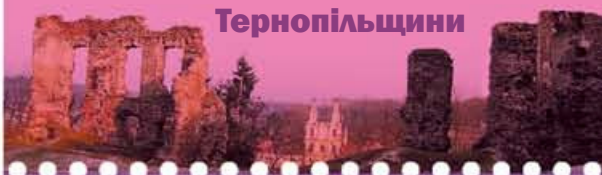

Ти хороший стратег? Тоді грай у футбег!

Класний спорт

Поряд з нами

Для чого птахам гнізда?

Легенди спорту

Намісник Армстронга — Ярослав Попович

Класний ді-джей

Реп — музика бідних кварталів

замальовка від ДуКласа

Перед тобою шість елементів сердечок та стріла, які є окремими ігровими полями. Гравці жеребкуванням визначають того, хто розпочинатиме гру. Він обирає довільне ігрове поле та зафарбовує своїм олівцем чи ручкою будь-який кружечок. Наступний хід виконує інший гравець: він на цьому ж ігровому полі зафарбовує олівцем чи ручкою іншого кольору якийсь вільний кружечок. Надалі гравці виконують ходи по черзі з дотриманням основного правила гри: **одним кольором не можна зафарбовувати два сусідні кружечки.** Перемагає на даному ігровому полі той, хто зуміє на ньому зробити останній хід. Той, хто програв, обирає наступне ігрове поле і робить на ньому перший хід. Надалі гра відбувається аналогічно: гравці зафарбовують по черзі своїм кольором кружечки доти, поки хтось не зможе виконати ходу. Аналогічно розігрують усі наступні ігрові поля. Той, хто отримає більше перемог, виграє гру. Обирай правильну тактику та перемагай!

Ім'я _____ ◀ Рахунок ▶ _____ Ім'я

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ
КЛАС®
К! Л! А! С!
передплатний індекс
40240